

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

6. BASKI

KARAKARGA

HİNT MASALLARI

MUTLULUĞA GİDEN YOL YOK,
GİTTİĞİN YOL MUTLULUK.

ÇEVİRİ: SERVİN SARIYER

HİNT MASALLARI

DERLEYEN: JOSEPH JACOBS
ÇEVİRİ: SERVİN SARIYER

© KARAKARGA YAYINLARI 97

Dünya Masalları Serisi - 3

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

HİNT MASALLARI

Joseph Jacobs

Orijinal Adı: Indian Fairy Tales

Genel Yayın Yönetmeni: M. K. Perker

Seri Editörü: Mesud Ata

Çeviri: Servin Sarıyer

Editör: Başak Tan

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-2. Baskı: Ocak 2018 3-4. Baskı: Şubat 2018

5-6. Baskı: Nisan 2018

ISBN: 978-605-9670-99-9

İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cımbazoğlu, M. K. Perker
Karakarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Yayınca Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakarga.com

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
<i>Aslan ile Telli Turna</i>	11
<i>Racanın Oğlu, Prenses Labam'ın Kalbini Nasıl Kazandı</i>	15
<i>Kuzucuk</i>	33
<i>Punchkin</i>	39
<i>Kırk Küp</i>	59
<i>Sihirli Keman</i>	63
<i>Zalim Turna Nasıl Yola Geldi</i>	71
<i>Güzel Leyla</i>	77
<i>Kaplan, Brahman ve Çakal</i>	97
<i>Falci'nın Oğlu</i>	103
<i>Harisarman</i>	121
<i>Büyülü Yüzük</i>	129
<i>Geveze Kaplumbağa</i>	143

<i>Bir Minik Öğüt İçin Yüz Bin Rupi</i>	<i>147</i>
<i>Altın Saçan Yılan.....</i>	<i>159</i>
<i>Yedi Kraliçenin Oğlu</i>	<i>163</i>
<i>Kalem Kılıçtan Keskin</i>	<i>179</i>
<i>Raca Rasalu</i>	<i>185</i>
<i>Aslan Kılığındaki Eşek</i>	<i>203</i>
<i>Çiftçi ile Tefeci.....</i>	<i>207</i>
<i>Alnında Ay, Yanağında Yıldız Taşıyan Çocuk</i>	<i>213</i>
<i>Keçe Saçlı İblis.....</i>	<i>239</i>
<i>Fildişi Kent ve Güzel Prenses.....</i>	<i>245</i>
<i>Güneş, Ay ve Rüzgâr Yemeğe Çıkmuşlar</i>	<i>267</i>
<i>Kötü Evlatlar Nasıl Oyuna Geldi.....</i>	<i>271</i>

ÖNSÖZ

Toprakların ve ulusal öneme sahip karakterlerin isimleri değişse de, masalların olay örgüleri dünyanın birçok yerinde benzerdir. Ancak Almanya'da Benfey, Fransa'da M. Cosquin ve İngiltere'de Mr. Clouston, peri masallarının asıl memleketinin Hindistan olduğunu söylemişlerdir. Onlara göre masallar burada doğmuş, tarihi olaylar, göçler ve ticaret yollarıyla dünyanın çeşitli yerlerine yayılmışlardır.

Hindistan'daki öykü geleneği, büyük ölçüde bu yarım adanın Guatama Buda'dan gelen değerler sistemine dayalı. Buda'nın hayatının ve öğretilerinin etkisi arttıkça, ülkede anlatılan ve iyi bilinen bütün öyküleri bu büyük öğretmenin etrafında toplama eğilimi ortaya çıktı. Ruh göçüne olan inancın

da bundaki etkisi büyük elbette. Gerçek ve kurgu bilge kişiler, hemen her öyküde Buda'nın geçmiş yaşamları olarak resmedilebiliyor. Fabl türündeki anlatılarda bile bu mümkün; çünkü Hindular çok eski zamanlardan beri hayvanları insanların yakın akrabaları olarak görmüş ve ruhun gelişim basamaklarına onları da dâhil etmişlerdi. Böylece Budistler, halk hikâyelerindeki bütün kahramanları ve önemli karakterleri Buda ile özdeşleştirerek, Hindistan'ın bütün öykülerini kutsal kitapları ile birleştirebildiler ve hikâye anlatma kültürünü bu yönde dönüştürebildiler.

Avustralyalı bir halk bilimci, çevirmen ve tarihçi olan Joseph Jacobs tarafından derlenen bu seçkide; *Alnında Ay, Yanağında Yıldız Olan Çocuk*, *Harisarman* ve *Bir Minik Öğüt İçin Yüz Bin Rupi* hikâyelerinde Hint kültürünün ve toplumsal yapısının ipuçlarını bulmak mümkün. Öte yandan *Aslan ile Telli Turna*, *Geveze Kaplumbağa* gibi fabl türündeki öykülerde karşımıza, ruh göçü ve masaldan alınacak dersi aktaran büyük öğretici olarak Guatama Buda çıkıyor.

Servin Sarıyer

ASLAN İLE TELLİ TURNA

Kendini bütün canlıların Budalığa ulaşmasına yardım etmeye adanmış bir kişi olan Bodhisatta, zamanın birinde, Vanarasi'de Brahmadata hüküm sürerken, Himavanta ormanında beyaz bir telli turna olarak dünyaya gelmiş. Günlerden bir gün, telli turna bir ağaca tünemiş. Etrafı izlerken şans eseri, bir kemiğin etrafındaki eti yemekte olan bir aslanın boğazına bir kemik parçasının takıldığını, boğazı davul gibi şişen hayvanın acıdan kıvrandığını görmüş. Telaşla, "Neyin var dostum?" diye sormuş. Aslan neden acı çektiğini anlattığında telli turna, "Ben boğazına takılan bir kemiği bir çırpıda çıkarabilir, seni bu acıdan kurtarabilirim ama

kafamı ağzına soktuğumda beni bir lokmada yersin diye korkuyorum,” demiş. Aslan, “Korkma, seni yemem. Yeter ki hayatımı kurtar,” demiş ağlamaklı bir sesle. “Peki öyleyse,” diyen telli turna, aslana sol tarafına doğru yatmasını söylemiş. Tam kafasını aslanın ağzına sokarken, “Aslan bu, ne yapacağı belli mi olur?” diye düşünerek aslanın iki çene kemiğinin arasına bir çomak koyarak ağzını kapata-mayacağından emin olmuş, kafasını aslanın ağzına sokarak, gagasıyla kemiği dürtmüş ve onu takıldığı yerden çıkarmış. Daha sonra telli turna başını aslanın ağzından çıkarmış, gagasıyla çenesine koyduğu çomağı itip düşürmüştü ve gidip yeniden dala tünemiştir. Böylece hayatı kurtulan aslan, birkaç gün sonra bir bufalo avlamış. Aslanın hemen tepesindeki bir ağacın dalında tünemiş olan telli turna onu görmüş ve seslenmeye karar vermiş:

“Size bir iyilik ettik
Gücümüzün yettiğinde,
Söyle bakalım aslan efendi
Bir ödül alamayacak mıyız dilediğimizce?”
Aslan telli turnaya şöyle cevap vermiş:

“Ben bu ormanın en iyi avcısıyım,
Dişlerimin arasından kaçamaz tek bir parça et,
Başın bu amansız dişlerin arasındayken
Onu gövdenden koparmadığıma dua et.”
Bu sözleri duyan telli turna şunları söylemiş;

“Nankör, vefasız aslanın teki,
Ona iyilik yapanda kabahat,
Yardımdan, nezaketten anlamaz,
Ona yapacağın iyiliği git denize at.
Ağzınla kuş tutsan
Yaranılmaz böylesine.
En iyisi daha fazla uğraşmadan,
Uçup gitmek kıymet bileceklerle...”
Ve kanatlanıp uçmuş.

Büyük öğretmen Gotama Buda bu masalı anlattığında, “O zamanlar o nankör aslan hain Devadatta, telli tuma ise bendim,” demiş.

RACANIN OĞLU, PRENSES LABAM'IN KALBİNİ NASIL KAZANDI

Ülkenin birinde, tek bir oğlu olan bir raca yaşarmış. Bu oğlan her gün ava çıkarmış. Annesi Rani ona, “Şu üç tarafta, istediğin yerde istediğin kadar avlan oğlum, ama sakın ha şu dördüncü tarafa gitmeyesin,” dermiş. Kadının böyle söylemesinin sebebi, oğlunun dördüncü tarafa giderse güzel Prenses Labam hakkında söylenenleri duyacağını, prensesin peşine düşüp annesini ve babasını terk edeceğini düşünmesiymiş.

Genç raca da annesinin sözlerini dinlermiş ama bir süre sonra, kendisine izin verilen üç tarafta avla-

nırken, birden annesinin dördüncü tarafa gitmesine neden izin vermediğini merak etmiş ve gidip bunu öğrenmeye karar vermiş. Dördüncü tarafa doğru bir süre ilerleyince, kendini orada yaşayan papağanla dolu bir ormanın içinde bulmuş. Sapanını çıkarıp kuşlardan birkaçını vurmaya çalıştığında, kuşların racası olan Hiranman adlı papağan dışında hepsi kanatlanıp uçmuşlar.

Hiranman adlı papağan dalda yalnız başına kaldığını görünce diğer papağanlara bağırmış, “Beni racanın oğlunun sapanıyla baş başa bırakıp nereye gidiyorsunuz? Böyle uçup giderseniz Prenses Labam’a şikâyet ederim sizi”

Bu sözü duyan bütün papağanlar racalarının yanına geri dönmüşler. Bu durum karşısında çok şaşırarak genç raca, “Bu kuşlar nasıl konuşabiliyor böyle insan gibi?” diye kendi kendine konuşmuş. Daha sonra papağanlara dönerek; “Kim bu Prenses Labam? Nerede yaşar?” diye sormuş, ancak papağanlar ona prensesin yaşadığı yeri söylememişler. Tek söyledikleri “Prenses Labam’ın ülkesine gidemezsin sen,” olmuş.

Ne kadar uğraşsa da kuşların ağzından başka laf alamayan genç raca, üzgün üzgün evinin yolunu tutmuş. Eve vardığında ne konuşacak, ne yemek yiyecek haldeymiş, günlerce yatağından çıkmamış, gözlerinin feri kaçmış.

Günler sonra nihayet anne babasına gidip Prenses Labam'ı görmek istediğini söylemiş. "Gitmem lazım," demiş, "Nasıl biri olduğunu görmem lazım. Söyleyin bana neresi bu prensesin ülkesi?"

Babası ve annesi, "Prensесin ülkesinin neresi olduğunu bilmiyoruz," demişler.

Oğulları ise, "O zaman araya araya bulacağım demektir," diye karşılık vermiş.

"Hayır, olmaz!" diye haykırmış anne ve babası bir ağızdan. "Sen bizim tek oğlumuzsun. Bizimle kal. Hayatta bulamazsın Prenses Labam'ı."

Genç racа, "Gidip onu bulmaya çalışmam lazım," demiş. "Belki Tanrı bana yol gösterir. Hayatta kalır da prensesi bulursam eve geri gelirim, ama işin ucunda ölüp sizi bir daha görememek de var. Yine de ne olursa olsun gitmek zorundayım."

Anne babası ne kadar üzülseler de, oğullarının gitmesine izin vermekten başka çareleri olmadığını anlamışlar. Onu yolcu ederken üzüntüden ağlamışlar. Babası oğluna güzel kıyafetler ve iyi bir at vermiş. Genç racа yanına silahını, yayını ve oklarını ve daha birçok silah almış. Babası ona ayrıca çok fazla para da vermiş.

Genç racа, atına atlamış ve anne babasına veda etmiş. Annesi, içinde birçok şekerleme sarılı olan mendilini de oğluna vermiş. "Oğlum," demiş, "Acı-kırsan bu şekerlemelerden ye."

Yola koyulmuş, küçük bir göl ve gölgeli ağaçların olduğu bir yere gelene kadar ormanın içinde yol almış. Burada durmuş, kendini ve atını güzelce yıkamış ve bir ağacın altına oturmuş. “Annemin verdiği şekerlemelerden biraz yiyeyim, biraz da su içeyim, sonra yoluma devam ederim,” diye düşünmüş. Cebindeki mendili açıp bir şekerleme almış, ancak şekerlemenin içinde bir karınca varmış. Başka bir tane daha alınca, onun içinde de karınca olduğunu görmüş. Bütün şekerlemeleri yere döküp hepsine tek tek bakmış ama hepsinin içinde karıncalar varmış. “Ne yapalım,” demiş kendi kendine. “Şekerleme yemeyiveririm ben de, karıncalar yesin.” Bunun üzerine karıncaların racası gelip ona, “Bize iyi davrandın. Eğer sıkıntıya düşecek olursan aklına beni getir, yardımına koşacağım,” demiş.

Racanın oğlu karıncaların racasına teşekkür etmiş, atına binmiş ve tekrar yola koyulmuş. Başka bir ormana gelene kadar yol tepmiş ve bu ormanda, ayaklarından birine bir diken saplandığı için acıyla kükreyen bir kaplana rastlamış.

“Niye böyle acıyla bağıırıyorsun?” demiş genç raca. “Neyin var?”

Kaplan, “Şu diken on iki senedir ayağımda, canım çok yanıyor, o yüzden bağıırıyorum,” demiş.

Raca’nın oğlu, “Ben o dikenı çıkarırım senin ayağından,” demiş. “Ama ne de olsa sen bir kaplansın,

dikenden kurtulup da iyileşince beni yemeyesin?”

“Hayır,” demiş kaplan, “Söz veriyorum yemem seni, şu dikenden kurtar beni.”

Genç raca, cebinden çakısını çıkarmış ve dike- ni kaplanın ayağından kesip almış, ancak bu esnada kaplan öyle yüksek sesle kükremiş ki, ormanın ilerisinden bu kükremeyi duyan eşi ne olup bittiğini görmek için rüzgâr gibi koşup gelmiş. Eşinin geldiğini gören kaplan, racanın oğlunu ormanın içine saklamış.

Kaplanın eşi telaşla, “Neden böyle bağıırıyorsun? Yoksa biri sana zarar mı verdi?” diye sormuş.

Kaplan, “Kimsenin bana zarar verdiği yok,” demiş. “Ama racanın oğlu gelip ayağıma batan dikenini çıkardı.”

Eşi, “Nerede, hani? Göreyim bakalım şu racanın oğlunu,” diye üstelemiş.

Kaplan, “Onu yemeyeceğine söz verirsen çağırırım,” diye cevap vermiş.

Eşi “Yemeyeceğim, yeter ki görmeme izin ver,” demiş.

Eşinin bu sözü üzerine kaplan racanın oğlunu çağırılmış, onları tanıştırmış. Hep birlikte güzel bir yemek yemişler ve genç raca üç gün onların yanında kalmış, her gün kaplanın ayağına bakmış ve üçüncü günün sonunda ayak tamamen iyileşmiş. Bunun üzerine racanın oğlu dostlarına veda edip tekrar yola

koyulmak üzereyken, kaplan ona yaklaşıarak, “Eğer bir gün sıkıntıya düşecek olursan, aklına beni getir, yardımına koşacağım,” demiş.

Racanın oğlu az gitmiş, uz gitmiş, sonunda üçüncü bir ormanın eteklerine gelmiş. Burada, öğretmenleri ve efendileri ölmüş dört fakire rastlamış. Bu fakirlerin elinde öğretmenlerinden kalma dört şey varmış; üstüne oturan kişiyi istediği yere götüren bir şilte, sahibine istediği her şeyi veren bir kese, elinde tutana istediği kadar su veren bir kâse ve sahipleri “Ey sopa, döv burada ne kadar adam varsa,” dediğinde sahibine saldıran herkesi döven bir sopayla onları bağlayan bir ip.

Dört fakir, bu dört parça mirası bir türlü paylaşamıyorlarmış. İçlerinden biri “Ben bunu istiyorum,” diyor, diğeri, “Olmaz, onu ben istiyorum,” diye karşı çıkıyormuş.

Racanın oğlu fakirlerin yanına giderek, “Kavga etmeyi bırakın,” demiş. “Şimdi ben dört yöne dört ok atacağım. İlk oku yakalayan ilk miras olan şilteyi alacak, ikinci oku yakalayan ikinci miras olan keseyi alacak, üçüncü oku yakalayan üçüncü miras olan kâseyi alacak ve dördüncü oku yakalayan da son miras olan sopayla ipi alacak.” Fakirler bunu kabul etmişler ve genç raca ilk okunu atmış, fakirler okun peşinden koşmuşlar. İlk ok geri geldiğinde racanın oğlu ikinci oku atmış, ikinci ok geldiğinde

ise üçüncüyü fırlatmış, bu ok geri geldiğinde de son oku fırlatmış.

Fakirler son oku aramaya gittiklerinde, racanın oğlu atının iplerini çözüp onu ormana salmış ve şiltenin üzerine oturmuş, kâseyi, iple sopayı ve keseyi de yanına almış. Daha sonra, “Şilte, beni Prenses Labam’ın ülkesine götür,” demiş. Şilte bu sözler üzerine aniden havalanıp uçmaya başlamış, Prenses Labam’ın ülkesine gelene kadar hiç durmadan uçan şilte, burada yere inmiş. Raca’nın oğlu ilk gördüğü kişilere, “Burası kimin ülkesi?” diye sormuş.

Adamlar, “Prenses Labam’ın ülkesi,” diye cevap vermişler. Daha sonra genç raca, yaşlı bir kadının yaşadığı bir eve gelene kadar yol almaya devam etmiş.

Kadın, racanın oğluna, “Kimsin sen? Nereden geliyorsun?” diye sormuş.

Racanın oğlu da, “Çok uzaklarda bir ülkeden geliyorum,” demiş. “Bu gece evinizde kalmama izin verir misiniz?”

“Olmaz,” demiş kadın. “Kalamazsın burada, kralımızın emri var, başka ülkelerden gelen erkekler bizim ülkemizde kalamazlar, o yüzden evimde kalmana izin veremem.”

Genç raca, “Sen benim teyzem sayılırsın,” demiş. “Bırak bu gece evinde kalayım, gece gece ormana gidecek olursam vahşi hayvanlara yem olurum.”

“Peki,” diye cevap vermiş yaşlı kadın. “Bu gece burada kalabilirsin ama sabah olduğunda gitmelisin. Kral geceyi benim evimde geçirdiğini duyacak olursa yaşıma bakmadan zindanlara attırır beni.”

Böylece yaşlı kadın, genç racayı evine kabul etmiş. Kadın akşam yemeği pişirmek için kalktığında, kendisine yapılan iyiliğe zaten minnettar olan genç raca, “Teyze,” demiş, “yemek işini bana bırak sen.” Elini kesesinin içine sokup, “Ey kese, bize biraz yemek ver,” demiş. O anda masada, iki altın tabak içinde enfes yemekler belirmiş. Yaşlı kadın ve racanın oğlu karınlarını güzelce doyurmuşlar.

Yemekleri bittiğinde, yaşlı kadın su getirmek için ayağa kalkınca genç raca, “Gitme,” demiş, “şimdi şuracığa istediğin kadar su getireceğim ben.” Kâsesini eline almış, “Ey kâse, bize su ver,” demiş ve kâse suyla dolmaya başlamış. Su taşacak gibi olduğunda da genç raca, “Dur ey kâse,” diye bağırmış ve kâse dolmayı bırakmış. “Gördün mü teyze,” demiş, “bu kâseyle ne zaman olursa olsun, istediğim kadar su bulabilirim.”

Gece iyice çöküp etrafta göz gözü görmez olduğunda genç raca, “Teyze,” demiş, “lambaları yakalım mı artık?”

Yaşlı kadın, “Olmaz,” demiş, “kralımızın emri var, ülkemizde insanların ışık yakmaları yasak çünkü hava kararınca kızı Prenses Labam çıkıp çatıya

oturur ve onun güzelliği adeta ay gibi evlerimizi, sokaklarımızı aydınlatır, gündüz gibi görürüz her yeri.”

Hava iyice karardığında prenses yatağından kalkmış. Güzel kıyafetlerini giymiş, mücevherlerini takmış, başına elmaslardan ve incilerden yapılma bir taç geçirmiş, saçlarını toplamış. Ay gibi parlayan prensesin güzelliği, geceyi bir anda gündüze çevirmiş. Odasından çıkıp sarayın çatısına oturmuş. Prenses gündüzleri hiç görünmez, sadece geceleri odasından çıkarmış.

Racanın oğlu hiç kıpırdamadan uzun uzun prensesi seyretmiş. Kendi kendine, “Bu ne güzellik,” diye düşünmüş. Gece yarısı gelip de herkes evine gittiğinde, prenses de çatıdan inip odasına gitmiş. O uykuya daldığında, racanın oğlu uykusundan uyanıp şiltenin üstünde bağdaş kurmuş. “Şilte,” demiş, “Beni Prenses Labam’ın yatak odasına götür.” Şilte de onu alıp prensesin uyuduğu odaya götürmüş.

Genç raca kesesini eline alıp “Bana hurma yaprakları ver,” demiş. Bu yaprakları prensesin yatağının kenarına koymuş ve şiltesine onu tekrar yaşlı kadının evine götürmesini söylemiş.

Ertesi sabah prensesin hizmetkârları yatağın yanındaki hurma yapraklarını bulmuş ve onları yemeye başlamışlar. Prenses “Bu hurma yaprakları da nereden geldi?” diye sorduğunda, “Yatağınızın yanında

bulduk,” demişler. Genç racanın gece gelip de o yaprakları oraya koyduğunu hiç kimse bilmiyormuş.

Sabah olduğuunda yaşlı kadın racanın oğlunun yanına gelip, “Artık sabah oldu,” demiş. “Gitmen lazım. Kral gece burada kalmama izin verdiğimi duyacak olursa yaka paça zindana atar beni.”

“Hasta oldum ben teyze,” demiş genç raca. “İzin ver yarın sabaha kadar kalayım burada.”

Yaşlı kadın, “Peki madem,” demiş. Böylece prens bir gün daha orada kalmış, kesenin verdiği yemekleri yemiş, ksenin verdiği suları içmişler.

Gece olduğuunda prenses yine kalkıp çatıda oturmuş ve saat on ikiyi vurup da herkes yattığında, o da kendi yatağına gidip uykuya dalmış. Daha sonra racanın oğlu, yine şiltesinin üzerine oturmuş, şilte onu prensesin yanına götürmüş. Keseyi eline alıp, “Kese, bana dünya üzerindeki en güzel şalı getir,” demiş. Kese ona istediği türden, dünyada eşi benzeri olmayan bir çal vermiş ve o da bu şalı, uyuyan prensesin üstüne örtmüş. Daha sonra yaşlı kadının evine dönüp sabaha kadar uyumuş.

Prens sabah uyanıp da üzerindeki şalı görünce çok mutlu olmuş, koşarak annesine gitmiş ve “Bak anne, bu güzel şalı gece bana Tanrı vermiş olmalı,” demiş. Annesi de şalı gördüğünde çok sevinmiş.

“Evet ocuğum,” diye cevap vermiş. “Bu güzeller güzeli şalı sana Tanrı hediye etmiş olmalı.”

Aynı sabah yaşlı kadın tekrar racanın oğlunun yanına giderek, “Artık gerçekten gitmen lazım,” demiş.

“Teyze,” demiş genç raca, “Ben hâlâ iyileşmiş değilim. Bırak birkaç gün daha kalayım, saklanırım evinde, kimselere görünmem.” Yaşlı kadın da kalmasına izin vermiş.

Hava tekrar kararıp gece olduğunda prenses yine güzel giysilerini giymiş, mücevherlerini takmış ve çıkıp çatıya oturmuş. Gece yarısı olduğunda ise uymak üzere odasına gitmiş. Racanın oğlu da şiltesine oturup onun odasına gitmiş. Keselerini eline alıp, “Ey kese, bana çok güzel bir yüzük ver,” demiş. Kesenin içinden, gösterişli mi gösterişli bir yüzük çıkmış. Genç raca, uyandırmamaya gayret ederek prensesin parmağına yüzüğü geçirmiş ve o anda prenses korkuyla uykusundan uyanmış.

“Kimsin sen?”, diye bağırmış racanın oğluna. “Nasıl geldin benim odama kadar?”

Prens, “Korkma prenses,” demiş. “Hırsız değilim ben, büyük bir racanın oğluyum. Ormanda yaşayan papağan Hıraman bana senden bahsetti, ben de annemi, babamı, neyim varsa hepsini geride bırakıp seni görmeye geldim.”

“Peki,” diye cevap vermiş prenses, “madem böyle büyük bir racanın oğlusun, canını bağışlayacağım ve annemle babama seninle evlenmek istediğimi söyleyeceğim.”

Racanın oğlu, yaşlı kadının evine dönmüş ve sabah olduğunda prenses annesine gidip, “Büyük bir racanın oğlu ülkemize gelmiş ve ben onunla evlenmek istiyorum anne,” demiş. Kadın bu durumu krala anlatmış.

Kral, “Güzel,” demiş. “Ama eğer racanın oğlu biricik kızıyla evlenmek niyetindeyse, önce bana kendini ispatlamalı, istediklerimi yapmalı. Beceremezse bunu canıyla öder. Kırk kilo hardal tohumunun yağını bir günde sıkıp çıkaracak. Yapamazsa alırım canını.”

Sabah olduğunda racanın oğlu da yaşlı kadına prensesle evlenmek istediğini söylemiş. “Amanın!” diye haykırmış yaşlı kadın. “Kaç çabuk, git buralardan, prensesle evlenme fikrini de aklından çıkar. Senin gibi ne prensler geldi buraya onunla evlenmek için, kral hepsinin canını aldı. Kral, kızıyla evlenmek isteyen kim olursa olsun önce onun söylediklerini yaparak kendini kanıtlamasını istiyor. Kralın istediklerini yapabilirsen prensesle evlenirsin ama olur da yapamazsan kral senin öldürtür. Bugüne kadar kralın istediklerini yapabilecek bir kişi bile çıkmadı, nice prensler ölüme gitti bu yolda. Yapma, git buradan, yoksa sen de öleceksin.” Ama yaşlı kadının söyledikleri genç racanın bir kulağından girmiş, diğer kulağından çıkmış. Kral, yaşlı kadının evindeki genç racanın huzuruna getirilmesi için emir vermiş,

hizmetkârlar bu emri yerine getirmişler. Genç racaya kırk kilo hardal tohumu verilmiş ve bunları eze eze yağını çıkarması, ertesi sabah da bu yağı saraya getirmesi söylenmiş. “Kızım la evlenmek isteyenler, önce ondan istediklerimi yapmalı,” demiş kral. “Başarısız olursa da bunu canıyla ödemeli.”

Bunu duyan prens çok endişelenmiş. “Bir günde nasıl çıkarayım ben bu hardal tohumlarının yağını,” demiş kendi kendine. “Çıkaramazsam da canımdan olacağım.” Bu düşünceler içinde hardal tohumlarını yaşlı kadının evine taşımış, ne yapacağına dair hiçbir fikri yokmuş. Başını ellerinin arasına alıp çaresizce düşünürken aklına karıncaların racası gelmiş. Ve onu düşünür düşünmez, karıncaların racası önünde belirmiş. “Ne oldu dostum, neden böyle üzgünsün?” diye sormuş.

Racanın oğlu, kırk kilo hardal tohumunun olduğu çuvalı gösterip, “Bu kadar hardal tohumunun yağını sabaha kadar nasıl sıkacağım ben? Yarın sabah bu yağı krala götüremezsem canımı alacaklar,” demiş.

“Endişelenme,” demiş karınca, “sen yatıp uyuma bak, biz gelip bu tohumların yağını çıkarırız, sen de bu yağı yarın krala götürürsün.” Racanın oğlu karıncanın dediğini yaparak yatıp uyumuş, karıncalar da durmadan dinlenmeden hardal tohumlarının yağını çıkarmışlar. Genç raca, sabah kalkıp da yağın hazır olduğunu görünce çok sevinmiş.

Yağı aldığı gibi kralın huzuruna koşmuş ama kral bu sefer de, “Yine de hemen kızımla evlenemezsin,” demiş. “Eğer evlenmek istiyorsan, önce iki iblisimle savaşıp onları öldürmelisin.” Kral uzun süre önce iki iblis yakalamış, daha sonra bu iblislerle ne yapacağını bilememiş ve onları bir kafese kilitlemiş. İblisleri nasıl öldüreceğini bilmiyor, ama ülkesindeki herkesi öldürürler diye onları salıvermeye de çok korkuyormuş. Bu yüzden Prenses Labam ile evlenmek isteyen bütün krallar ve prensler bu iblislerle savaşmak zorundaymış, birisi çıkıp onları öldürecek olursa kral da bu dertten kurtulmuş olacakmış.

Racanın oğlu iblislerle savaşması gerektiğini duyduğunda çok üzülmüş. “Ne yapacağım şimdi?” demiş kendi kendine. “Ben nasıl savaşayım iki iblisle?” Böyle düşünüp dururken, aklına kaplan dostu gelmiş ve o anda kaplan ve eşi karşısında belirmişler. “Ne oldu dostum, neden böyle üzgünsün?” diye sormuşlar. Racanın oğlu, “Kral iki iblisle dövüşüp onları öldürmemi istiyor. Ben nasıl dövüşeyim iblisle?” diye cevap vermiş. Kaplan, “Korkma,” demiş. “Biz ikimiz senin yerine dövüşürüz onlarla.”

Bunun üzerine racanın oğlu, kesesinden altın ve gümüş işlemeli, inci ve elmaslarla süslenmiş iki kaftan çıkarıp kaplanlara giydirmiş ve onları kralın huzuruna çıkarıp; “Benim yerime iblislerle bu kaplanlar savaşabilir mi majesteleri?” diye sormuş.

Asıl amacı iblislerin ölmesi olan kral bunu kabul etmiş. “O zaman çağırın iblislerinizi,” demiş racanın oğlu, “bu kaplanlar onlarla dövüşecek.” Kral iblisleri çağırmış ve kaplanlar iki iblisi öldürene kadar dövüş devam etmiş.

“Çok iyi,” demiş kral, “ama kızımın evlenmesine izin vermeden önce bir şey daha yapman lazım. Göklerde bir yerde bir davulum var, gidip onu çalacaksın. Çalamazsan da canını alacağım.”

Bunları duyan racanın aklına hemen küçük şiltesi gelmiş, koşarak yaşlı kadının evine gidip şiltenin üzerine oturmuş. “Göklerde bir yerde kralın davulu var, oraya gitmek istiyorum,” demiş. Şilte havalanmış, racanın oğlu davulu bulup onu çalmış, kral bu sesi yeryüzünden duymuş. Buna rağmen, genç raca yeryüzüne indiğinde kral kızıyla evlenmesine hemen izin vermemiş. “Üç görevi de yerine getirdin, ama son bir şey daha yapman lazım,” demiş. Racanın oğlu, “elimden ne gelirse yaparım,” diye cevap vermiş.

Kral, sarayın bir köşesinde duran ağaç tomruğunu göstermiş. Genç raca o güne kadar hiç böylesine kalın bir tomruk görmemiş. Kral, ona bir bal mumu bıçağı vermiş ve “Yarın sabaha kadar bu bal mumu bıçağıyla, bu tomruğu ikiye bölmüş olacaksın,” demiş.

Racanın oğlu yaşlı kadının evine dönmüş. Artık kralın onu kesinlikle öldüreceğinden eminmiş,

üzüntüden ne yapacağını bilemiyormuş. “Tohumların yağını karıncalar sıktı, iblisleri kaplanlar öldürdü, beni davula şiltem götürdü, peki şimdi ne yapacağım? Şu ufacık şeyle koca tomruğu nasıl ikiye bölerim?” diye kendi kendine konuşmuş.

Gece olduğunda şiltesine oturup prensesin yanına gitmiş. “Yarın baban beni öldürecek prenses,” demiş. Prenses endişeyle, “Neden?” diye sormuş.

“Minnacık bir balmumu bıçağıyla koca bir ağaç tomruğunu ortadan ikiye bölmemi istiyor, böyle bir şeyi başarmamın imkânı yok,” demiş racanın oğlu. Prenses, “Korkma,” demiş. “Sana dediklerimi yaparsan tomruğu ikiye bölmek çocuk oyuncağı olur.”

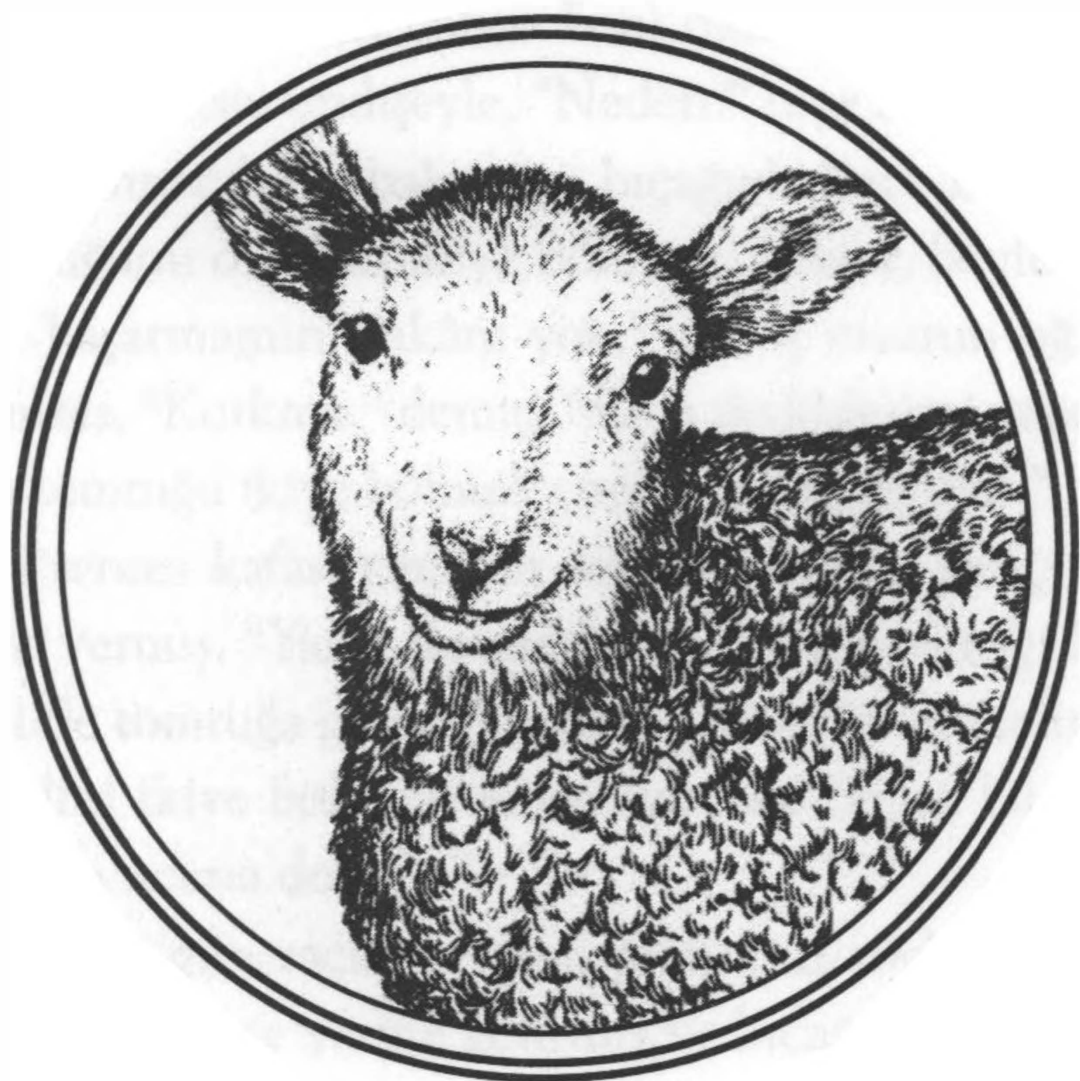
Prenses kafasından bir tel saç koparıp genç racaya vermiş. “Yarın, kimsenin seni görmeyeceği bir şekilde tomruğa git ve ‘Prenses Labam bu saç teliyle kendini ikiye bölmeni emrediyor,’de. Sonra bu teli bıçağın ucuna dola.”

Ertesi gün racanın oğlu, prensesin söylediklerini harfî harfine yerine getirmiş ve bıçağın ucundaki saç teli tomruğa değer değmez ağaç tomruğu ortadan ikiye ayrılmış.

Bunun üzerine kral, “Artık kızım ile evlenebilirsin,” demiş. Anlı şanlı bir düğün yapılmış. Komşu ülkelerin bütün racaları ve kralları davet edilmiş. Birkaç gün sonra prens eşine dönüp, “Haydi babamın ülkesine gidelim,” demiş. Prenses Labam’ın

babası onlara develer, atlar, çok miktarda para ve hizmetkârlar vermiş ve prensin ülkesine doğru yola çıkmışlar. Bu ülkede uzun, mutlu bir ömür yaşamışlar.

Prens kesesini, şiltesini, kâsesini ve sopasını yanından hiç ayırmamış ama hayatı boyunca ona savaş açan kimse olmadığından, sopayı kullanmasına hiç gerek olmamış.

KUZUCUK

Bir zamanlar mini minicik bir kuzucuk varmış, bu kuzucuk incecik, bodur bacaklarıyla gün boyu hoplar zıplar, eğlenmeye doyamazmış.

Bir gün ninesini ziyarete gitmek üzere yola çıkan kuzucuk, ninesinin evinde yiyeceği güzel şeyleri düşünerek, hoplayıp zıplayarak ilerliyormuş. Birdenbire karşısına çıkan bir çakal, gözlerini bu minicik kuzucuğa dikip “Kuzucuk! Kuzucuk! Yakalayıp yiyeceğim seni!” demiş.

Kuzucuk korkuyla bir adım geri çekilmiş ve demiş ki: “Ninemin evine gidiyorum şimdi, yemekler yer iyice bir şişmanlarım orada. Şimdi değil, o zaman ye beni.”

Çakal bu teklifi makul bulmuş ve kuzucuğun geçmesine izin vermiş.

Biraz daha ilerleyen kuzucuk, bir akbabayla karşılaşmış. Karşısındaki bu küçücük kuzucuğa iştahla bakan akbaba; “Kuzucuk! Kuzucuk! Yakalayıp yiyeceğim seni!” demiş.

Kuzucuk yine bir adım geri çekilmiş ve demiş ki: “Ninemin evine gidiyorum şimdi, yemekler yer iyice bir şişmanlarım orada, şimdi değil, o zaman ye beni.”

Akbaba da bu teklifi makul bulmuş ve kuzucuğun geçmesine izin vermiş.

Bir süre daha ilerleyen kuzucuk, bir kaplanla karşılaşmış. Daha sonra bir kurt, bir köpek, bir kartalla daha karşı karşıya gelmiş ve hepsine, ninesinin evine gidip şişmanladıktan sonra onu yiyebileceklerini söylemiş.

Kuzucuk en sonunda ninesinin evine varmış ve endişeyle, “Nine, çok şişmanlayacağıma söz verdim, sözümü tutmam lazım, beni hemen besle ne olur,” demiş.

Böylece ninesi kuzucuğu beslemeye başlamış. Kuzucuk yedi gün boyunca yedikçe yemiş, o kadar şişmanlamış ki artık zar zor yürüyecek duruma gelmiş. Ninesi artık ne için söz verdiyse, sözünü yerine getirdiğini, çok şişmanladığını ve eve gitmesi gerektiğini söylemiş. Ama akli başına yeni gelen kuzucuk,

şışmanladığını gören hayvanlardan birinin onu kesinlikle yiyeceğini ve eve gitmeyeceğini söylemiş.

Bunun üzerine ninesi “Ne yapman gerektiğini söyleyeyim sana,” demiş, “ölen kardeşimin derisinden sana göre bir davulcuk yapacağım, sen de şışmanlaya şışmanlaya davul gibi oldun zaten, yaptığım davulcuğun içine girer, yuvarlana yuvarlana gidersin.”

Böylece kuzucuğun ninesi kardeşinin derisinden bir davul yapmış, içini yünle kaplamış ve kuzucuk da girip davulun içine güzelce yerleşmiş, yuvarlana yuvarlana yol almaya başlamış. Biraz ilerledikten sonra kartalı görmüş, kartal ona: “Davulcuk! Davulcuk! Kuzucuğu gördün mü?” diye seslenmiş.

Kuzucuk rahat, sıcak korunağının içinden cevap vermiş: “Ateşlere düştü kuzucuk, çok yazık oldu. Hadi davulcuk yoluna, du ba du ba du!”

“Tüh be!” demiş kartal bu cevap üzerine, kuzucuğun elinden kaçıp gitmesine izin verdiğine pişman olmuş.

Kuzucuk bir yandan yuvarlanarak yol alırken, bir yandan da kendi kendine şarkı söylüyormuş: “Du-ba-du-ba-du! Du-ba-du-ba-du!”

Yolda karşılaştığı her hayvan kuzucuğa aynı soruyu sormuş:

“Davulcuk! Davulcuk! Kuzucuğu gördün mü?”

Ve kuzucuk da hepsine aynı cevabı vermiş:

“Ateşlere düştü kuzucuk, çok yazık oldu. Hadi davulcuk yoluna, du ba du ba du!”

Bu cevabı duyan bütün hayvanlar, kuzucuğu yiyemedikleri için üzölmüşler.

En sonunda kuzucuğun karşısına çakal çıkmış, o da aynı soruyu sormuş;

“Davulcuk! Davulcuk! Kuzucuğu gördün mü?”

Ve neredeyse yolun sonuna kadar hiçbir hayvana yem olmadan gelmeyi başarmış olan kuzucuk aynı cevabı vermiş:

“Ateşlere düştü kuzucuk, çok yazık oldu. Hadi yoluna davulcuk! Du-ba ——”

Ama daha bir adım bile ilerleyemeden, kuzucuğun sesini tanıyan çakal var gücüyle bağırılmış:

“Hey! İçini dışına çıkarmış kuzucuğa bak sen! Hemen çık oradan dışarı.”

Bunun üzerine çakal davulun derisini yırtıp açmış ve kuzucuğu mideye indirmiş.

PUNCHKIN

Bir zamanlar, yedi güzel kızı olan bir raca varmış. Kızların hepsi çok güzel, çok akıllı olsa da, en küçükleri olan Balna hepsinden daha akıllıymış. Racanın karısı, kızlar daha küçük birer çocukken ölmüş, bu yüzden yedi zavallı prenses annesiz büyümüşler.

Racanın kızları her gün sırayla babalarına yemek pişiriyorlarmış, çünkü babaları ülkelerinin refahı için çok çalışıyormuş. Günler böyle geçip giderken bir gün, ülkenin Pradan'ı* aniden ölmüş, arkasında bir dul bir de yetim kız çocuğu bırakmış ve kızlar her gün babaları için yemek hazırlarken Pradan'ın kızı ve dul eşi gelerek onlardan biraz yemek, yakacak

* Pradan (Pradhan): Hindu kültürünün sürdürüldüğü bölgelerde, rütbe açısından vezire denk tutulabilecek idari bir unvan.

istemeye başlamış. Bu durumda Balna kız kardeşlerine, “Gönderin şu kadını buradan, dadanmasın evimize. Ne istiyor bizden? Buraya böyle gelip yaktığımız ateşten almasına izin verirsek, bir gün yediğimiz burnumuzdan gelecek.”

Ancak diğer kardeşleri Balna’ya “Sakin ol Balna, ne diye hırpalıyorsun zavallı kadını? Bırak azıcık yemek, azıcık odun alsın, ne olacak?” demişler. Pradan’ın karısı da oraya gidip yanan ateşten birkaç odun almaya ve kimsenin bakmadığı bir anda kızların raca için pişirdiği yemeğin içine bir avuç çamur atmaya başlamış.

Raca kızlarına çok düşkünmüş. Annelerinin ölümünden bu yana babalarının düşman tarafından zehirlenmesinden korkan kızlar, babalarının yemeklerini kendileri pişiriyorlarmış. Bu nedenle raca yemeğinde çamur olduğunu gördüğünde, bunun kızlarının dikkatinden kaçmış olacağını düşünmüş, kibarlık etmiş ve bu yüzden kızlarına kızmamış ancak sonraki günlerde de yemeğin içinden çamur çıkmaya devam etmiş.

Raca en sonunda o gün evde saklanıp kızlarının yemek yapışını gizlice izlemeye, böylece bu çamurun nereden geldiğini öğrenmeye karar vermiş. Yan odaya gitmiş ve duvardaki bir delikten mutfığı izlemeye başlamış. Kızlar pirinçleri dikkatlice ayıklıyor, yemeği hazırlıyor ve pişmesi için ateşin üstüne

koyuyorlarmış. Daha sonra Pradan'ın dul karısı kapıya gelmiş, yemek pişirmek için ateş yakacağını söyleyerek birkaç parça odun istemiş. Balna öfkeyle kadına dönüp, "Her gün buraya gelip odun alıyorsun, iyice hazırcılığa alıştın sen. Kızlar, vermeyin bu kadına odun filan, gitsin alsın kendi odununu," demiş.

Bunun üzerine en büyük kardeş araya girerek, "Balna, bırak kadın azıcık odun alsın, iki parça odun yüzünden ateşsiz kalacak değiliz ya!" demiş. Balna da, "Eğer buraya her gün gelmeye devam ederse bir gün başımıza bir şey getirecek ve çok pişman olacağız," diye cevap vermiş.

Raca daha sonra Pradan'ın dul karısının, üzerinde yemeklerin piştiği ateşe yaklaştığını ve odunları alırken yemeklerin içine birer avuç çamur attığını görmüş.

Bu duruma çok sinirlenen raca, hemen saklandığı yerden çıkmış, adamlarına kadını tutup yanına getirmelerini emretmiş. Ancak dul kadın bütün bunları racanın huzuruna çıkabilmek içi yaptığını söylemiş, o kadar zekice şeyler söylemiş, güzel sözleriyle herkesi öyle büyülemiş ki, raca kadınla evlenmiş, onu rani yapmış ve kadın da kızıyla birlikte racanın sarayına yerleşmiş.

Rani yedi prenesten nefret ediyor, bir yolunu bulup onlardan kurtulmayı düşünüyormuş. Böylece racanın bütün zenginliği kendi kızına kalacak,

saraydaki tek prenses o olacakmış. Bu nedenle ona yaptıkları iyiliklerden dolayı minnettar olacağına, rani yedi prensese hayatı zindan etmek için elinden geleni ardına koymuyormuş. Yiyecek bir parça kuru ekmekten başka bir şey vermiyor, içmeleri için ancak birer yudum su koyuyormuş önlerine, o güne kadar rahat rahat yaşamaya alışmış olan prensesler çok mutsuzlarmış, her gün annelerinin mezarına gidiyor, ağlayarak şunları söylüyorlarmış:

“Ah canım annem, gördün mü zavallı kızlarının başına geleni? Bu üvey anne açlıktan öldürecek bizi.”

Bir gün, yine kızlar annelerinin mezarında ağlaşırlarken, mezardan bir anda güzel bir greyfurt ağacı yükselmiş. Aman yarabbi, ağaç öyle güzel, meyveleri öyle taze ve suluymuş ki! Kızlar greyfurtları yiyerek karınlarını doyurmuşlar ve o günden sonra her gün, üvey annelerinin önlerine koyduğu tatsız yemekleri yemek yerine annelerinin mezarındaki bu güzel ağacın meyvelerini yemeye başlamışlar.

Bir gün rani kızına dönerek, “Nasıl oluyor anlamıyorum. Bu kızlar her gün önlerine koyduğum yemeği ellerinin tersiyle itiyorlar, bir lokma bile yemiyorlar ama ne zayıflıyorlar ne de hastalanıyorlar. Senden bile daha sağlıklı görünüyorlar. Hiç anlam veremiyorum bu olanlara,” demiş ve kızına bu yedi prensesi gizlice izlemesini, onlara yemek veren birileri olup olmadığını öğrenmesini söylemiş.

Böylece ertesi gün rensesler annelerinin mezarına gidip güzel greyfurtlarla karınlarını doyururken, Pradan'ın kızı onları izlemiş ve olanları görmüş.

Bu esnada Balna kız kardeşlerine, “Şu kız bizi izliyor görüyor musunuz?” demiş. “Ya onu buradan kovalayalım ya da meyveleri saklayalım, yoksa gidip annesine anlatacak her şeyi, kim bilir ne işler açılır başımıza.”

Ama kız kardeşleri, “Bu kadar nezaketsiz olma Balna,” demişler. “Bu kız da annesi kadar zalim olacak değil ya, gelsin yanımıza bizimle birlikte meyve yesin.” Böylece kızı çağırıp ona da bir greyfurt vermişler.

Kız meyveyi yer yemez koşarak eve gidip annesine, “Tabii yemez prensesler senin verdiğin yemekleri, annelerinin mezarında koca bir greyfurt ağacı var, gidip meyve yiyorlar orada bütün gün. Ben de bir tane yedim, hayatımda yediğim en lezzetli şeydi,” demiş.

Bunu duyan zalim rani içten içe çok sinirlenmiş, ertesi gün odasından çıkmamış ve racaya başının çok ağrıdığını söylemiş. Buna çok üzülen raca, karısına onun için yapabileceği bir şey olup olmadığını sormuş. Kadın, “Başımın ağrısını geçirebilecek tek bir şey var,” demiş. “Ölen karının mezarında bir greyfurt ağacı var, o ağacı getirip köküyle dalıyla bir kazanda kaynatıp bu suyun birazını alnıma sürmelisin.” Raca adamlarını göndermiş, güzel greyfurt

ağacını köklerinden sökmüşler ve raninin istediklerini yapmışlar. Ağacın köklerinin, dallarının içinde kaynadığı su alnına sürüldüğünde, rani artık çok daha iyi hissettiğini söylemiş.

Ertesi gün, yedi prenses annelerinin mezarına gittiğinde greyfurt ağacının ortadan kaybolduğunu görmüşler, üzüntüden ağlamaya başlamışlar.

Mezarın yanında küçük bir gölet varmış, kızlar ağlaşırlarken göletin hamur benzeri bir şeyle dolu olduğunu görmüşler ve bu hamur hemencecik büyük bir ekmeğe dönüşmüş. Bunu gören prensesler çok sevinmişler, ekmekten biraz yemişler, tadı çok güzelmiş. Sonraki günler de aynı şey olmuş. Her sabah prensesler annelerinin mezarına gidiyor, göletin içinde lezzetli ekmeği buluyorlarmış. Bu günlerden birinde üvey anneleri kızına dönerek; “Hiç anlamıyorum, annelerinin mezarındaki greyfurt ağacını kökünden söktürdüm ama prensesler ne zayıflıyorlar ne de mutsuzlar, üstelik hâlâ onlara verdiğim yemekleri yemiyorlar,” demiş.

Kızı, “Ben onları izlerim anne,” diye cevap vermiş.

Sonraki gün, prensesler göletteki ekmeği yerlerken üvey kardeşleri çıkagelmiş. Onu ilk gören Balna olmuş ve “Bakın kızlar, şu kız geliyor yine. Göletin kenarına dizilip oturalım da görmesin ekmeğimizi, yoksa gidip annesine söyler, kim bilir ne gelir başımıza,” demiş.

Ancak diğerkardeşler Balna'nın gereğinden fazla şüpheci olduğunu düşünmüşler ve onu dinlemek yerine Pradan'ın kızına bir parça ekmek vermişler. Kız da koşarak eve gidip annesine her şeyi anlatmış.

Prenseslerin keyfinin yerinde olduğunu duyan rani çok öfkelenmiş ve adamlarına ölen raninin mezarını yıkıp, yıkıntıları da gölete doldurmalarını söylemiş. Bununla da yetinmeyip bir plan yapmış. Ertesi gün yatağından çıkmamış, neredeyse ölecek kadar hasta olduğunu söylemiş. Bu duruma çok üzülen raca, karısını iyi etmek için elinden gelen her şeyi yapacağını söylemiş. Bunun üzerine rani; "Hayatımı ancak tek bir şey kurtarabilir, ama biliyorum bunu yapmazsın," demiş. Raca, "Yaparım, yeter ki sen iyi ol, yemin ederim ne istersen yaparım," diye cevap vermiş. Kadın; "Benim hayatımı kurtarmak istiyorsan, ilk karından olan yedi kızını da öldürmeli, onların kanını alnıma ve avuç içlerime sürmelisin. Böylece onların ölümü bana hayat olacak," demiş. Bu sözleri duyan raca dehşete düşmüş ama ettiği yemini bozmaktan da korktuğu için yüreğinin üstünde taş gibi bir ağırlıkla çıkıp kızlarını aramaya başlamış.

Onları bulduğunda, kızları annelerinin mezarının yıkıntıları arasında ağlaşıyorlarmış.

Kızlarını öldüremeyeceğini anlayan raca, onlara kendisiyle birlikte ormana gelmelerini söylemiş, burada ateş yakmış, biraz pilav pişirmiş ve kızlarına

vermiş. Öğleden sonra hava biraz ısınınca prensesler uykuya dalmışlar, babaları da yanlarından sessizce ayrılıp onları terk etmiş. “Zavallı kızlarım, üvey annelerinin elinde can vereceklerine burada ölsünler daha iyi,” demiş kendi kendine.

Dönüş yolunda bir geyik vurmuş, getirip geyiğin kanını karısının alnına ve ellerine sürmüştü. Racanın kızlarını gerçekten öldürdüğünü sanan rani, artık iyileştiğini söylemiş.

Bu esnada yedi prenses uyanmış, ormanda yapayalnız kaldıklarını gördüklerinde çok korkmuşlar ve avazları çıktığıınca bağırarak babalarını aramaya başlamışlar, ancak sesleri ne kadar yüksek çıkarsa çıksın, babaları artık onları duyamayacak kadar uzaktaymış.

Aynı gün komşu ülkenin racasının yedi oğlu da tesadüfen prenseslerin kaybolduğu ormanda avlanıyorlarmış ve eve dönüş yolunda prenslerden en genç olanı kardeşlerine dönerek; “Biraz bekleyin, sanırım birileri bağılıyor, sesleri duymuyor musunuz?” demiş. “Sesin geldiği tarafa gidip bakalım, neler olduğunu öğrenelim.”

Böylece yedi prens, sesi takip ederek, yedi prensesin oturup ağladığı yere kadar gelmişler. Onları o halde gören yedi prens çok şaşırmış, neler olup bittiğini öğrendiklerinde ise her biri bu sahipsiz prenseslerden biriyle evlenmeye karar vermişler.

Böylece prenslerden en büyük olanı, en büyük prensesle evlenmiş; ikinci prens ikinci prensesle, üçüncü prens üçüncü prensesle, dördüncü prens dördüncü prensesle, beşinci prens beşinci prensesle, altıncı prens altıncı prensesle ve en küçük ve en yakışıklı prens de, prenses Balna ile evlenmiş. Ülkele-
rinde büyük bir düğün yapılmış, eğlenceler günlerce sürmüştü. Bir yıl sonra Balna'nın bir oğlu olmuş. Tey-
zeleri ve enişteleri bebeğe o kadar düşkünlermiş ki, bebeğin yedi annesi ve yedi babası var demek daha doğru olurmuş. Diğer prens ve prenseslerin ise ço-
cukları olmamış ve yedinci prens ile Balna'nın oğlu hepsinin tek varisi olarak kabul edilmiş. Böylece hepsi bir süre mutlu mesut yaşamışlar.

Bir gün Balna'nın kocası olan yedinci prens ava gitmiş ancak geri dönmemiştir. Bunun üzerine altı kardeşi gidip prensin başına ne geldiğini öğrenmek için yola çıkmışlar, ancak onlardan da geri dönen olmamıştır.

Yedi prenses büyük üzüntüye kapılmışlar, koca-
larının öldürülmüş olmasından korkuyorlarmış. Bu olaydan sonra bir gün, Balna bebeğinin beşiğini sallarken ve kardeşleri de sarayın çeşitli yerlerinde günlük işlerini yaparlarken, uzun, beyaz bir enta-
ri içinde bir fakir, dilenmek için sarayın kapısına gelmiş. Muhafızlar ona, "İçeri giremezsin, racanın oğulları kayıp, ölmüş bile olabilirler ve onların dul

eşlerini rahatsız etmene izin veremeyiz,” demişler. Ancak fakir, “Ben mübarek bir insanım, alın beni içeri,” demiş. Kafası çok çalışmayan muhafızlar da içeri girmesine izin vermişler, onun bir fakir değil, Punchkin adında kötü kalpli bir büyücü olduğunu bilmiyorlarmış.

Fakir Punchkin sarayın içinde biraz dolaşmış, orada çok güzel şeyler olduğunu düşünmüş. En sonunda Balna’nın, oğlunun beşiğinin yanında ninni söylediği odaya ulaşmış. Balna’nın, gördüğü her şeyden daha güzel olduğunu düşünmüş, hemen yanına gidip ona evlenme teklif etmiş. Balna; “Korkarım ki kocam öldü, ama oğlum hâlâ çok küçük; ben burada kalacağım, onun büyüyüp zeki bir erkek olması için çalışacağım ve büyüdüğünde dünyaya açılacak, babasına ne olduğunu öğrenecek. Ne oğlumu bırakırım bu yüzden, ne de seninle evlenirim.” Reddedilen büyücü çok öfkelenmiş, Balna’yı kara bir köpeğe dönüştürmüş ve “Kendi isteğinle benimle gelmiyorsun madem, ben seni buradan götürmeyi bilirim,” demiş. Zavallı prensesi tasmaından tuttuğu gibi sürükleye sürükleye götürmeye başlamış, Balna ne kaçabilecek ne de kız kardeşlerine neler olduğunu anlatabilecek fırsat bulabilmiş. Punchkin sarayın kapılarından çıkarken muhafızlar ona; “Nereden buldun bu tatlı köpekçiyi?” diye sormuşlar. Punchkin; “Prenseslerden biri hediye etti bu köpeği bana,” diye cevap

vermiş. Bu cevap üzerine muhafızlar Punchkin'in gitmesine izin vermiş, daha fazla soru sormamışlar.

Bu olaydan kısa süre sonra prensesler, yeğenlerinin hiç susmadan ağladığını duymuşlar, koşarak bebeğin yanına gidip onun yalnız olduğunu gördüklerindeyse şaşkına dönmüşler. Balna ortalıkta yokmuş. Hemen gidip muhafızlara saraya giren çıkan olup olmadığını sormuşlar, muhafızlar fakirden ve kara köpeğinden bahsedince neler olup bittiğini anlamışlar ve dört bir yana adam göndermişler, ancak ortada ne fakir, ne de kara köpek varmış. Altı zavallı kadın ne yapsın? Zaten kocalarını bir daha görmekten umudu kesmişler, bir de üstüne kız kardeşlerini kaybetmişler. Ellerinden hiçbir şey gelmediği için, kendilerini minik yeğenlerini yetiştirmeye ve onu eğitmeye adanmışlar.

Böylece yıllar geçmiş, Balna'nın oğlu on dört yaşına basmış. Bir gün teyzeleri, oğlanı karşılarına alıp ailelerinde olup biten her şeyi anlatmışlar. Oğlan bunları duyar duymaz anne babasını ve amcalarını aramak, onları canlı bulursa da alıp evlerine getirmek için inanılmaz bir arzuyla yanıp tutuşmaya başlamış. Ancak onun bu kararlılığını gören teyzeleri çok endişelenmiş ve "Zaten kocalarımızı kaybettik, kardeşimizi ve babanı da kaybettik, elimizde bir tek sen varsın onlardan yadigâr, sen de gidersen biz ne yaparız?" diyerek onu vazgeçirmeye çalışmışlar.

Ancak artık gitmeyi kafasına koymuş olan oğlan, “Teyzelerim, ne olur korkmayın. Yakında geri döneceğim, hatta belki yanımda annem, babam ve amcalarım da olur,” demiş ve yola çıkmış. Aylarca yol almasına rağmen en ufak bir bilgi kırıntısı bulamamış.

En sonunda, yüzlerce kilometre yol gittikten sonra, tam ailesinin izini bulmaktan umudu kesmek üzereyken her yeri taşlarla, kayalarla ve ağaçlarla kaplı bir ülkeye gelmiş. Burada çok yüksek bir kulesi olan bir saray, sarayın hemen yanı başına da bir seyyahın küçük evi varmış.

Oğlan etrafa bakınırken seyyahın karısı onu görmüş, evden dışarı koşmuş ve “Oğlum, nasıl geldin sen bu tehlikeli diyarlara?” diye sormuş. Oğlan, “Ben bir racanın oğluyum, buraya babamı, amcalarımı ve kötü bir büyücünün kaçırdığı annemi aramaya geldim,” demiş.

Bunun üzerine seyyahın karısı; “Bu ülke ve bu saray büyük bir büyücüye aittir,” demiş. “Çok güçlü bir büyücüdür, eğer onu kızdıran olursa onları taşlara, ağaçlara çevirir. Şu gördüğün kayaların, ağaçların hepsi bir zamanlar kanlı canlı insanlardı, onları bu büyücü bu hale getirdi. Uzun zaman önce buraya bir racanın oğlu geldi, arkasından da altı kardeşi. Büyücü onları bu taşlara, ağaçlara çevirdi. Büyücünün gazabına uğrayan yalnızca onlar da değildi üstelik. Bak şu yüksek kulede dünyalar güzeli bir prenses var,

on iki yıldır büyücünün tutsağı. Onunla evlenmeyi kabul etmediği için ona işkence ediyor büyücü.”

Bu sözleri duyan küçük prens, “Bunlar benim annem, babam ve amcalarım olmalı, sonunda aradığımı buldum,” diye düşünmüş. Seyyahın karısına, ailesinin başına gelenleri anlatmış ve biraz daha bilgi toplamak için evinde kalmasına izin vermesini rica etmiş. Kadın bu ricayı kabul etmiş ve oğlana büyücüden saklanmak için kılık değiştirmesini söylemiş. Yoksa onun da babasının ve amcalarının kaderini paylaşması işten bile değilmiş. Prens kadının dediğini yapmış, kadın oğlana bir sarı giydirip kızı gibi göstermiş.

Kısa süre sonra büyücü, bahçesinde gezinirken küçük bir kız kılığındaki prensi görmüş ve yaşlı kadına onun kim olduğunu sormuş. Kadın onun seyyahın kızı olduğunu söylediğinde büyücü oğlana yaklaşıp, “Ne güzel bir kızsın sen, yarın benim için kulede yaşayan hanıma çiçekler götür olur mu?” demiş.

Bunu duymak prensi çok mutlu etmiş, hemen gidip bunu seyyahın karısına anlatmış. Biraz düşündükten sonra kadın oğlana bu kız kılığında saklanmaya devam etmesini ve eğer kuledeki kadın gerçekten annesiye, onunla konuşabilmek için fırsat kollamasını söylemiş.

Düğün günlerinde kocası, Balna’ya üzerinde kendi isminin yazılı olduğu bir yüzük vermiş. Bebeği

doğduğunda Balna bu yüzüğü onun parmağına takmış ve oğlan büyüdükçe de teyzeleri bu yüzüğü sürekli genişletmişler ki onu takmaya devam edebilsin. Seyyahın karısı, oğlana bu yüzüğü annesine vereceği çiçeklerin sapına takmasını, yüzüğü tanıyıp tanımayacağına bakmasını söylemiş. Ancak bunu yapmak o kadar kolay olmayacakmış çünkü prenses kimseyle konuşmasın diye başında gece gündüz nöbetçiler bekliyormuş ve seyyahın kızı her gün oraya çiçek götürecek olsa bile, odada sürekli ya büyücü ya da kölelerinden biri oluyormuş. Günler sonra nihayet kader oğlana gülmüş ve kimsenin bakmadığı bir anda yüzüğü çiçek demetine bağlayıp Balna'nın ayaklarının dibine atmış. Yüzük bir çınlamayla yere çarptığında Balna bu tuhaf sesin nereden geldiğini anlamak için aşağı bakmış ve çiçeklerin arasında yüzüğü bulmuş. Yüzüğü tanımış ve oğlunun buraya gelene kadar başından geçenleri dinlemiş, oğlunun onu bulmak için buralara kadar gelip hayatını tehlikeye atmasına çok şaşırmış. Büyücüyle evlenmeyi kabul etmediği için on iki yıldır bu kulede tutulduğunu söylemiş ve başında o kadar çok nöbetçi varmış ki, bugüne kadar kaçmayı aklının ucundan bile geçirememiş.

Balna'nın oğlu zeki bir çocukmuş. “Korkma anne,” demiş. “Önce büyücünün gücünün nerelere ulaşabildiğini öğrenmemiz lazım, böylece yıllardır

taşlar ve ağaçlar şeklinde tutsak edilmiş babamı ve amcalarımı kurtarabiliriz. On iki yıl boyunca ondan nasıl nefret ettiğini gösterdin ona, artık biraz kibar davran. Artık kocanı görmekten umudu kestiğini, yeteri kadar yaş tuttuğunu ve onunla evlenebileceğini söyle. Sonra gücünün kaynağını öğrenmeye, onu öldürüp öldüremeyeceğimizi anlamaya çalış.”

Balna oğlunun dediklerini yapmaya karar vermiş, ertesi gün Punchkin’e haber göndermiş ve söylemesi gerekenleri söylemiş.

Bu duruma çok sevinen büyücü, düğünlerinin bir an önce olmasını istemiş. Ancak Balna, evlenmeden önce biraz süre istemiş. Birbirlerini daha yakından tanımaları, bunca yıl düşman olduktan sonra yavaş yavaş birbirlerine alışmaları gerektiğini söylemiş. “Söylesene,” demiş, “Ölümlü müsün sen de benim gibi? Ölüm sana erişebilir mi? İnsanlar gibi acı çekebilir misin?”

“Neden soruyorsun bunları?” demiş büyücü.

Balna, “Eğer eşin olacaksam, hakkında her şeyi bilmem gerekir ve eğer günün birinde bir musibet seni tehdit edecek olursa, bunun üstesinden nasıl geleceğimi bilmeliyim,” diye cevap vermiş.

Doğru söylüyorsun,” demiş büyücü. “Anlatayım o zaman. Buradan binlerce kilometre uzakta sık bir ormanla kaplı, terk edilmiş bir ülke var. Bu ormanın ortasında palmiye ağaçlarından bir çember, bu

Çemberin ortasında da birbiri üstünde duran, suyla dolu altı kp var. Altıncı küpün altındaki bir kafesin içinde küçük, yeşil bir papağan var, bu papağanın hayatı benim hayatıma bağlı. Papağan ölecek olursa, ben de lrm. Ancak, bu ülke neredeyse dn-yanın öbür ucunda, hem de benim emrimle binlerce cin bu palmiye ağaçlarının etrafında nöbet tutuyor, biri ona yaklaşacak olsa bile cinler onu oracıkta ldrverirler.”

Balna, Punchkin’in söylediklerini oğluna anlatmış ve oraya gidip papağanı öldürmekten vazgeçmesini istemiş.

Ancak prens, “Anne, ben o papağanı ldremezsem ne seni, ne babamı ne de amcalarımı kurtarabilirim. Korkma. Kısa süre sonra döneceğim, sen de bu arada büyücüye iyi davran, evliliği sürekli ertele, o bu ertelemelerin sebebini anlamadan ben dönmüş olacağım,” demiş ve yola koyulmuş.

Hiç durmadan günlerce, gecelerce yol alan prens, sonunda sık bir ormana gelmiş, çok yorgun olduğundan bir ağacın altına oturmuş ve oracıkta uyuyakalmı. Onu uykusundan uyandıran hafif bir hıırtı olmuş, etrafına baktığında altında uyuduğu ağacın tepesindeki bir kartal yuvasına doğru sürünen bir yılan görmüş. Yuvada iki yavru kartal varmış. Kuların başına geleceği gören prens, kılıcını çekmiş ve yılanı ldrm. O anda havada bir ses

duyulmuş, bunlar yavrulara yiyecek bulmak için yuvadan ayrılan kartallarmış. Ölü yılanı ve elinde kılıcıyla onun tepesinde dikilen prensi gördüklerinde anne kartal; “Ah güzel oğlum, bunlarca yıl şu canı yılan yavrularımızı yedi durdu, çocuklarımızın hayatını kurtardın, ne zaman başın sıkışacak olursa bize haber sal, gelip sana yardım ederiz. Al bu iki yavru kartalı da yanına, senin hizmetkârların olsunlar.”

Prens buna çok sevinmiş, iki yavru kartal onu kanatlarının üstüne almışlar ve beraberce sık ormanın üzerinde uçmaya başlamışlar. En sonunda palmiye ağaçlarından oluşan çemberi bulmuşlar, bu çemberin ortasında da tıpkı oğlanın annesinin söylediği gibi suyla dolu altı küp varmış. Gün ortası olduğundan hava çok sıcakmış ve bütün cinler ağaçların etrafında uyuyorlarmış. Ancak sayıları o kadar çokmuş ki, aralarından yürüyüp de küplere varmanın imkânı yokmuş. Kartallar aşağı doğru süzölmüş, prens üstlelerinden atlayıp altı küpü bir çırpıda devirmiş, küçük papağanı alıp kaftanının içine sokmuş. Prens tekrar kartalların sırtına bindiğinde cinler uyanmışlar ve korudukları hazineyi kaybettiklerini gördüklerinde büyük hüzne boğulmuşlar.

Yavru kartallar durmadan, dinlenmeden uçmuşlar. En sonunda büyük ağacın tepesindeki yuvalarına varmışlar. Burada prens büyük kartallara, “Yavrularınızı geri alın,” demiş. “Bana çok iyi hizmet ettiler.

Eğer bir daha başım sıkışacak olursa, yine size geleceğim.” Daha sonra yoluna yürüyerek devam etmeye başlamış. Uzun bir yolculuktan sonra büyücünün sarayına varmış, kapıya oturup papağanla oynamaya başlamış. Onu gören Punchkin koşarak yanına gelmiş ve “Oğlum,” demiş, “Nereden buldun o papağanı sen? Hadi ver onu bana, ne olursun.”

Prens, “Niye verecekmişim papağanımı sana?” demiş. “Benim evcil hayvanım o, ne zamandır benimle.”

Büyücü bunun üzerine, “Tamam, anladım,” demiş. “Çok seviyorsun papağanını, vermek istemiyorsun. Peki, söyle bakalım, ya papağanı senden satın almak istesem? Kaça satarsın?”

Prens, “Satmam ben papağanımı,” diye cevap vermiş. Giderek korkmaya başlayan büyücü, “Bak ne istersen veririm sana, yeter ki papağanı sat bana,” demiş. Bunun üzerine prens, “Racanın taşlara ve ağaçlara çevirdiğin yedi oğlunu özgür bırak o zaman,” demiş.

“Tamam,” diye cevap vermiş büyücü. “İstediğini yapacağım, yeter ki o papağanı alayım.” Bunu söyledikten sonra asasını sallamış ve Balna’nın kocası ile kardeşleri tekrar insan olmuşlar. Punchkin, “Haydi artık ver papağanı,” demiş.

Prens neşeyle, “Öyle kolay değil o işler,” diye cevaplamış. “Bugüne kadar tutsak ettiğin herkesi serbest bırakacaksın.”

Büyücü asasını tekrar sallamış, bahçede ne kadar taş, ne kadar ağaç varsa hepsi insana dönüşmüş. Büyücü öfkeyle “Ver artık şu papağanı!” diye haykırmış.

Bunun üzerine prens papağanın kanatlarından birini koparmış, bunun üzerine büyücünün de sağ kolu kopup yere düşmüş.

Punchkin sol elini uzatıp “Ver papağanımı!” diye çığlık atmış. Prens papağanın diğer kolunu da koparmış ve büyücünün sol kolu da kopup yere düşmüş.

Dizlerinin üstüne düşen büyücü hâlâ ağlayarak, yalvararak papağanını istiyormuş. Prens papağanın sağ bacağını kopardığında, büyücünün sağ bacağı da kopmuş, papağanın sol bacağı koptuğunda ise büyücü de sol bacağını kaybetmiş.

Artık büyücünün kolsuz, bacaksız gövdesinden ve kafasından başka bir şeyi kalmamış. Yine de hâlâ yalvaran gözlerle papağanını istiyormuş. “Al sana papağan!” diyen prens, papağanın kafasını koparmış ve o anda büyücünün cansız başı kopup, yere düşmüş.

Hep birlikte koşup Balna’yı kuleden çıkarmışlar, hep birlikte ülkelerine dönmüşler ve mutlu bir ömür sürmüşler.

KIRIK KÜP

Bir zamanlar ülkenin birinde ismi *Svabhavak-ripana* olan bir Brahman yaşarmış, isminin anlamı “doğuştan pinti” imiş. Dilenerek çok miktarda pirinç toplar, karnını doyurduktan sonra kalanları bir küpe doldururmuş. Brahman bu küpü duvardaki bir çiviye asmış ve yatağını da tam küpün altına yapmış, böylece bütün gece küpe bakıp, “Ah, bu küp ağzına kadar pirinç dolu. Bir kıtlık olacak olsa, dünya kadar paraya satarım bu küpü. O parayla da gider iki keçi alırım. Bu keçiler her altı ayda bir yavrular, çok geçmeden bir keçi sürüm olur. Sonra keçileri satar, inek alırım. İnekler doğurdukça buzağıları da satarım. Sonra buzağılardan kazandığım

parayla manda alırım, mandaları da satar damızlık kısıraklar alırım. Bunlar da yavrulayınca bir sürü atım olur, altın karşılığında satarım onları da. Bir sürü altınım olunca kocaman bir ev alırım kendime. Bir Brahman gelir, bana güzeller güzeli kızını verir, yanında da bir sürü çeyiz... Bir oğlum olur, adını Somasarman koyarım.

Çocuk kucakta oturacak yaşa geldiğinde, ben elimde kitabımla ahırın arkasında otururken, beni görünce annesinin kucağından atlar, yanıma gelip dizlerime oturur. Çocuk ata yaklaşacak olursa sinirle, karıma, çocuğa dikkat etmesini söylerim. Ev işlerine dalıp gitmişse karım da beni duymaz. Kalkar bir tekme atarım poposuna, nasıl duymazmış kocasını?” Tam bunları düşünürken heyecandan tepesinde sallanan küpe öyle bir tekme atmış ki, küp kırılmış. Bütün pirinçler başından aşağı dökülüp Brahmanı bembeyaz etmiş. Somasarman’ın babası gibi, gelecek için ipe sapa gelmez planlar yapan herkes, böyle tepeden tırnağa bembeyaz olmaya mahkûmmuş.

SİHİRLİ KEMAN

Bir zamanlar ülkenin birinde yedisi erkek, biri kız, sekiz kardeş yaşarmış. Erkek kardeşlerin hepsi evliymiş ancak eşleri hiç yemek pişirmezmiş. Yemekleri kız kardeşleri pişiriyor, bu yüzden çalışmaya gitmek yerine evde kalıyormuş. Erkek kardeşlerin eşleri bu yüzden kız kardeşi hiç sevmiyorlarmış. “Tarlaya gitmiyor, çalışmıyor, bütün gün evde yatıyor, tek işi yemek yapmak, onu bile zamanında yapamıyor,” diyorlar ve çalışmak yerine evde kalıp yemek pişirme işini kendileri yapmak istiyorlarmış. Bu yüzden bir Bonga büyücüsüne gitmişler. “Öyle bir şey yap ki,” demişler, “kocalarımızın kız kardeşi su getirmeye göle gittiğinde, orada

su bulamasın. O yaklaştıkça su kaybolsun, uzaklaştıkça geri gelsin. Testisine su dolmasın. Onun işlerini böyle geciktirebilirsen, kızı kendi eşin say.”

Ertesi sabah öğlen vakti gelip de kız kardeş su getirmeye gittiğinde, gölün aniden kuruduğunu görmüş. Kız şaşkınlıktan ve korkudan ağlamaya başlayınca su da tekrar yükselmeye başlamış. Su bileklerine kadar yükseldiğinde kız kardeş testisini doldurmaya çalışmış ama testi bir türlü suyun içine girmiyormuş. Korkudan eli ayağına dolaşan kız, kardeşine seslenmiş:

“Yetiş kardeşim, su bileklerime kadar geliyor ama bu testi bir türlü suyun içine girmiyor.”

Su yükselmeye devam etmiş ve dizlerine kadar yükselince kız tekrar bağırmaya başlamış:

“Yetiş kardeşim, su dizlerime kadar geliyor ama bu testi bir türlü suyun içine girmiyor.”

Su yükselmeye devam etmiş, kızın beline kadar gelince daha yüksek sesle bağırmış;

“Yetiş kardeşim, su belime kadar geliyor ama bu testi bir türlü suyun içine girmiyor.”

Su durmadan yükseliyormuş, artık boğazına kadar suyun içinde kalmış olan kız tekrar bağırmış:

“Yetiş kardeşim su boğazıma kadar geliyor ama bu testi bir türlü suyun içine girmiyor.”

En sonunda sular o kadar yükselmiş ki, kız artık boğulacak gibi olmaya başlamış, son bir gayretle avazı çıktığı kadar bağırmış:

“Yetiş kardeşim, su boyumu geçiyor, testi daha yeni yeni dolmaya başlıyor.”

Testi suyla dolarken kız da boyunu aşan suyun içinde boğulup gitmiş. Bonga büyücüsü, onu oradan sürükleyip götürmüştü.

Bir süre sonra kız, boğulduğu gölün kenarında bir Hint kamışı olarak yeniden dünyaya gelmişti. Hint kamışı o kadar büyümüş ki, yoldan geçen bir yogi kamışı görüp kendi kendine, “Harika bir keman olur bu kamıştan,” demiş. Böylece ertesi gün bir baltayla gelmiş ve kamışı kesmek üzereyken kamıştan “Kökümden kesme, biraz yukarıdan kes,” diye bir ses gelmişti. Yogi baltasını biraz yukarı kaldırdığında kamış bu sefer de “Yukarıdan kesme, kökümden kes,” demiş. Yogi baltasını tekrar köke yaklaştırdığında kamış yine bağırmış; “Kökümden kesme, yukarıdan kes.” Yogi baltasını tekrar yukarı kaldırdığında kamış yine “Çok yukarıdan kesme, kökümden kes,” diye bağırmış. Artık bir Bonga büyücüsünün kendini korkutmaya çalıştığından emin olan yogi, sinirlenip Hint kamışını kökümden kesmiş ve bir keman yapmak üzere evine götürmüştü. Bu kamıştan yapılan keman gerçekten de harika bir sese sahip olmuş, duyanlar ona hayran kalıyormuş. Yogi dilenmeye giderken onu da yanında götürüyor, kemanın sesinin güzelliği sayesinde eve her akşam cüzdanı dolu olarak geliyormuş.

Yogi ara sıra da, yolu üzerinde olduğuunda, artık bir keman olan kızın kardeşlerinin evine gidiyormuş. Kardeşleri kemanın sesinden çok etkileniyorlarmış. İçlerinden bazıları gözyaşlarına boğuluyormuş. Bir gün en büyük kardeş kemanı satın almak istemiş ve karşılığında yogiye, ona bir yıl boyunca kendisinin bakacağını söylemiş. Kemanının ne kadar değerli olduğunu bilen yogi bu teklifi reddetmiş.

Bu olaydan bir süre sonra yoginin yolu köyün reisinin evine düşmüş. Gidip biraz keman çalmış ve karşılığında yiyecek bir şeyler istemiş. Köyün reisi yogiden kemanını kendisine satmasını istemiş, karşılığında da yüksek bir ücret teklif etmiş. Yaşamını artık keman sayesinde kazanmakta olan yogi, bu teklifi de reddetmiş. Bu şekilde onunla uzlaşamayacağını gören reis, adama bol miktarda yemek ve içki ikram etmiş. Yogi o kadar çok içmiş, o kadar çok içmiş ki, sarhoş olup oracıkta sızıvermiş. Bu durumu fırsat bilen reis de kemanı alarak yerine kendi eski kemanını koymuş. Yogi ayılıp kendine geldiğinde kemanının değiştiğini fark etmiş ve reise, kemanını ona geri vermesini söylemiş. Ancak reis kemanı aldığını inkâr etmiş, başına gelenleri kanıtlayamayan yogi, kemanı ardında bırakarak oradan ayrılmak zorunda kalmış. Artık kemanı reisin müzisyen olan oğlu çalışıyormuş, kemanın sesi duyan herkesi kendisine hayran bırakıyormuş.

Bu evde yaşıyan herkes, sabahları erkenden kalkıp tarlalardaki işlerine gitmek üzere yola koyulduğunda kız kemanın içinden çıkıyor, yemek yapıyormuş. Kendi payını yedikten sonra reisin oğlunun yemeğini yatağının altına koyuyor, tozlanmasın diye de üstünü örtüyor, tekrar kemanın içine giriyormuş. Her gün tekrarlanan bu durum evde yaşıyanların dikkatini çekse de, oğlanın onun için bunları yapan bir sevgilisi olduğunu düşünüyor, konunun üstüne gitmiyorlarmış. Ancak reisin oğlu, etrafındaki kadınlardan hangisinin kendisi için bu kadar zahmete girdiğini öğrenmeye karar vermiş. Kendi kendine, “Saklanıp izlerim evde ne olup bittiğini, bunları yapanın kim olduğunu öğrenince de yakalar, bir güzel döverim. Ev halkının önünde beni sürekli mahcup etmenin bedelini ödetirim,” diye düşünmüş. Böylece evin bir köşesinde duran odun yığınının içine gizlenip beklemeye başlamış. Çok zaman geçmeden kız kemanın içinden çıkmış, önce bir güzel saçlarını taramış, daha sonra gidip güzel yemekler pişirmiş, bunların birazını kendisi yemiş, kalanını oğlanın yatağının altına koymuş ve tam kemanın içine girmek üzereyken saklandığı yerden çıkan oğlan onu kollarından yakalamış. Kız korkuyla haykırmış “Bırak beni! Bırak! Aynı kasttan değiliz biz seninle, bırak beni duramayız böyle!” Bunun üzerine oğlan, “Doğru diyorsun, aynı kasttan değiliz ama bugünden

itibaren seninle ben biriz,” demiş. Böylece günün geri kalanında tatlı tatlı sohbet etmeye başlamışlar. Ev halkı akşam olup da eve döndüğünde, kızın hem bir insan hem de bir keman olduğunu görüp çok sevinmiş.

Bu arada kızın kendi ailesi de giderek fakirleşmeye başlamış. Öyle ki, kardeşleri günün birinde bir parça yiyecek istemek için reisin evine gelmişler.

Keman kız, kardeşlerini hemen tanımış ancak kardeşleri onun kim olduğunu anlamamışlar. Kız onlara su ve yemek getirmiş ve yanlarına oturarak karılarının ona yaptığı muameleyi, başına gelen her şeyi anlatmış. En sonunda da, “Bu olup bitenlerden sizin de haberiniz vardı, suyun içinde boğulurken beni kurtarmaya bile gelmediniz, bu yoksulluk da artık sizin cezanız,” diyerek onları utandırmış.

ZALİM TURNA NASIL YOLA GELDİ

Uzun zaman önce Bodisat, nilüferli bir gölün yanındaki bir ağacın ruhu olarak dünyaya gelmiş. Kurak zamanlarda gölün suları çekilir, içinde yaşayan balıklar daha iyi görülmüş. Bu balıkları gören bir turna; “Bir şekilde bu balıkları kandırıp kendime bir ziyafet çekmeliyim,” diye düşünmüş. Gidip suyun kenarına tünemiş ve ne yapacağını düşünmeye başlamış.

Balıklar turnayı gördüklerinde “Ne yapıyorsun orada öyle? Neyi düşünüyorsun derin derin?” diye sormuşlar.

Turna, “Ne yapayım, oturdum, sizi düşünüyorum,” demiş.

Balıklar, “Deme! Ne düşünüyorsun peki?” demiş.

Turna, “Yani düşünüyorum da, bu gölde neredeyse hiç su kalmamış. Hava da giderek ısınıyor. Bu gariban balıklar bu susuz gölde ne yer, ne içerler diye düşünüyorum,” diye cevap vermiş.

Balıklar hep bir ağızdan, “Tabii ya, ne yer ne içeriz biz gariban balıklar?” demişler heyecanla.

Bunun üzerine turna, “Aslında benim aklıma bir fikir geliyor, ben sizi gagamla tutayım, nilüferlerle dolu daha büyük bir göle götürüp bırakayım,” diye cevap vermiş. Balıklar bu sözü duyunca tedirgin olmuşlar ve “Şu hayatta bir turnanın, biz balıkların iyiliğini istemesi görülmüş şey değil. Bir bit yeniği var bu işte. Senin niyetin bizi kurtarmak filan değil, basbayağı yemek istiyorsun sen bizi!” demişler.

Turna, “Olur mu hiç öyle şey?” diye haykırmış. “Ben hayatta yer miyim sizi, şuracıkta dost oluverdik sanıyordum, bu güvensizlik kalbimi kırdı açıkçası. Madem bana inanmıyorsunuz, bakın size anlattığım göl şuracıkta, gelsin biriniz benimle, götürüp bırakayım o göle, böylece güveninizi kazanırım belki.”

Bu sözlerden etkilenen balıklar turnaya güvenmeye karar vermişler ve içlerinden bir tanesini ona teslim etmişler. Bu balık irice, tek gözü kör bir balıkmış ama diğer balıklar, ister suda ister kıyıda olsun,

onun kötü bir durumla baş edebilecek kadar zeki olduğunu düşünüyorlarmış. Turna bu balığı gagasına almış, bahsettiği göle götürmüş, ona gölü gösterip geri getirmiş ve arkadaşlarının yanına salmış. Balık gölde gördüklerini diğer arkadaşlarına anlatmış.

Balıklar büyük, nilüferlerle dolu gölün gerçekten var olduğunu anladıklarında, “Tamam, güveniyoruz sana. Hadi al götür bizi,” demişler turnaya.

Turna ilk önce yarı kör balığı alıp diğer gölün kenarına kadar gitmiş ve bu gölün kenarındaki Mürver ağacının dalına konmuş. Balığı dala koyup gagasıyla öldürmüş, etini yemiş, kemiklerini ağacın dibine atmış. Daha sonra küçük göle dönmüş ve demiş ki; “İlk balığı göle bıraktım, haydi sıradaki gelsin.”

Böylece turna bütün balıkları gölden tek tek alıp bir güzel mideye indirmiş. Sonunda gölde tek bir balık bile kalmamış ama görünürde bir yengeç varmış, turna bu yengeci de yemek istemiş ve seslenmiş: “Hey! Merhaba, yengeç kardeş! Bak bütün balıkları aldım, buradan suyu çekilmemiş güzel bir göle götürdüm. Gel seni de götüreyim.”

Yengeç, “Nasıl taşıyacaksın ki beni?” diye sormuş. Turna, “Gagamla tutup havalanacağım işte,” diye cevap vermiş.

“Öyle gaganın ucunda taşıyacaksan kesin düşürsün beni. Kusura bakma ben burada iyiyim!” demiş yengeç.

Turna, “Yahu korkma, sıkı sıkı tutarım seni, düşürmem,” demiş.

Yengeç kendi kendine “Bu kadar balığı gagasıyla tutmuş olsa bile, kesinlikle onları götürüp de söylediği gibi göle bırakmamıştır. Eğer gerçekten beni alır da daha büyük bir göle götürürse ne âlâ! Ama götürmeyecek olursa, tehlikeye düşersem, boğazını sıkıp öldürmem lazım bu turnayı,” diye düşünmüş ve demiş ki; “Baksana dostum, sen beni gaganda öyle sıkı sıkıya tutamazsın, balıklar gibi yumuşak değilim ben, kabuğum var. Hayatta bir şeyleri benim şu kısıp kadar sıkı tutabilecek bir şey de yoktur öte yandan. Kıskaçlarımı boynuna dolayayım, o zaman rahat rahat gideriz.”

O an açgözlülüğünden kandırıldığının farkına varamayan turna bunu kabul etmiş. Yengeç, kıskaçlarını pense gibi tumanın boynuna dolamış ve “Haydi uçalım,” demiş.

Turna, boynunda yengeçle birlikte büyük gölün üzerinden şöyle bir uçtuktan sonra mürver ağacına doğru yönelmiş.

Yengeç, “Turna efendi!” diye bağırmış. “Ne yapıyorsun, göl şu tarafta işte, ne diye ağaca doğru gidiyoruz?”

Turna, “Ben de biliyorum gölün ne tarafta olduğunu,” demiş. “İki güzel söz duyunca bu turnayı kölen sandın galiba! Bak şu ağacın dibindeki balık

kemiklerine, hepsini bir bir yedim. Sıra sende, seni de indireceğim mideye.”

Yengeç, “O balıklar sana yem oldularsa kendi ahmaklıklarından oldular,” demiş. “Ben öyle kolay lokma değilim ama. Asıl ben seni mahvedeceğim şimdi. Öyle açgözlüsün ki, seni kandırdığımı bile anlamadın. Kıskaçlarım boynunda bak, ayırıveririm kafanı gövdenden, madem öleceğim, seni de yanımda götürürüm.” Bunu diyen yengeç turnanın boynunu kıskaçlarıyla sıkıştırmaya başlamış.

Boğazı sıkılınca gözlerinden yaşlar dökülmeye başlayan, korkudan her yeri titreyen turna, “Dur efendi!” diye haykırmış sesinin çıktığında. “Benim niyetim seni yemek değildi, bağışla canımı.”

Yengeç, “Tamam, canını bağışlayacağım, ama önce süzül bakalım aşağıya, bırak beni göle,” demiş.

Turna geri dönüp gölün kenarına inmiş ve yengeci oraya bırakmış. Ama yengeç inmeden önce jilet gibi bir kesik açmış turnanın boynunda ve suya dalıvermiş.

Olup biteni izleyen mürver ağacının ruhu şunları söylemiş:

“Bahşedilen zekâyı kötülüğe kullanma
Bu değildir kazanmanın yolu.
Turna da kazandığını sandı ama
Bir yengecin kiskacından geldi sonu!”

GÜZEL LEYLA

Bir zamanlar Dantal adında zengin mi zengin, sayısız askerleri ve atları olan bir kral yaşarmış. Bu kralın Prens Mecnun adında inci dişli, kiraz dudaklı, mavi gözlü, al yanaklı, ateş gibi kıızıl saçlı, beyaz tenli, yakışıklı bir oğlu varmış. Bu oğlan vezirin oğlu Hüseyin Muhammet ile birlikte, Kral Dantal'ın meyve ağaçlarıyla, çiçeklerle dolu kocaman bahçesinde oynamayı çok severmiş. Bahçeye çıkarken yanlarına küçük çakılar alır, meyveler toplar, onlarla karınlarını doyururlarmış. Kral Dantal da bu iki çocuğa okuma yazma öğretmesi için bir öğretmen tutmuş.

Aradan yıllar geçmiş, bu iki çocuk büyüyüp yakışıklı gençler olmuşlar. Bir gün Prens Mecnun baba-

sına, “Hüseyin Muhammet ile birlikte ava gideceğiz baba,” demiş. Babası gitmelerine izin vermiş, atlar ve av için ihtiyaç duyabilecekleri her şey hazırlanmış ve Falna ülkesine doğru yola çıkmışlar ama yol boyunca çakallar ve kuşlardan başka bir şey bulamamışlar.

Falna ülkesinin Munsuk adındaki racasının, Leyla adında güzeller güzeli, karakaşlı, kara gözlü bir kızı varmış.

Prens Mecnun ülkesine dönmeden önce bir gece, Tanrı, prensese rüyasında insan kılığına girmiş bir melek göndermiş, bu melek ona prens Mecnun’la evlenmesini, bunun Tanrı’nın buyruğu olduğunu söylemiş. Leyla uyanır uyanmaz babasının yanına koşup rüyasında kendisini ziyaret eden meleğin söylediklerini anlatmış ama babası bunun sıradan bir rüya olduğunu söyleyip geçiştirmiş. Ancak o gecedan sonra prensese bir şeyler olmuş. Durmadan “Mecnun, ah Mecnun, Mecnun’u isterim,” diye sayıklıyor, ağzından başka bir laf çıkmıyormuş. Bu duruma önceleri aldırmasa da gittikçe endişelenmeye başlayan raca; “Kimmiş bu Mecnun? Tanıyan, bilen var mıymış bu Mecnun’u?” diyormuş.

Leyla ise yalnızca, “Mecnun benim evleneceğim adam,” diyormuş. “Tanrı ondan başkasıyla evlenmemi emretti bana.” Artık zavallı prenses sanki bu dünyada değil gibiymiş, gözleri sürekli dalgın, aklı sürekli Mecnun’daymış.

Bu esnada Mecnun ve Hüseyin Muhammet, Falna ülkesinde avlanmaya devam ediyorlarmış. İkisi bir gün at üstünde ağır ağır giderlerken, biraz hava almak için atına binmiş olan Leyla onlara rastlamış. Arkalarından ağır ağır at sürerken, bir yandan da “Mecnun, nerede benim Mecnun’um,” diye durmadan sayıklıyormuş. Bunu duyan Mecnun arkasına dönmüş ve “Bana mı sesleniyorsunuz?” diye sormuş. Leyla Mecnun’a şöyle bir bakmış ve o anda ona delice âşık olmuş. Kendi kendine, “Tanrı’nın bana evlenmemi emrettiği Prens Mecnun bu, bundan başkası olamaz,” diye düşünmüş. Hemen babasının yanına dönüp “Baba, krallığımıza gelmiş bir prens var, Prens Mecnun o, onunla evlenmem emredildi bana,” demiş.

“Pekâlâ,” demiş Raca Munsuk, “Yarın gider, Prens Mecnun’u bulur, ona bunları anlatırız.”

Leyla ertesi güne kadar beklemeyi kabul etmiş ama o gece, ona adeta bir ömür gibi uzun geliyormuş. Ancak o gece prens, Falna ülkesinden ayrılmış ve ertesi gün Mecnun’un gittiğini haber alan prenses deliye dönmüş. Ne annesini, ne babasını ne de hizmetkârları dinlemiş; kendini ormana atmış, ormandan ormana geziyor, kendi ülkesinden giderek uzaklaşıyormuş. Ağzından Mecnun’un adından başka bir söz çıkmadan on iki yıl boyunca avare avare dolaşmış.

On iki yılın sonunda prensesin karşısına bir fakir çıkmış, bu fakir aslında bir melekmiş ama prenses bunu bilmiyormuş. Fakir, “Neden sürekli Mecnun diye sayıklayıp duruyorsun?” diye sormuş. Prens, “Ben Falna ülkesinin kralının kızıyım, Prens Mecnun’u arıyorum, söyle bana, nerededir onun krallığı?” diye cevap vermiş. Fakir, “O krallığa gitmenin imkânı yok,” demiş. “Buradan çok çok uzakta, sayısız nehir geçmen gerekir.” Ama Leyla ne gerekirse yapacağını, dünyanın öbür ucu da olsa gideceğini, Prens Mecnun’u görmeden yaşayamayacağını söyleyince, fakir de “Pekâlâ!” demiş. “Yola çık. Bhagirathi ırmağına geldiğinde, orada büyük bir balık olan Rohu’yu göreceksin. Rohu’yu seni prens Mecnun’un ülkesine götürmeye ikna etmelisin. Yoksa oraya ulaşmanın imkânı yok.”

Böylece Leyla yola koyulmuş, günlerce, gecelerce yol aldıktan sonra nihayet Bhagirathi ırmağına ulaşmış. Orada gerçekten de Rohu adında devasa bir balık varmış. Balık ırmağın kenarına yatmış, esniyormuş. Bunu gören Leyla, hemen hayvanın boğazından içeri atlayıp midesine girmiş, orada durmadan Mecnun’un adını sayıklamaya devam etmiş. Neler olduğunu anlayamayan Rohu, korkuyla yerinden sıçramış ve ırmağa girip yüzebildiği kadar hızla yüzmeye başlamış. Giderek yorulmuş, yavaşlamış ve bu esnada sırtına konan bir kargaya, “Karga efendi,

karnımda gürültü yapan bir şey var, ne olduğunu görebiliyor musun?” diye sormuş.

Karga, “Ağzını aç da aşağı doğru gidip bir bakayım,” demiş. Rohu ağzını açmış, karga içeri girmiş ve hemen geri çıkmış. “Karnında bir rakşasa var,” demiş ve uçup gitmiş. Şekil değiştirebilen kötü kalpli yaratıklar olan rakşasalardan birinin karnında olduğunu öğrenmek Rohu’yu daha çok ürkütmüş, karnındaki sesi dinlemiş ve ne yapacağını bilemeden, prens Mecnun’un ülkesine doğru yüzmeye başlamış. Gideceği yere yaklaşmışken ırmak kenarında su içen bir çakala rastlamış ve ona seslenerek; “Çakal efendi, ne olur bak da söyle, karnımda ne var?” diye sormuş.

Çakal, “Buradan nasıl göreyim karnında ne olduğunu?” demiş. “İçine girip bakmam lazım.” Böylece Rohu ağzını kocaman açmış, çakal da boğazından aşağı atlamış ama içeri girmesiyle dışarı çıkması bir olmuş. Korkudan beti benzi atmış bir halde, “Karnında bir rakşasa var, hemen dönüp geri kaçmasam neredeyse bir lokmada yiyecekti beni,” deyip koşarak uzaklaşmış. Çakaldan sonra büyük bir yılanla karşılaşan Rohu, yılanı da aynı soruyu sormuş. “Öyle bir şey ki, karnımın içinde kıpırdanıp duruyor, durmadan da Mecnun diye bağılıyor,” demiş.

“Aç ağzını da içeri girip bakayım,” diyen yılan, Rohu’nun boğazından aşağı süzölmüş ve hemen

yukarı dönmüş. “Karnında bir rakşasa var,” demiş. “Eğer karnını yararsak onu karnından dışarı çıkarabiliriz.” Bu öneri karşısında afallayan Rohu, “İyi de, bu beni öldürmek demek olur,” demiş. Yılan, “Korkma ölmezsin,” demiş. “Ben seni tedavi ederim.” Karnında kötü bir ruh olduğunu düşünen ve ondan kurtulmayı çok isteyen Rohu, bunu kabul etmiş. Yılan bir bıçak alıp balığın karnını yarmış, Leyla bir sıçrayışta dışarı çıkmış.

On iki yıl ormanda avare avare dolaşan, on iki yıldır da balığın karnında yaşamakta olan Leyla artık çok yaşlıymış. Gençliğindeki kadar güzel değilmiş ve neredeyse bütün dişleri dökülmüş. Leyla hikâyesini anlattıktan sonra, yılan onu sırtına alıp Mecnun’un ülkesine götürmüştü. Leyla doğrudan Mecnun’un sarayına gitmişti. Artık bir kral olan Mecnun tahtında oturuyormuş. Sarayın kapısında, “Mecnun, Mecnun’u istiyorum, Mecnun nerede?” diye bir bağırta duyan muhafızlar, Leyla’ya ne istediğini sormuşlar. Leyla, kral Mecnun’u görmek istediğini söylemişti.

Muhafızlar içeri gidip Mecnun’a, “Dışarıda sizi görmek isteyen yaşlı bir kadın var,” demişler. Mecnun kadını içeri almalarını söylemişti ve Leyla huzuruna geldiğinde ona ne istediğini sormuş. Leyla, “Seninle evlenmek istiyorum,” diye cevap vermişti. “Yirmi dört yıl önce babamın ülkesi Falna’ya geldiğinde de seninle evlenmek istemiştım, ama sen bir

anda çekip gittin. Ben de aklımı yitirdim, yirmi dört yıldır durmadan, dinlenmeden seni aradım.”

Mecnun duyduklarına inanamamış.

Leyla, “Tanrı’ya dua,” diye devam etmiş sözlerine, “bize gençliğimizi geri versin ve evlenelim.” Mecnun da Leyla’nın dediği gibi Tanrı’ya dua etmiş ve Tanrı ona “Leyla’nın kıyafetlerine dokun, kıyafetler alev alacak, bu alevlerin içinden ikiniz de gençliğinize dönmüş olarak çıkacaksınız,” demiş. Mecnun, Leyla’nın kıyafetlerine dokunduğunda, gerçekten de kıyafetler alev almış ve ikisi de şaşkınlıkla tekrar genç olduklarını fark etmişler. Ziyafetler verilmiş, dillere destan bir düğün yapılmış. Leyla ile Mecnun evlendikten sonra Falna ülkesine, Leyla’nın annesiyle babasını görmeye gitmişler.

Leyla’nın annesiyle babası kızları kaybolduğu günden beri o kadar çok ağlamışlar ki, ikisinin de gözleri kör olmuş. Leyla bunu gördüğünde Tanrı’ya dua edip anne babasının gözlerini iyileştirmesini istemiş, Tanrı onun duasını kabul etmiş. Annesiyle babası Leyla’yı gördüklerinde sevinçten havalara uçmuşlar, kızlarına uzun uzun sarılmışlar ve bir düğün de Leyla’nın ülkesinde yapılmış. Mecnun ve Leyla, Falna’da üç yıl kalmışlar ve daha sonra Kral Dantal’ın yanına dönmüşler.

Birlikte ava çıkıyor, gezmek ve eğlenmek için ülke ülke geziyorlarmış.

Mecnun bir gün Leyla'ya; "Haydi řu ormana gidelim," demiř. Ormana baktığında içine bir sıkıntı dűřen Leyla gitmek istemediđini sűylese de, Mecnun ona gűlűp geçmiř ve sonunda ormana gitmiřler. Onlar ormandayken, Tanrı, Mecnun'un karısını ne kadar sevdiđini sınamak istemiř. "Leyla ۆlecek olsa Mecnun çok ۆzűlűr mű? Bařkasıyla evlenmeye kalkar mı? Gűrelim bakalım," diye dűřűnműř. Meleklerinden birini bir fakir kılıđında ormana gűndermiř, melek dođrudan Leyla'nın yanına gidip yűzűne beyaz bir toz atmıř ve Leyla bir anda bir avuç kűle dűnműř.

Canından çok sevdiđi karısının bir anda bir avuç kűle dűndűđűnű gűren Mecnun bűyűk bir kedere bođulmuř. Aylarca yűzű gűlmemiř. Acı içinde geçen yıllardan sonra ise yavař yavař iyileřmiř, Hűseyin Muhammet ile birlikte yeniden babasının bahçesinde zaman geçirmeye bařlamıř. Kral Dantal ise ođlunun yeniden evlenmesini, mutulumasını istiyormuř. Bu konuyu ođluna atıđında Mecnun; "Bu hayatta tek eřim var benim, o da Leyla, bařkasıyla evlenmem," demiř.

Babası, "Leyla ۆldű ođlum, artık bu dűnyadan gűtű," diye cevap verdiđinde, Mecnun, "Bařkasıyla asla evlenmeyeceđim baba," demiř.

Leyla ise aslında ۆlmemiř, kocasının onu bir avuç kűl olarak bıraktığı ormanda yaşıyormuş. Mecnun ormandan çıkar çıkmaz, fakir kűlleri alıp çamur

ve suyla karıştırarak bir kadın heykeli yapmış. Böylece Tanrı, insan şeklini geri alan Leyla'ya hayatını geri vermiş. Ama Leyla eskisi gibi değilmiş. Hayata dönmüş, ancak, upuzun bir burnu, köpeklerinkine benzer dişleri olan yaşlı bir kadınmış artık. Dişlerini saymazsak tıpkı Rohu'nun midesinden çıktığı zamanki haline benziyormuş. Artık ormanda yaşıyor, ne yiyor ne içiyormuş. Yaptığı tek şey "Mecnun, Mecnun!" diye sayıklamakmış.

Günler böyle geçerken bir gün, Leyla'nın yüzüne onu bir avuç küle dönüştüren tozu atan melek Tanrı'nın huzuruna çıkıp, "Bu kadıncağızın böyle yemeden içmeden kesilmesinin, gece gündüz Mecnun'u sayıklayarak avare avare gezmesinin ne gereği var?" demiş. "Alayım götüreyim onu Mecnun'un yanına." Tanrı, "Pekâlâ," demiş. "Ancak götürmeden önce ona, eğer Mecnun ondan korkacak olursa onunla konuşmaması gerektiğini söyle. Üstelik Mecnun ondan korkacak, tiksinecek olursa onu küçük beyaz bir köpeğe çevireceğim. Bu şekilde saraya gidecek ve ancak Mecnun onu severse, ona kendi sofrasından yemek verir, onun yatağında uyumasına izin verirse tekrar eski haline dönebilecek."

Böylece melek tekrar fakir kılığında Leyla'nın yanına gelmiş ve onu Kral Dantal'ın bahçesine götürmüş. "Şimdi beni dinle," demiş. "Tanrı'nın buyruğu üzerine burada duracaksın, Mecnun bahçesinde

gezinirken seni görecek ancak onunla tek bir kelime bile konuşamazsın. Eğer seni görünce bu halinden korkarsa, Tanrı seni ufak, beyaz bir köpeğe dönüştürecek.” Bunları söyleyen melek daha sonra ona köpek olduğunda tekrar insan haline gelmesi için gerekenleri de anlatmış.

Mecnun ve Hüseyin Muhammet bahçede yürüyüşe çıkana kadar, Leyla uzun otların arasında saklanıp beklemiş. Kral Dantal artık çok yaşlı bir adammış ve Mecnun’la aynı yaşta olan Hüseyin Muhammet de, Mecnun Leyla ile evlenirken gençliğine tekrar kavuştuğu için ondan çok daha yaşlı görünüyormuş.

Mecnun ve vezirin oğlu bahçede dolaşırken çocukken yaptıkları gibi meyve topluyorlarmış ancak artık meyveleri çakıyla kesmek yerine ısırarak yiyorlarmış. Elindeki meyveyi yiyerek yürüyen Mecnun, bir anda Hüseyin Muhammet’in arkasında durmakta olan Leyla’yı görmüş. “Amanın!” diye bağırmış, “Arkanda bir şey var Hüseyin Muhammet, rakşasa desem değil, iblis desem değil, ama en az onlar kadar korkunç, bir çırpıda canımızı alacak bir şey!” Leyla yalvaran gözlerle Mecnun’a bakıyormuş, yaşlılıktan ve heyecandan tir tir titrer haldeymiş ancak onun bu hali Mecnun’u daha da korkutmuş. “Rakşasa bu, rakşasa!” diye bağırp vezirin oğlunu da kaptığı gibi saraya kaçmış ve onlar koşarak uzaklaşırken Leyla da ortadan kaybolmuş. Mecnun hemen babasına,

bahçesinde rakasa mı iblis mi olduğu belli olmayan bir yaratık olduğunu söylemiş.

“Ne saçmalıyorsun sen?” demiş babası. “İki koca adam utanmadınız mı bir dilenci kadından korkmaya?” Kral Dantal, Mecnun’un söylediklerinin bir kelimesine bile inanmamış ama Hüseyin Muhammet de söylenenleri doğrulayınca, çıkıp bahçeyi aramaya karar vermişler. Her yere bakmışlar ama bahçede kadından hiçbir iz yokmuş.

Ertesi gün Leyla tıpkı meleğin ona söylediği gibi küçük bir köpeğe dönüşmüş halde saraya gelmiş. Mecnun köpeği görür görmez çok sevmiş. Köpek Mecnun’un peşinden ayrılmıyormuş, sofrasında ne varsa köpeğe de ondan yediriyor, onu geceleri yatağının ayakucunda yatırıyor.

Ancak bir gece küçük köpek ortadan kaybolmuş. Sabah kalktığında yatağın ayakucunda yatanın köpek değil, bahçede kendisini korkutan yaşlı kadın olduğunu gören Mecnun, artık onun bir rakasa ya da bir iblis olduğundan ve kendisini bir lokmada yemeye geldiğinden eminmiş ve korkuyla bağırmış; “Ne istiyorsun iblis? Ne olur yeme beni?”. Zavallı Leyla, “Ben tanımadın mı?” demiş. “Ben karın Leyla, seninle tekrar evli olmaktan başka hiçbir şey istemiyorum. Ormana gittiğimiz o meysus günü hatırlamıyor musun? Ben sana içimde kötü bir his olduğunu söylediğim halde beni dinlememiştin,

sonra bir fakir gelip benim suratıma beyaz bir toz atmış, beni bir avuç küle çevirmişti. Ama Tanrı bana hayatımı tekrar bahşetti, aylarca ormanda gözyaşı döktükten sonra beni buraya geri getirdi. Ben artık bir köpek olmak zorundayım, ama sen benimle evlenirsen, tekrar insan olabilirim.” Ancak Mecnun bu sözlerle inanmamış, “Ben nasıl evleneyim senin gibi bir ucubeyle, bir de beni kandırmaya çalışıyorsun. Adım gibi eminim ki sen bir rakşasasın ya da bir iblis, buraya beni yemeye geldin, güzel karımın hatırasını kullanarak beni tuzagına çekmeye çalışıyorsun.”

Sabah olduğunda yaşlı kadının yerinde yeller esiyor, minik köpek ise her zamanki gibi Mecnun’un ayakucunda yatıyormuş. Mecnun babasına gidip olanları anlattığında babası, “Bozdun kafayı yaşlı kadınlarla sen de!” demiş. “Varsa yaşlı kadın, yoksa yaşlı kadın! Senin gibi güçlü kuvvetli bir erkek nasıl bu kadar korkabilir her şeyden anlamıyorum.” Ancak bu sözleri söylerken sessiz sedasız karşısında duran oğlunun gözlerine baktığında, orada gerçek korkuyu görmüş. Artık oğluna inanmaktan başka çaresi kalmayan adam, “O yaşlı kadın gece geri geldiğinde ona bu yaşlı haliyle evlenemeyeceğini, seninle evlenmek istiyorsa kendini tekrar genç bir kadın haline getirmesini söyle,” demiş.

O gece Mecnun yatağında korkudan iki büklüm olmuş halde yatarken yaşlı kadın yine ortaya çıkmış.

“Mecnun, evlen benimle. Ben hayatım boyunca bir tek seni sevdim. Daha babamın ülkesinde, sen benim adım bile bilmezken ben seni seviyordum, öyle aniden çekip gitmesen, ta o zaman evlenebilirdik, yıllarca seni aramak zorunda kalmazdım,” diye ağlıyormuş. Bunun üzerine Mecnun, “Pekâlâ,” demiş. “Eğer yeniden genç bir kadına dönüşebilirsen, ben de seninle evlenirim.”

Leyla, “Yeter ki sen iste,” demiş. “Tanrı bana gençliğimi geri verir. İki gün sonra bahçeye git, orada çok güzel bir meyve göreceksin. Onu koparıp odana getir, yanında kimse yokken bıçakla dikkatlice kes, ben o meyvenin içinde çıplak halde olacağım.” Sabahın ilk ışıklarıyla Leyla tekrar köpeğe dönüşmüş ve bahçeye koşup orada gözden kaybolmuş.

Mecnun sabah babasına olan biteni anlatmış, babası da ona yaşlı kadının söylediklerini yapmasını tembihlemiş. İki gün sonra Mecnun, vezirin oğluyla birlikte bahçede yürürken kocaman, çok güzel, kırmızı bir meyve görmüşler. Mecnun, “Karım şu meyvenin içinde mi acaba?” demiş. Hüseyin Muhammet meyveyi koparmasını söylemiş ama Mecnun önce bunu babasına haber vermek istemiş. Babası, “Kadının bahsettiği meyve bu olmalı,” demiş. “Git kopar onu.” Mecnun gidip meyveyi dalından koparmış ve tekrar babasının yanına gelip meyveyi keserken onun yanında durmasını istemiş çünkü meyvenin

içinden bir rakşasa çıkacağından korkuyormuş.

“Olmaz,” demiş Kral Dantal. “Hatırlamıyor musun kadının söylediklerini? Leyla o meyvenin içinde çıplak olacak. Ama meyvenin içinden çıkan bir rakşasa da olabilir, o yüzden ne olur ne olmaz diye, sen meyveyi açarken ben odanın kapısında bekleyeceğim, bir terslik olursa, bana seslenmen yeter.”

Mecnun meyveyi odasına götürüp korkudan titreyen elleriyle nazikçe kesmeye başlamış. Daha bıçak meyvenin bir tarafını kesmişken Leyla dışarı çıkmış, daha önce hiç olmadığı kadar genç ve güzelmış. Yaşadığı korku ve heyecanın yanında bir de Leyla’yı böyle genç ve güzel bir halde karşısında gören Mecnun düşüp bayılmış.

Çıplak olan Leyla, Mecnun’un sarığını çözüp bir sari gibi kendi bedenine dolamış ve kapıda bekleyen Kral Dantal’a seslenerek, “Ne oldu Mecnun’a böyle? Neden benimle konuşmuyor? Hâlâ korkuyor mu benden?” demiş.

Kral Dantal, “Yaşadığı onca şeyden sonra senin güzelliğin gözlerine ağır geldi,” diye cevap vermiş. “Daha önce hiç olmadığın kadar güzelsin.” Kral biraz su getirtip Mecnun’un yüzünü yıkamış, Mecnun gözlerini açmış.

Leyla, “Neden bayıldın? Leyla’yım işte ben, neden korkuyorsun hâlâ?” diye sormuş.

Mecnun bunun üzerine, “Sen benim Leyla’msın,

gördüm evet ama gözlerin öyle dehşetli bir güzelliğe sahip ki artık, görür görmez kendimden geçtim,” demiş. Kral Dantal bunun üzerine tellallarla ülkeye haber salmış, müzikler eşliğinde şahane bir düğün yapmışlar, halka para ve pirinç dağıtılmış.

Bir süre sonra, Mecnun ve karısı gezip hava almak için atlarına binip yanlarına tek bir seyis alarak seyahate çıkmış, başka bir krallığa gitmişler. Burada çok güzel bir bahçe varmış. Mecnun, “Haydi gel şu güzel bahçede biraz zaman geçirelim,” demiş.

Leyla, “Hayatta olmaz,” diyerek karşı çıkmış. “Raca Chumman Basa’nın bahçesi orası. Çok kötü kalpli bir adamdır o.” Ama Leyla ne derse desin, Mecnun dinlememiş, atından inip çiçekleri koklamaya başlamış. Leyla Chumman Basa’nın uzaktan kendilerine doğru geldiğini görmüş, Mecnun’u öldürüp Leyla’yı esir tutmak istediği gözlerinden okunuyormuş. Leyla Mecnun’a, “Mecnun, gel hemen gidelim buradan, yaklaşma şu adama. Her halinden belli niyeti seni öldürüp beni esir almaktan başka bir şey değil,” diye bağırmış.

“Deli olma Leyla,” demiş Mecnun. “Boşuna telaş yapıyorsun, eminim iyi kalpli bir racadır o da. Hem adamın bahçesine kadar geldik zaten, kaçmaya kalksak bile faydası olmaz artık.”

Bunun üzerine Leyla, “İyi madem,” demiş. “Beni öldüreceğine seni öldürsün, ben yeterince ölüp diril-

dim. Artık ne kadar istesem de Tanrı hayatımı geri vermez bana, ama sen ölecek olursan Tanrı'ya senin hayatın için dua edebilirim.”

Chumman Basa artık iyice yakınlaşmış, Mecnun onun çok iyi bir insan olup kendisiyle sohbet etmeye geldiğini düşünürken, raca kılıcını çekip onun kafasını tek darbede uçuruvermiş.

Bu esnada atının üzerinde hiç ses çıkarmadan oturan Leyla, şimdi kendisine doğru gelmekte olan racaya, “Kocamı neden öldürdün?” diye sormuş.

Raca, “Çünkü seni kendime almak istedim,” demiş. Ancak Leyla, “Kocamı öldürmüş de olsan ben senin olmam,” diye karşılık verince, raca, “Bal gibi de olursun,” demiş.

Leyla, “Dene de gör,” diye karşılık vermiş. Chumman Basa, Leyla'yı atından indirmek için uzanırken, Leyla cebinden minnacık bir bıçak çıkarmış ve bu bıçak bir anda kocaman bir kılıca dönüşmüştü. Bu kılıcı var gücüyle savuran Leyla, adamın kafasını bir vuruşta gövdesinden ayırmış.

Leyla yavaşça atından inmiş, serçe parmağının en tepesinden avuç içine kadar bir kesik açmış, bu kesikten akan kan ilaç gibi iyileştiriciymiş, Mecnun'un başını tekrar omuzlarının üstüne koymuş ve elinden akan kanla tekrar birleştirmiş. Mecnun gözlerini açıp, “Nasıl da güzel uyumuşum, sanki yıllardır uyuyormuşum gibi!” demiş. Sonra ayağa kalkmış ve

Leyla'nın atının yanında racanın cansız bedenini görmüş.

“Ne oldu burada?” demiş.

Leyla, “Sana söylediğim gibi, adam seni öldürüp beni kaçırmak istedi,” diye cevap vermiş.

Mecnun, “Onu kim öldürdü peki?” deyince Leyla; “Ben öldürdüm,” demiş. “Seni hayata döndüren de bendim.”

Mecnun, “Bu zavallı adamı da hayata döndür Leyla,” demiş.

“Olmaz,” diye bağırmış Leyla. “Kötü bir adam o, yine bize zarar vermeye çalışır o zaman.” Ama Mecnun o kadar çok ısrar etmiş ki, Leyla en sonunda, “Ata binip seyisle birlikte uzaklaş o zaman buradan,” demiş.

Mecnun, “Sen ne yapacaksın burada?” demiş, “seni bırakıp gidemem buradan.”

Leyla, “Ben başımım çaresine bakarım,” diye cevap vermiş. “Ama bu adam o kadar kötü kalpli ki, gözlerini açar açmaz seni tekrar öldürmeye kalkar.” Böylece Mecnun atına binmiş, seyisi de alıp iyice uzağa gittikten sonra Leyla'yı beklemeye başlamış. Leyla kötü kalpli racanın başını omuzlarının üstüne koymuş, parmağından akan kanla birleştirmiş ve racanın gözlerini açtığını görür görmez koşarak kaçmaya başlamış. Raca da peşinden koşuyor ancak ona yetişemiyormuş. Leyla atına atlayıp büyük bir hızla

kocasının yanına gitmiş, birlikte Kral Dantal'ın sarayına varana kadar hiç durmadan at koşturmuşlar.

Saraya vardıklarında, Mecnun babasına her şeyi anlatmış, kral duydukları karşısında dehşete düşmüş. “Böyle bir karın olduğu için çok şanslısın oğlum,” demiş. “Karının sözünü dinlememekle ahmaklık etmişsin, o olmasa ölmüştün.” Daha sonra oğlunun sağ salim eve dönmesi şerefine bir ziyafet vermiş, fakirlere para ve pirinç dağıtmış. Oğlu ve gelini için o güne kadar görülmuş en güzel sarayı yaptırmış, ancak o günden sonra hizmetkârlardan başkasının saraya girmesine, oğluyla gelininin de saraylarından dışarı çıkmalarına izin vermemiş. “Leyla'nın güzelliği ve oğlumun ahmaklığı başlarına bir şey getirecek eninde sonunda, otursunlar sarayda, benim de içim rahat etsin,” diye düşünmüş.

KAPLAN, BRAHMAN VE ÇAKAL

Günün birinde bir kaplan bir tuzağa yakalanmış. Ne kadar çırpındıysa da nafile, tuzaktan kendi başına kurtulması mümkün değilmiş.

Bu esnada tesadüfen oradan geçmekte olan bir Brahman'a seslenen kaplan; "Ey yüce kişi, ne olursun çıkar beni bu kafesten," demiş.

Brahman kaplana şöyle bir bakıp, "Seni o tuzaktan kurtarırsam bir lokmada yersin beni," diye cevap vermiş.

"Yemem, vallahi yemem, billahi yemem!" diye bağırarak kaplan, bildiği bütün yeminleri ederek.

“Hatta seni yemek şöyle dursun, beni buradan kurtarırsan   m  r boyu kulun k  len olurum.”

Hı  kırıklar i  inde h  ng  r h  ng  r a  layan, yemin   st  ne yemin eden kaplanın durumuna   z  len Brahman, en sonunda kafesin kapısını a  mayı kabul etmi  . Kaplan kapıdan dı  arı adım atmaz adamca  zı bir   ırpıda yakalamı  , “Vay ahmak vay!” demi  . “  imdi seni yemekten ne alıkoyacak beni? G  nlerdir   u kafesin i  indeyim,   lecektim az daha a  lıktan.”

Brahman hayatını kurtarmak i  in kaplana ne dediyse bo  unaymı   ancak diller d  kerek, kaplanı en azından     varlı  a bu konuyu danı  arak, onların dediklerini yapmaya ikna etmi  .

Brahman’ın akıl danı  tı  ı ilk canlı bir Hintinciri a  acıymı   ancak a  a   bu konuda biraz ketummu  . “Neyden   ik  yet ediyorsun?” demi   Brahman’a, “Ben de buradan gelip ge  en herkese g  lgelenip dinlenmeleri i  in yardım ediyorum ama eninde sonunda geliyor, dallarımı kesip hayvanlarına yediriyorlar. Bu i  ler b  yle, sen de b  yle mızımız olma!”

Bu yanıt kar  sında afallayan Brahman, az ileride bir de  irmen ta  ını d  nd  rmekte olan bir manda g  rm   , ko  arak mandaya akıl danı  maya gittiysede, umdu  unu bulamamı  . Manda, “Merhamet beklemek aptallıktan ba  ka bir   ey de  ildir,” demi  . “Bak   u halime! Gen  ken, s  t verirken beni besliyor, bana bakıyorlardı ama   imdi ya  landım, s  t

veremiyorum diye beni bu değirmen taşına bağladılar, yemek diye de çöpe atılacak artıkları veriyorlar.”

Mandadan da beklediği yanıtı alamayan Brahman, biraz daha ileride boylu boyunca uzanan yolu görmüş ve gidip yola fikrini sormuş.

“Bak efendi,” diye söze başlamış yol, “Yardım ettiğin kimselerden zalimlikten başka bir şey bekleme melisin. Bak bana, burada herkesin işine yarıyorum, ben olmasam nasıl rahat rahat varacaklar gidecekleri yere? Ama gel gör ki zengini fakiri, küçüğü büyüğü bana çerçöplerinden, pipolarının küllerinden başka bir şey vermiyor.”

Yoldan da istediği cevabı alamayan Brahman, artık canından umudu kesmiş. Üzgün üzgün geri dönerken bir çakalla karşılaşmış. Çakal ona, “Bu ne hal Brahman? Neden endişelisin bu kadar?” diye sormuş.

Brahman olan biteni çakala anlatmış. Çakal, “Hiçbir şey anlamadım,” demiş. “Kafam çok karıştı, bir daha anlatsana ne olmuştu?”

Brahman bütün hikâyeyi baştan almış, ama çakal yine anlamaz gözlerle, boş boş bakıyormuş.

“Ne acayip!” demiş çakal. “Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum! Nerede oldu bütün bunlar? Gidip bakalım oraya, belki o zaman aklım çalışır.”

Bunun üzerine birlikte kafesin olduğu yere dönmüşler, kaplan da orada Brahmanı bekliyormuş.

“Amma uzun sürdü işin,” demiş, “yemek vakti geldi de geçiyor.”

Korkudan dizleri titreyen Brahman, “Beş dakika ver bana,” demiş, “neler olup bittiğini bir türlü anlamadı bu çakal, bir kez daha anlatayım, belki bu sefer anlar.”

Kaplan Brahman’ın istediğini kabul etmiş, böylece Brahman çakala bütün hikâyeyi, hiçbir ayrıntısını atlamadan, uzun uzun anlatmış.

Çakal, “Aklımı mı yitirdim nedir!” demiş. “Şimdi nasıl olmuştu, sen kafesteydin, bu kaplan da yoldan geçerken...”

“Aman be!” diye araya girmiş kaplan, “Ne ahmak çakal çıktın sen! Kafeste olan o değildi, bendim.”

“Ha, tamam!” demiş çakal. “Tamam, tabii, ben kafesteydim. Hayır! Benim ne işim var kafeste! Dur baştan alayım, siz ikiniz kafesteydiniz, yoldan da gelen geçen yok muydu öyleyse? Hay Allah! Neyse, tamam, siz beni dert etmeyin, yiyin hanginiz hanginizi yiyecekse, benim kafam almayacak bu olayı.”

“Yahu nasıl anlamazsın?” demiş kaplan, çakalın aptallığı karşısında şaşkına dönmüş. “Tamam, şimdi anlayacaksın, iyi dinle; ben kaplanım.”

“Evet, efendim!”

“Bu da, Brahman...”

“Evet, efendim!”

“Bak bu da kafes tamam mı?”

“Evet, efendim!”

“Ben bu kafesin içindeydim, anladın mı ?”

“Evet. Yok. İyi ama...”

“İyi ama ne?” diye bağırmış sabrı taşan kaplan.

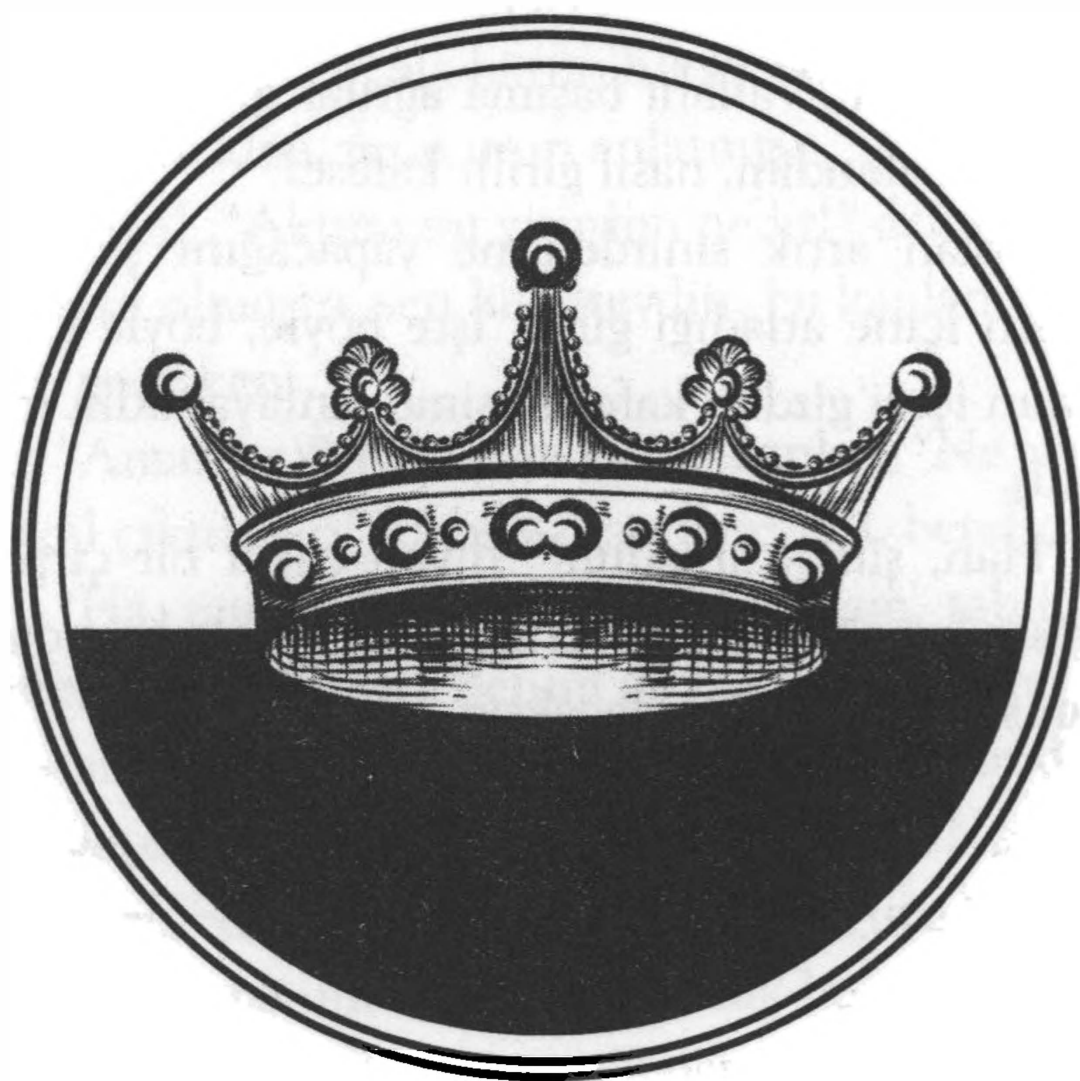
“İyi ama nasıl girdiniz ki o kafese?”

“Nasıl mı? Yahu normalde nasıl girilir kafese sersem!”

“Amanın! Vallahi başıma ağırlar girdi! Ne olur kızmayın efendim, nasıl girilir kafese?”

Kaplan artık sinirden ne yapacağını şaşırmış, kafesin içine atladığı gibi; “İşte böyle, böyle kapağından içeri girdim kafesin, şimdi anlayabildin mi?” demiş.

“Hah, şimdi anladım!” diyen çakal bir çırpıda kafesin kapağını kapatıvermiş ve “Bana kalırsa daha uzun süre o kafeste kalacaksın,” demiş.

FALCI'NIN OĞLU

Falcının biri ölüm döşegindeyken, küçük oğlu Gangazara ile ilgili kehanetlerini bir kâğıda yazmış ve bunu ona tek mirası olarak bırakmış, adamın bütün malı mülkü ise büyük oğluna kalmış. Küçük oğlan kehanetleri şöyle bir okumuş ve “Ne yapalım,” demiş kendi kendine, “Babamın falcıları hep doğru çıktı, ölüm döşegindeki son sözlerinde bile yanılmadı. Bakalım neler varmış kaderimde. Yoksulluk! Üstelik bununla da kalmıyor, on yıl hapse yatacakmışım, bu fakirlikten daha kötü. Başka ne varmış kaderimde; deniz kenarında mı öleceğim? Demek evimden, dostlarımdan uzakta, yapayalnız karşılayacağım ölümü. Yalnız şunu anlayamıyorum;

burada sonrasında mutlu olacağımı yazmış babam. Öyle bir ölümden sonra nereden gelecek acaba bu mutluluk?”

Kafasında bu düşüncelerle, babasının cenazesi için yapılması gereken her şeyi yapmış, sonra da abisinden izin alarak Benares’e gitmek üzere yola çıkmış. Deniz kıyılarına yanaşmaktan kaçınarak Deccan yaylasından geçmiş, aylarca yol teptikten sonra en sonunda Vindiya dağlarına varmış. Çölden geçerken günlerce inin cinin top oynadığı, tek bir damla su, tek bir bitki kalıntısı bile olmayan kumlu vadilerde kalmış. Yanında getirdiği azıcık azık, onu birkaç gün idare etse de, sonunda tükenmiş. Her zaman yanında taşıdığı, göllerden, kaynaklardan tatlı sular doldurduğu matarası bile çölün sıcağında boşalıp gitmiş. Ortalıkta ne yiyecek bir lokma, ne de içecek bir damla su varmış. Çöl dört bir yana göz alabildiğine uzanıyor, Gangazara sonsuza dek oradan kurtulamayacak gibi hissediyormuş. Yine de kendi kendine, “Babamın kehanetleri hayatta yanlış çıkmaz. Bir şekilde bu çölden kurtulacağım, çünkü öleceğim yer bir denizin kenarı.” Babasının kehanetlerine olan bu inancından güç alarak hızını kesmeden yürümeye, boğazını ıslatacak bir damla su aramaya devam etmiş.

Sonunda başarmış, Tanrı karşısına yıkık dökük bir kuyu çıkarmış. Matarasını ipiyle aşağı sarkıtırsa

içine biraz su doldurabileceğini düşünerek matarayı kuyuya indirmiş, ancak daha kuyunun yarısına gelmeden matara durmuş. Kuyudan, “Kurtar beni her kimsen! Kaplanların kralıyım ben. Üç gündür buradayım. Açlıktan öleceğim. Seni bana kader yolladı, şimdi beni buradan çıkarırsan hayatım boyunca sana yardım ederim. Yaman bir avcı olduğuma bakma, bana yardım edersen kılına bile dokunmam. Ne olur çıkar beni,” diye bir ses gelmiş. Gangazara, “Çıkarmalı mıyım kaplanı buradan? Zaten üç gündür açmış, kuyudan çıkar çıkmaz ilk yemeği ben olmayayım? Ya da doğruyu söylüyordur, sonuçta babamın kehanetleri yanlış çıkacak değil. Öleceğim yer bir deniz kenarı. Bir kaplanın dişlerinin arası değil,” diye düşünmüş. Kaplanın kendisini yemeyeceğinden emin olarak “Tutun mataraya,” diye bağırmış. Kaplan matarayı tutunca da onu yavaşça yukarı çekmiş. Kuyudan kurtulup yeniden toprağa ayak basan kaplan sözünü tutmuş, Gangazara’ya zarar vermemiş. Kendisini kurtaran adamın etrafında üç kere dönmüş; “Hayatımı kurtardın cesur adam bu iyiliğini hiç unutmayacağım. Sayende hayata döndüm. Bu iyiliğinin karşılığı olarak hayatta karşına çıkacak olan bütün zorluklarda sana yardım edeceğime yemin ediyorum. Başın sıkıştığında beni aklına getir. Yanına gelip iyiliğin için elimden geleni yapacağım. Sana buraya nasıl geldiğimi anlatayım mı? Üç gün

önce şuradaki ormanda geziyordum, patikadan geçen bir sarraf gördüm, hemen peşine düştüm. Benden kurtulamayacağını anlayan adam bu kuyuya atladı, hâlâ da kuyunun dibinde. Ben de arkasından atladım. Ancak aşağıdaki bir çıkıntıya düştüm. Adam ise en dipte. İkinci çıkıntıda açlıktan ölmek üzere olan bir yılan var. Üçüncüde ise büyük bir sıçan. Matarasını tekrar kuyuya attığında hepsi senden onları kurtarmanı isteyebilir. Dostun olarak senden istediğim, adama asla güvenme. İnsan yiyen bana güvenebilirsin, zehirli ısırığı seni bir anda öldürecek yılana da güvenebilirsin hatta evini başına yıkabilecek olan sıçana da güvenebilirsin. Ama o sarrafa asla güvenme. Ne derse desin, onu kuyudan çıkarma. Eğer dediğimi yapmazsan seni mutlaka pişman edecektir,” demiş. Gangazara’ya veda ederek oradan ayrılmış.

Gangazara kaplanın ne kadar güzel konuştuğunu düşünmüş, ancak susuzluğunu gidermesi gerekiyormuş. Matarasını tekrar aşağı sarkıtmış ve yılana denk gelmiş. Yılan ona “Ah güzel dostum! Ne olur çıkar beni buradan. Yılanların kralıyım ben, babam Adishesha yokluğumda çılgına dönmüştür. Çıkar beni buradan, bu iyiliğini asla unutmam. Hayatın boyunca her başın sıkıştığında sana yardım ederim. Yoksa öleceğim burada,” demiş. Aklına babasının kehaneti gelen Gangazara yılanın onu öldürmeyeceğini düşünerek kuyudan çıkmasına yardım etmiş,

tıpkı kaplanların kralı gibi, yılan da kurtarıcısının etrafında üç kere dönmüş ve saygıyla önünde eğilerek şunları söylemiş “Hayatımı kurtardın. Sayende yeniden doğdum, sana baba desem yeridir. Üç gün önce güneşin altında dinleniyordum. O sırada koşarak geçen bir sıçan gördüm. Hemen peşine düştüm. Onu kovaladığımı görünce panikleyen sıçan bu kuyuya düştü. Ben de arkasından düştüm. Ama sıçan üçüncü çıkıntıya düştü, ben ise ikinciye. Şimdi hemen babamın yanına gideceğim. Ne zaman başın sıkışırsa aklına beni getir. Elimden gelen her yardımı yapmaya hazırım.” Böylece Yılan Nagajara da sürünerek gözden kaybolmuş.

Zavallı Gangazara artık susuzluktan ölmek üzereymiş, matarasını bir kere daha kuyuya sarkıtmış. Bu kez mataranın ipini yakalayan sıçandan başkası değilmiş, Gangazara da hiç düşünmeden hayvanı kuyudan çıkarmış. Ona çok minnettar olan sıçan, “Ah efendim! Hayatımı kurtardın. Ben sıçanların kralıyım. Ne zaman başın sıkışırsa aklına beni getir, gelip sana yardım edeceğim. Keskin kulaklarım en dipteki sarraf hakkında kaplanın sana söylediklerini duydu; sarraflara güvenilmeyeceği bir gerçek. Hepimize yardım ettin. Ama onu sakın çıkarma. Dediklerimi yapmazsan, inan bana pişman olursun. Üç gündür açtım, müsaadenle gidip karnımı doyurayım,” demiş.

Gangazara kuyunun dibine oturup üç hayvanın da sarraf hakkında söylediklerini düşünmüş. “Zavallı adama yardım etsem ne olacak ki? Hepsini tek tek çıkardım kuyudan. Bu adamcağızı orada bırakmak adaletsizlik olmaz mı?” bu düşünceler içinde matarasını tekrar kuyuya sarkıtmış. Kuyunun dibindeki sarraf mataranın ipini tutup yardım istemiş. Artık susuzluktan gözleri kararan Gangazara adamın söylediklerini dinlemeden onu kuyudan çıkarmış. Adam daha teşekkür edemedi, “Biraz bekle,” demiş ve kuyunun dibinde birinin daha olmamasını umarak matarasını bir kere daha sarkıtmış, susuzluğunu gidermiş. Bunun üzerine sarraf, hikâyesini anlatmaya başlamış; “Ah dostum, bu zalim hayvanlar neler söylediler hakkımda, iyi ki dinlemedin onları. Ölüyordum burada açlıktan. Şimdi bırak beni gideyim, adım Manikkasari. Ujjain’in doğusunda yaşıyorum, buradan güneye doğru gidince 20 kilometre ileride, Benares’ten dönerken yolunun üzerinde kalacak. Bana muhakkak uğra, bu iyiliğini karşılıksız bırakmak istemem,” demiş. Gangazara’ya veda edip evine doğru gitmeye başlamış, Gangazara da nihayet susuzluğunu gidermiş halde tekrar yola koyulmuş.

Uzun bir yolculuktan sonra nihayet Benares’e varmış, burada on yıldan fazla kalmış. Kaplan, yılan, sıçan ve sarraf aklından uçup gitmiş ancak on yılın sonunda evini ve kardeşini özlemeye başlamış.

“Burada yeterince kaldım, artık eve dönmenin zamanı geldi,” diye düşünmüş ve çok zaman kaybetmeden ülkesine dönmek üzere yola çıkmış. Babasının kehanetini hatırlayarak, on yıl önce Benares’e geldiği aynı yoldan dönmeye karar vermiş. Böylece bir süre sonra yıllar önce karşılaştığı o yıkık dökük kuyunun yanında bulmuş kendini. Kuyuyu görünce anıları canlanan Gangazara, kaplanın sözüne sadık olup olmadığını görmek istemiş. Daha bu düşünce aklından yeni geçmişken, ağzında büyük bir taçla Kaplanların Kralı önünde belirmiş. Tacın üzerindeki mücevherler neredeyse güneş ışığından daha parlakmış. Kaplan bu tacı Gangazara’nın ayaklarının dibine koymuş, bütün azametiyle hayatını kurtaran adamın önünde eğilmiş ve şunları söylemiş: “Kurtarıcım! Bunca zaman beni unuttuğunu sanmıştım, ama görüyorum ki aklının bir köşesinde hâlâ yerim varmış, ne mutlu bana! Hayatımı kurtardığın günü hiç unutmadım. Sana hediye olarak bu tacı getirdim.” Gangazara taca tekrar tekrar bakmış, üzerindeki mücevherleri saymış, bunları taçtan çıkarıp sattığında ülkesinin en zengin adamı olacağını düşünmüş. Kaplana teşekkür ederek ondan ayrılmış. Tam yola devam edecekken yılanların ve sıçanların kralını düşünmüş, bunlar da o anda ellerinde hediyelerle oracıkta belirivermişler. Halini hatırladıktan sonra onlar da uzaklaşıp gözden kaybolmuşlar. Gangazara zalim sanılan bu

hayvanların sadakatinden dolayı çok mutlu olmuş ve güneye doğru yola koyulmuş. Yolda kendi kendine düşünmüş: “Bu vahşi hayvanlar bile bu kadar sadık olduklarına göre kim bilir Manikkasari ne kadar sadıktır. Aslında ondan bir şey istediğim de yok. Ancak yanımda bu taçla eve kadar gitmeye kalkarsam hem bana çok yük olacak hem de yol üstünde bazı hırsızların dikkatini çekeceğim. En iyisi Ujjain’e gideyim. Zaten Manikkasari gidip onu görmemi istemişti. Hem belki ondan tacı eritip mücevherleri çıkarmasını isteyebilirim. Adamın hayatını kurtardım, benim için bu kadarcık zahmeti göze alabilir herhalde. Sonra mücevherleri toplayıp eve döneirim.” Bu düşünceler içinde Ujjain’e gitmiş, orada sarraf dostunu sorup soruşturmuş, eliyle koymuş gibi de bulmuş. Manikkasari on yıl önce o hayvanların söylediklerine rağmen kendisini ölümden kurtaran dostunu kapısında gördüğünde çok sevinmiş. Gangazara ona hemen tacı göstermiş, nerden aldığını anlatmış ve mücevherleri üzerinden çıkarmak için sarrafın yardımını istemiş. Manikkasari “başüstüne” dedikten sonra misafirine dinlenmesini, banyo yapmasını, dilediğince karnını doyurup rahatlamasını söylemiş. Gangazara da çok uzun yoldan geldiği için doğruca ırmağa yıkanmaya gitmiş.

Ancak Gangazara’nın bilmediği bir şey varmış. Ujjain Kralı bir hafta önce adamlarıyla birlikte ava

çıkılmış. Ormanda birden bire önlerine çıkan Kaplanların Kralı, Ujjain Kralını yakaladığı gibi ortadan kaybolmuş.

Kralın adamları, prence babasının öldüğünü söylediklerinde prens gözyaşlarına boğulmuş ve babasının katilini kim bulursa krallığının yarısını ona vereceğini söylemiş. Gangazara tacı nerden bulduğunu söylediğinde sarraf bu tacın Ujjain Kralına ait olduğunu, kralı öldürenin de kaplan olduğunu anlamış. Böylece katilin Gangazara olduğunu söylemeye karar verip, tacı kaftanın altına saklayarak sarayın yolunu tutmuş. Prensın huzuruna çıktığında, babasını öldüren katili yakaladığını söyleyerek tacı prence vermiş. Prens tacı ellerine alıp incelemiş, babasına ait olduğunu anlayınca da krallığının yarısını Manikkasari'ye vermiş. Sonra da katilin kim olduğunu sormuş. Manikkasari, "Katil şu boylarda bir erkek, şuanda da ırmakta yıkanıyor," demiş. Dört silahlı asker hemen ırmağa gitmiş. Zavallı Gangazara'yı yaka paça yakalayıp, sorgusuz sualsiz prensın huzuruna getirmişler. Prens onun yüzüne bile bakmadan zindana atılmasını emretmiş. Zavallı Gangazara, sebebini bile bilmeden zindana atılmış.

Zindan, karanlık, yekpare taş duvarları olan, büyük suç işleyen herkesin aç susuz ölüme terk edildiği bir yermiş. Gangazara neden orda olduğunu düşünmeye başlamış "Sarrafın da prensin de suç

yok aslında. Hepimiz kaderin çocuklarıyız. Ona itaat etmemiz lazım. Bu, babamın kehanetinden başka bir şey değil. Gerçekleşiyor işte. Ama babam on yıl zindanda kalacağımı söylemişti. Ekmeksiz, susuz, iki günde ölür giderim burada, nasıl on yıl geçireyim ki? Burada öleceğim kesin. Ölüm gelmeden önce sadık arkadaşlarımı düşünüyüm.

Yeraltındaki zindanda bunları düşünen Ganga-zara aklına üç arkadaşını getirdiğinde Kaplanların Kralı, Yılanların Kralı ve Sıçanların Kralı, ordularını toplayıp sarayın yakınlarındaki bir bahçeye gelmişler. Ancak bir süre ne yapacaklarını bilememişler. Sonunda kafa kafaya verip yıkık dökük kuyudan zindana kadar bir tünel kazmaya karar vermişler. Sıçanların Kralı hemen ordusuna emir vermiş ve sıçanlar dişleriyle zindanın duvarlarına gelene kadar yeri kazmışlar. Ancak dişleri taşa işlemiyormuş. Burada iş sert dişleriyle Bandikut farelerine düşmüş. Bu fareler sert dişleriyle duvarda bir farenin rahatlıkla girip çıkabileceği büyüklükte bir delik açmışlar. Böylece tünel tamamlanmış.

Zindana ilk önce Sıçanların Kralı girip hayatını kurtaran adama, başına gelenlerden dolayı çok üzgün olduğunu söylemiş ve ona her gün yemek getirmeye söz vermiş. Adamlarına dönüp “Hangi evin hangi köşesinde bir lokma görürseniz, onu alıp kurtarıcıma getireceksiniz. Hangi askıda başıboş bir

kıyafet bulursanız alıp dişlerinizle yırtacak, parçalarını suya batıracak ve ıslak ıslak buraya getireceksiniz ki kurtarıcım da onları sıkıp suyunu içebilsin,” demiş. Sıçan, Gangazara’nın yanından ayrılmış ve sıçanın adamları her gün ona yemek ve su getirmeye başlamışlar.

Daha sonra içeri Yılanların Kralı girmiş ve demiş ki: “Başına gelenlere çok üzüldüm. Kaplanların Kralı bizim gibi bu delikten içeri giremediği için benimle sana selam gönderdi. Sıçanların kralı sana yemek getireceğine söz verdi. Biz de senin buradan kurtulman için elimizden geleni yapacağız. Bugünden itibaren ordularımıza, bu krallıktaki herkese hayatı zindan etmelerini söyleyeceğiz. Yılanlar ve kaplanlar yüzünden çok fazla insan ölmeye başlayacak ve bu sayı her gün artacak. Zindanın yakınlarında birilerinin konuştuğunu duyarsan avazın çıktığı kadar bağır ve de ki ‘Kralınızı öldüren bir kaplandı, kör olası prensiniz beni burada boşu boşuna tutuyor. Krallığınıza türlü düşmanlar musallat olacak. Beni buradan çıkarırsanız büyümlü güçlerimle hepinizin canını kurtarırım.’ Birileri muhakkak gidip duyduklarını krala söyleyecektir. Sen de böylece özgürlüğüne kavuşacaksın.” Bunları söyleyen yılan kurtarıcısına cesur olmasını söylemiş ve oradan ayrılmış. O günden sonra krallarının emrini yerine getirmek için birleşen kaplan ve yılanlar, karşılarına çıkan

bütün insanları ve onların besledikleri hayvanları öldürmüşler. Her gün birileri ya kaplanlar tarafından kaçırılıyor ya da yılanlar tarafından ısırılıyormuş. Böylece aylar yıllar geçmiş. Gangazara güneş ışığını hiç görmeden zindanda yaşıyor, farelerin getirdiği kırıntılarla besleniyormuş. Bütün bir ordunun her gün taşıdığı yemekler sayesinde cüssesi günden güne büyümüş, iri yarı bir adama dönüşmüş. Böylece babasının kehanetinde olduğu gibi on yıl geçmiş.

Onuncu yılın son gününde bir gece yarısı, yılanlar prensesin odasına girip kralın biricik kızının canını oracıkta alıvermişler. Kral ülkede ne kadar şifacı varsa hepsini çağırtmış. Kızını tekrar hayata döndürecek olana, krallığının yarısını vereceğini söylemiş. Yıllardır Gangazara'nın zindandaki bağırışlarını duyan muhafızlardan biri krala duyduklarını anlatmış. Kral hemen zindanın aranmasını istemiş. Gangazara duvarın dibinde oturuyormuş. Onun on yıldır yemeksiz, susuz, burada hayatta kaldığını öğrendiklerinde herkes şaşkına dönmüş. Gangazara kralın huzuruna getirilirken, insanlar fısıltılarla birbirlerine onun kutsal bir adam olması gerektiğini söylüyorlarmış.

Gangazara'yı karşısında gören kral şaşkınlıktan düşüp bayılmış. Zindanda geçen on yılda ölmek şöyle dursun, adam iyice irileşip güçlenmiş. Yüzünü görmek için saçlarını kesmek zorunda kalmışlar. Kral

on yıl önce yaptığı hata için özür dilemiş ve ondan kızını hayata döndürmesini istemiş.

Gangazara'nın tek söylediği; "Bana ölmüş ya da ölmekte olan, yakılmamış ya da gömülmemiş ne kadar insan ve hayvan varsa getirin, hepsini hayata döndüreceğim," olmuş.

Gangazara'nın olduğu yere at arabalarıyla insan ve hayvan cesetleri yığmaya başlamışlar. Mezarlar bile açılmış, gömüleli çok olmamış ölümler çıkarılıp Gangazara'ya götürülmüş. Bu iş tamamlandıktan sonra Gangazara, su dolu bir matarayı alıp Yılanların Kralı'nı ve Kaplanların Kralı'nı düşünerek içindeki suyu cesetlerin üzerine serpmeye başlamış. Ölümler, sanki derin bir uykudan uyanmış gibi ayaklanmışlar ve evlerine gitmişler. Prenses de herkes gibi hayata dönmüş. Bu durum karşısında kralın sevincini tarif edecek kelime yokmuş. Gangazara'yı hapse attığı için kendisine kızmış, sarrafın sözüne inandığı için pişman olmuş ve Gangazara'ya krallığının yarısını değil tamamını, üstelik bir de kızını onunla evlendirmeyi teklif etmiş. Gangazara bunların hiçbirini kabul etmemiş, onun yerine kraldan bütün vatandaşlarını kentin yanındaki ormana toplamasını istemiş. "Ne kadar kaplan ve yılan varsa çağırıp onlara bir emir vereceğim," demiş.

Akşam vakti herkes toplandığında, Gangazara bir süre durup Kaplanların Kralı'nı ve Yılanların

Kralı'nı düşünmüş, o anda ikisi birden ordularıyla birlikte karşısında belirmişler. Kaplanı gören insanlar kaçışmaya başlayacak gibi oldularsa da, Gangazara onlara güvende olduklarını, başlarına bir şey gelmeyeceğini söylemiş.

Batmakta olan güneşin kızıl ışıkları, Gangazara'nın azametli görüntüsü, insanların ona doğru savurduğu kutsal küller ve ayaklarının dibinde duran kaplanlar ve yılanlarla, Gangazara bir tanrı gibi görünüyormuş. Üstelik bir sözüyle iki vahşi orduya emir verebiliyormuş. Gangazara yüksek sesle “Evlatlarım, Ujjain'in bu zavallı vatandaşlarına neden eziyet ediyorsunuz? Bana bunun nedenini söyleyin, sonra da bu vahşetten vazgeçin artık!” demiş. Cevap Kaplanların Kralı'ndan gelmiş “Bu kendini bilmez kral altı üstü bir sarrafın sözüne inanıp siz majestelerini babasını öldürmekle suçladı. Bütün adamları babasını alıp götürenin bir kaplan olduğunu söylediler. Hâlbuki ölüm kaderdir, ben sadece bu kaderin bir elçisiyim. Bana verilen görevi yerine getirdim. Ganimet olarak bana verilen tacı da size hediye ettim. Bu prens ise tek bir soru bile sormadan sizi zindana attı. Biz bu ormanın hayvanları, böyle akılsız bir kraldan nasıl adalet bekleyelim? Eğer düzgünce adalet dağıtmaya başlamazsa, biz de bu yıkımı sürdüreceğiz.”

Söylenenleri duyan kral, üstünü başını yırtarak ağlamaya başlamış. Sarrafın sözüne inandığı için

pişman olduğunu söylemiş ve o günden sonra daha adil bir yönetici olacağına söz vermiş. Yılanların Kralı ve Kaplanların Kralı da, kral adaletli davrandığı sürece kimseye zarar vermeyeceklerini söyleyip oradan ayrılmışlar. Canının tehlikede olduğunu anlayan sarraf, kaçmaya çalışsa da kralın askerleri tarafından yakalanmış ama iyi kalpli Gangazara, kralın onu affetmesini istemiş. Böylece herkes güvenle evlerine dönmüş.

Kral bir kez daha Gangazara'dan kızıyla evlenmesini istemiş. Gangazara bu sefer kabul etmiş ancak kraldan, ona biraz süre vermesini istemiş. Önce gidip abisini görecektir, daha sonra gelip prensesle evlenecekmiş. Kral buna razı olmuş. Gangazara da eve dönmek üzere o gün yola çıkmış.

Ancak kafasında olan bitenleri düşünürken, farkında olmadan yanlış yola sapmış ve deniz kıyısından geçmek zorunda kalmış. Aynı gün abisi de kardeşini özlediği için Benares'e doğru yola çıkmış. Yol üstünde birbirleriyle karşılaşan kardeşler neşeyle sarılmışlar ancak kalbi bu heyecanı kaldıramayan Gangazara oracıkta ölmüş.

Hayatı boyunca bütün kalbiyle Ganeşa'ya inanmış olan ağabey, kutsal olan o cuma gününde, kardeşinin bedenini en yakın tapınağa götürüp Ganeşa'yı çağırmış. Tanrı gelmiş, adama ne istediğini sormuş. Gangazara'nın abisi "Zavallı kardeşim artık

bu dünyadan göçtü. Ben ibadetimi bitirene kadar ona göz kulak ol ki kötü ruhlar onu almasın. Daha sonra da gelip onu yakacağım,” demiş. Kardeşinin bedenini Ganeşa’ya etmiş ve ibadet etmeye gitmiş. Ganeşa da hizmetkârları olan Ganalarını çağırıp bu görevi onlara vermiş. Ancak Ganalar bedene sahip çıkacakları yerde onu yemişler.

İbadeti biten ağabey gelip kardeşinin bedenini Tanrı’dan istemiş. Tanrı Ganaları çağırmış. Korku içinde gelen Ganalar ne yaptıklarını anlatmışlar. Tanrı çok öfkelenmiş. Gangazara’nın abisiyse üzüntüden deliye dönmüş. Tanrıya dönerek “Hayatım boyunca sana inandım. İbadetlerimi bir kez olsun aksatmadım. Ama sen kardeşimin cesedine bile sahip çıkamadın. Benim inancımın karşılığı bu mu?” demiş. Bu sözler karşısında çok utanan Ganeşa, kutsal güçlerini kullanarak Gangazara’yı canlı halde abisine teslim etmiş. Böylece Gangazara hayata dönmüş.

İki kardeş oturup birbirlerine başlarından geçenleri anlatmışlar. Gangazara daha sonra dönüp prensesle evlenmiş, ülkenin tahtına geçmiş. Uzun süre hüküm sürmüştü. Böylece kehanet gerçekleşmiş.

HARİSARMAN

Köyün birinde Harisarman adında bir Brahman yaşıyormuş. Fakir, akıllı çok çalışmayan bir adammış, işi gücü yokmuş ve çok fazla çocuğu varmış. Bunlar, önceki hayatında işlediği günahların bedeliymiş. Günlerini dilenerek geçiren Brahman ve ailesi, sonunda bir gün Sthuladatta adında zengin bir adamın evinde kendilerine iş bulmuşlar. Harisarman'ın oğulları adamın hayvanlarına bakıcı olmuş, karısı evde hizmetçilik yapmaya başlamış ve kendisi de adamın şahsi hizmetkârı olmuş. Bir gün Sthuladatta'nın kızı evlenmiş, kutlama için evde büyük bir davet verilmiş. Harisarman bu davette karnını tıka basa doyuracağını, ailesine de

güzel bir yemek ayırabileceğini düşünmüş ancak ona yemek veren olmamış.

Davet boyunca aç kalan Harisarman, gece olduğunda karısına; “Fakirim, biraz da aklım yavaş çalışıyor diye beni adam yerine koymadılar; ben de bir işler çevirip herkesi sihir yapabildiğime inandıracağım, belki o zaman Sthuladatta bana azıcık saygı duyar. Sen de bir fırsatını yakaladığında laf arasına benim sihirbaz olduğumu sıkıştır,” demiş. Gece boyu bu konuyu düşünmüş ve herkes uyurken kalkıp Sthuladatta’nın damadının bindiği atı ahırdan çıkarmış, götürüp biraz uzağa saklamış. Sabah olduğunda insanlar her yere bakmış, ancak atı hiçbir yerde bulamamışlar. Bu durumu kötüye işaret olarak gören Sthuladatta, içten içe evhamlanıp atı çalan hırsızları ararken Harisarman’ın karısı gelip ona, “Kocam bilge bir adamdır, çok iyi fal bakar ve büyü yapar; ona söylerseniz atınızın geri gelmesini sağlar,” demiş. Sthuladatta bunu duyduğunda Harisarman’ı çağırıp atı geri getirip getiremeyeceğini sormuş. Harisarman, “Dün yüzüme bakan yoktu, bugün atınız çalınip da başınız sıkışınca benden yardım istiyorsunuz,” demiş. Harisarman’ın gönlünü almak isteyen Sthuladatta, davette onu unuttuğu için özür dilemiş ve atı kimin çaldığını söylemesini istemiş. Harisarman yere bir taşla bir sürü anlamsız şekil çizmiş, bunlara uzun uzun bakıp düşünür gibi yapmış

ve “Hırsızlar atı güneydeki sınırın yakınına götürüp gizlemişler, gün batarken de alıp götürecekler, gün bitmeden gidin, alın atınızı,” demiş. Bunu duyanlar hep birlikte Harisarman’ın söylediği yere gitmiş, atı bulup gelmişler. Herkes ona bir bilge gibi davranıyor, Sthuladatta bile etrafında dönüyormuş, Harisarman neredeyse mutluluktan uçacakmış.

Aradan günler geçmiş, bir gün kralın sarayına hırsız girmiş. Saraydan bir sürü altın ve mücevher çalınmış. Kral hiç zaman kaybetmeden artık ünü bütün ülkeye yayılmış olan Harisarman’ı çağırtmış. Harisarman yine yerlere anlamsız şekiller çizmiş, garip hareketlerle zaman kazanmaya çalışmış ve en sonunda “Hırsızın kim olduğun size yarın söyleyeceğim,” demiş. İstirahat etmesi için onu sarayda bir odaya yerleştirmiş, kapısına da muhafızlar dikmişler. Harisarman başına açılan bu işten dolayı çok üzgünmüş. Sarayda Jihva adında bir hizmetçi varmış, ismi, “dil” anlamına geliyormuş. Erkek kardeşinin yardımıyla saraydan hazineleri çalan bu kadınmış. Harisarman’ın ne yaman bir falcı, ne bilge bir kâhin olduğunu ve ertesi gün hırsızın kim olduğunu bulacağını duyduğunda kadının eli ayağına dolaşmış. Bu yüzden gecenin bir yarısı gizlice gidip adamın kapısına kulağını dayamış, işe yarar bir şeyler duymaya çalışmış. O esnada içeride yalnız olan Harisarman ise kendi kendine konuşuyor, söylediği yalanlar

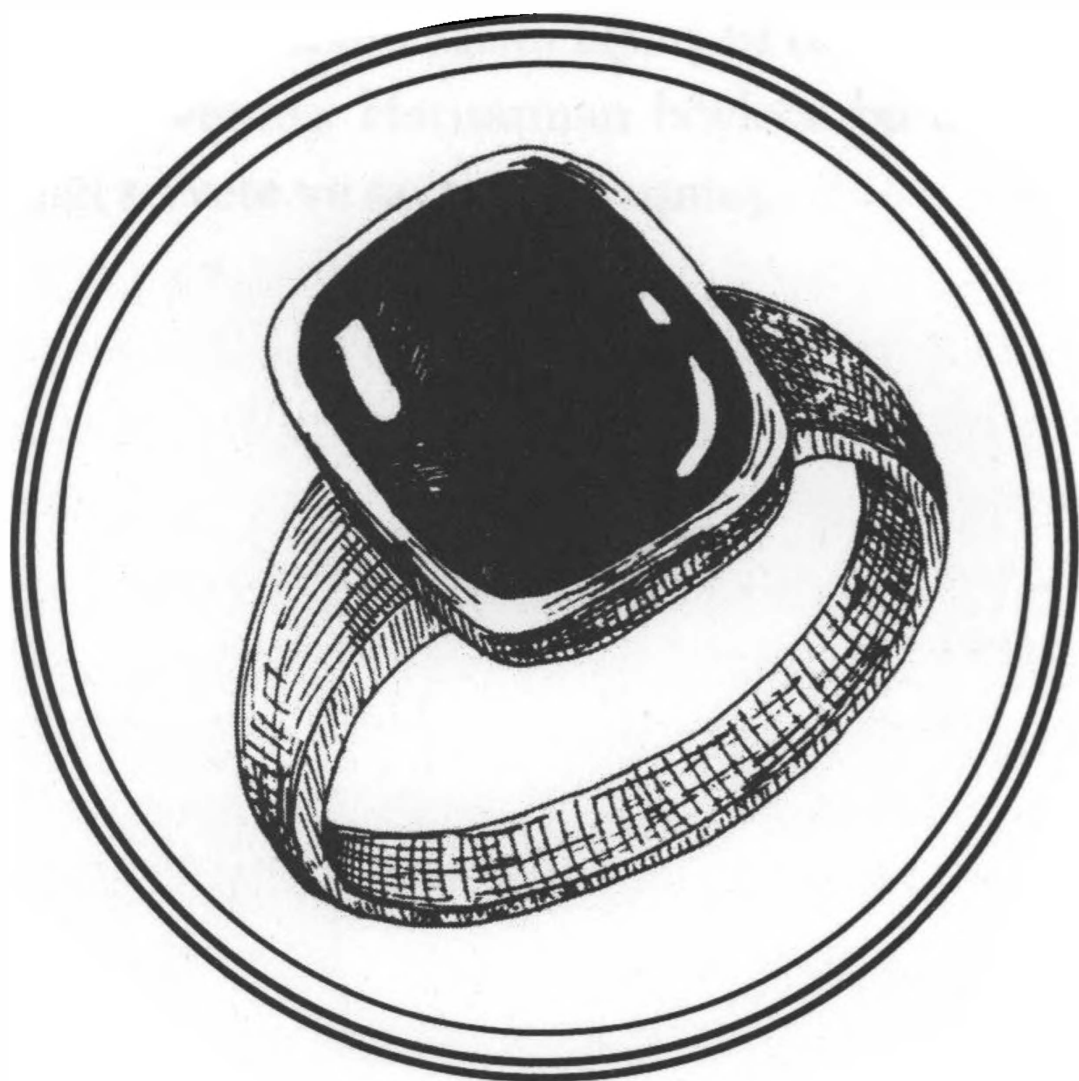
yüzünden kendini suçluyormuş. “Ah, seni işe yaramaz dil,” diyormuş, “gördün mü açgözlülüğün nelere mal oldu sana? Şimdi çek bakalım başına gelenleri, sana az bile.” Kapının arkasından bunları duyan Jihva yakalandığını düşünerek dehşete kapılmış, bir şekilde adamın odasına girmeyi başarmış, ayaklarına kapanıp, “Brahman, tamam yakaladın beni. Ben çaldım hazineleri saraydan, sonra da gidip sarayın arka bahçesindeki nar ağacının altına gömdüm. Benim canımı bağışla, adımla krala söyleme, neyim varsa senin olsun,” demiş.

Bunları duyan Harisarman hiç bozuntuya vermeden; “Kalk ayağa kadın,” demiş. “Bana bildiğim şeyleri anlatıp durma. Harisarman’ım ben, unuttun galiba, geçmiş, şimdiyi, geleceği en iyi ben bilirim. Ama korkma, seni ele vermeyeceğim, öyle sefilsin ki, insan sana merhamet etmek istiyor. Ama ne kadar paran varsa bana vereceksin.” Kadın Harisarman’ın isteğini kabul edip yanından ayrılmış. Tekrar yalnız kalan Harisarman şaşkınlıkla; “Kadere bak sen, az önce boynumun vurulmasından korkarken, şimdi hem canımı, itibarımı kurtaracak hem de zengin olacağım. Ben kendi dilime laf sayarken, sen git söylediklerimi kendi üstüne al, olacak iş değil,” diye düşünmüş. Artık endişesi kalmadığı için rahat bir uyku çekmiş. Sabah olduğunda kralın huzuruna çıkmış, hırsızın hazinenin bir kısmını alıp kaçtığını

ama geri kalanının bahçedeki bir nar ağacının altında gömülü olduğunu söylemiş. Kayıp hazinesinin büyük kısmını geri aldığına çok sevinen kral, Harisarman'ı cömertçe ödüllendirmiş.

Ancak kralın veziri ve akıllı bir adam olan Devajnanin bu işte bir bit yeniği olduğunu hissetmiş ve kralın kulağına eğilerek; “Geleceği hiç kimse bilemez kralım,” demiş. “Hele ki şu adam, ne eski ilimleri okumuş ne de bir bilge. Aksine, kafası doğru düzgün çalışmıyor bile. Bana kalırsa bu adam, bu hırsızlarla işbirliği yapıyor. Ona bu kadar güvenmeden önce bir sinayalım derim ben.” Kral biraz düşününce vezirin doğru söylüyor olabileceğine karar vermiş, Harisarman'ı sinamak için bir ibrik getirtmiş, içine de bir kurbağa atıp Harisarman'a; “Bu testiye bir şey attım. Ne olduğunu bilersen sana akla hayale sığmayacak ödüller vereceğim,” demiş. Harisarman bunu duyduğunda artık yolun sonuna geldiğini düşünmüş, ona kalırsa kral onu kesinlikle öldürecekmiş. Hüzünlenmiş, hayatının son anlarını yaşadığını bilen herkes gibi geçmişe dair anılara dalmış oturduğu yerde. Aklına ilk gelen şey ise babasının ona beslemesi için ormandan getirdiği, Kurbağacık adını verdiği kurbağaymış. Gözleri yaşlarla dolmuş, kaderine, söylediği yalanlara lanet etmiş ve farkında olmadan yüksek sesle, “Ah Kurbağacık,” diye kendi kendine söylenmiş. “Görüyor musun olup biteni. Kim derdi

ki her şey bir ibrik yüzünden son bulacak!” Oradaki insanlar bunu duyduklarında bir alkış koparmışlar. “Ne büyük bir bilge,” demişler, “Şıp diye bildi testinin içinde kurbağa olduğunu.” Olup bitenler karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalan kral, artık Harisarman’ın kutsal bir adam olduğundan kesinlikle emin olmuş, kesenin ağzını açmış ve ona türlü türlü hediyeler vermiş. Harisarman böylece bu dünyada dilediği servete ve saygıya kavuşmuş.

BÜYÜLÜ YÜZÜK

Bir gün tüccarın biri, oğluna üç yüz rupi vererek, başka bir ülkeye gidip ticarete atılmasını söylemiş. Oğlan da babasının sözünü dinleyerek bu parayı alıp yola koyulmuş. Daha çok uzaklaşmamışken, bir köpek için tartışan çobanlara denk gelmiş. Çobanlardan bazıları köpeği öldürmek istiyormuş ancak genç ve merhametli oğlan, “Ne olur kıymayın bu köpeğe,” demiş, “yüz rupi veririm size, köpeği bana verin.” Çobanlar bu teklifi hemen kabul etmişler ve oğlan köpeği de yanına alarak yola devam etmiş.

Daha birkaç saat yol almışken, bir kedi için tartışan birilerine rastlamış. İçlerinden bazıları kediye

öldürmek istiyor, diğerleri izin vermiyormuş. Oğlan hemen oraya koşup, “Efendiler, kıymayın bu gariban kediye,” demiş. “Yüz rupi vereyim size, bana verin kediye.” Onlar da bu teklifi ikiletmeden kabul etmişler. Oğlan, kediye de yanına alıp tekrar yola koyulmuş. Gide gide bir köye varmış, köyün meydanında bir sürü adam toplanmış, ellerinde de bir kafes içinde yeni yakaladıkları bir yılan varmış. Kimileri yılanı öldürmeleri gerektiğini söylerken, diğerleri uzak bir yere salıvermenin daha iyi olacağını söylüyormuş. Oğlan tartışan insanlara yanaşarak, “Yazıktır, öldürmeyin zavallıyı,” demiş, “Yüz rupi vereyim, verin yılanı bana.” Bu teklifi hemen kabul edilmiş, herkes bu durumdan gayet memnunmuş.

Ancak oğlan bir an durup düşünmüş. Bir köpeğe, bir kediye, bir de yılanı bakmış. “Ah ahmak kafam!” demiş, “Elimdeki bütün parayı harcadım, babamın yanına dönmekten başka çarem kalmadı.” İçi sıkıla sıkıla geri dönüp evin yolunu tutmuş.

Ona verdiği bütün parayı daha yolun yarısında çarçur ettiğini duyan babası, “Ahmak seni! Kafasız!” diye adeta kükreymiş. “Git, ahırda yat bundan sonra da aklın başına gelsin, evden içeri adımını atmaya yeltendiğini görmeyeyim sakın ha!”

Oğlan başı önünde, ahıra gitmiş. Sığırların samanlarından kendisine rahatsız bir yatak yapmış, yanında da köpeği, kedisi ve yılanı varmış.

Canlarını kurtardığı bu hayvanlar onu çok seviyormuş, gün boyu her yere onun peşinden gidiyor, gece onunla birlikte uyuyorlarmış. Kedi ayakucunda, köpek başucunda, yılan da boylu boyunca kucağında yatıyormuş.

Yılan bir gün sahibine; “Ben Raca Indrasha’nın oğluyum,” demiş. “Bir gün biraz hava almak için yuvamızdan dışarı çıktım, o insanlar beni yakaladıkları gibi bir kafese tıktılar, sen olmasan muhtemelen canımı alacaklardı. Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum ama babamın yanına gitsek, o kesinlikle bilir. Kim bilir nasıl mutlu olur oğlunu kurtaran kişiyi görünce!”

Oğlan, “Nerede yaşıyor baban? Gidip ziyaret edelim, ben de onu tanımak isterim,” diye cevap vermiş.

“Ne iyi dedin!” demiş yılan. “Şuradaki dağı görüyor musun? O dağın eteklerinde kutsal bir pınar var. Benimle gelip o suya girersen kendimizi babamın ülkesinde buluruz. Ah, ne mutlu olacak seni gördüğüne! Tabii ki seni ödüllendirmek de isteyecektir. Sana ödül olarak ne istediğini soracak olursa ona sağ elindeki yüzüğü ve ünlü testisiyle kaşığını istediğini söyle. Bunlar sende olursa darlık nedir bilmezsin. O yüzük bir sözünle sana dayalı döşeli bir malikâne inşa eder, yemek için ne istersen onu da sana testi ve kaşık verir.”

Bu sözler üzerine kedi ve köpeği de alıp yola koyulmuşlar. Yılan, oğlana suya atlamasını söylemiş ve o tam atlamak üzereyken kediyle köpek bir feryat koparmışlar; “Efendim! Biz ne yapacağız siz giderse-
niz? Nereye gider, kime güveniriz?”

Oğlan, “Beni burada bekleyin siz,” demiş, “çok uzak değil gideceğim yer, hemen geri dönerim.” Bunları söyleyip suya dalmış ve gözden kaybolmuş.

Bunun üzerine köpek kediye dönüp; “Ne yapacağız şimdi biz?” diye sormuş.

Kedi, “Bekleyelim işte burada,” demiş. “Sahibimiz de öyle söyledi zaten. Aç kalırsanız diye korkma. İnsanların kapılarına gider, ikimize de yemek toplarım ben.” Kedi dediğini yapmış, ikisi de sahipleri geri gelene kadar rahat rahat karınlarını doyurmuşlar.

Bu esnada oğlan ve yılan, gidecekleri yere sağlam varmışlar. Geldikleri racaya haber verilmiş. Majesteleri oğlunun ve yabancının huzuruna getirilmesini emretmiş. Ancak yılan, “Bunca yoldan geldik, az kaldı canımdan oluyordum ben bu yabancı olmasa. Babam gelip beni karşılamayacak mı?” diye sorunca kral çıkıp gelmiş, oğluna sarılmış, yabancıyı selamlamış. Oğlan orada birkaç gün geçirmiş, bu birkaç günde oğlunun canını kurtardığı için kralın sağ elindeki yüzüğü, testisini ve kaşığını almış, evine dönmüş. Pınarın içinden çıktığında kedi ve köpeğin onu bıraktığı yerde beklediklerini görmüş.

Ayrıldıklarından bu yana başlarından geçenleri birbirlerine anlatmışlar, daha sonra ırmak kenarından yattıkları yer olan ahıra doğru giderken büyülü yüzüğü, testi ve kaşığı denemeye karar vermişler.

Tüccarın oğlu yüzükle konuşur konuşmaz önlerinde bir de güzeller güzeli bir ev ve o evden daha güzel, altın sarısı saçları olan bir prenses belirmiş. Oğlan testi ve kaşıkla konuşunca önlerinde öyle bir sofra kurulmuş ki, krallara layık. Oğlan prensesle evlenip bu güzel eve yerleşmiş, yıllarca mutlu mesut yaşamışlar. Ancak bir sabah saçlarını tarayan prenses, kopan saçları ufak bir sazlık parçasına sarıp pencereden ırmağa atmış. Irmakla birlikte uzun uzun yol alan sazlık parçası, yürüyüşe çıkmış olan prensin gözüne takılmış. Onu sudan alıp açtığı anda, içinde bir tutam sarı saç bulmuş. Koşarak saraya dönen prens hemen odasına girmiş, kapısını kilitlemiş, kimselerle konuşmadan günlerce odasında oturmuş. Prens bu altın sarısı saçların sahibine delice âşık olmuş. Yemiyor, içmiyor, gözüne uyku girmiyor, hatta oturduğu yerden kımıldamıyormuş bile. Bu saçların sahibi bulunup da ona getirilene kadar, kim ne yaptıysa odasından çıkmaya razı olmamış. Ne yapacağını bilmeyen babası büyük endişe içindeymiş. Bu aşk yüzünden oğlunun deliye dönmesinden, arkasında bir varis bırakmadan ölüp gitmekten korkuyormuş. En sonunda, bir cadı olan teyzesine akıl danışmaya

karar vermiş. Yaşlı kadın krala yardım etmeyi kabul etmiş, ona endişelenmemesini, o saçların sahibini bulup oğluna getireceğini söylemiş.

Yaşlı kadın, arı kılığına girip vızıldayarak bütün ülkeyi dolaşmış. Keskin burnu sayesinde güzel prensesi bulmuş, hemen yaşlı bir falcı kılığına girmiş, bir eline de baston niyetine kullanacağı bir sopa almış. Güzel prensesin yanına gidip; “Ben senin hiç görmediğin teyzenim,” demiş, “Sen doğduktan hemen sonra bu ülkeden ayrıldım ben, sen beni hiç tanımadın.” Sözlerini daha inandırıcı kılmak için prensese sıkıca sarılıp onu öpmüş. Karşısındakinin gerçekten de teyzesi olduğuna inanan prenses çok sevinmiş, o da kadına sarılmış, evinde istediği kadar kalabileceğini söylemiş, ona o kadar iyi davranmış ki, yaşlı cadı bu işi tereyağından kıl çeker gibi halledeceğini düşünmüş. Daha üç gün geçmişken, prenses yaşlı cadıya büyülu yüzükten bahsetmiş. Cadı bunun üzerine; “Aman kızım, kocan ava gidiyor, at üzerinde düşürür vallahi o kıymetli yüzüğü. Kocanın yerine sen sakla onu, sende daha güvende olur,” demiş. Kadının söyledikleri aklına yatan prenses, kocasından yüzüğü ona vermesini istemiş, oğlan da bu isteği iletmemiş.

Cadı bir gün sonra, prensesin yüzüğü göstermesini istemiş. Hiçbir şeyden şüphelenmeyen prenses, yüzüğü çıkarıp teyzesi sandığı cadının önüne koymuş

ancak o anda kadın yüzüğü kaptığı gibi tekrar arı kılığına girmiş ve uçarak saraya gitmiş. Sarayda prens artık neredeyse ölüm döşeğindeymiş. Cadı, “Kalk artık, bırak yas tutmayı,” demiş, “Aradığın kadının adını söylemen yeter, şuracıkta çıkacak ortaya. Bak, işte sana onu getirecek olan büyülu yüzük burada.” Bu sözleri duyan prens sevinçten deliye dönmüş, güzel prensesi görmeyi o kadar çok istiyormuş ki, hemen yüzükle konuşmuş, o anda sarayın bahçesinde oğlanın evi belirmiş, prenses de içinde oturuyormuş. Prens hemen eve girmiş, güzel prensese ilan-ı aşk etmiş, ondan eşi olmasını istemiş. Bu karmaşık durumdan nasıl bir çıkış yolu bulacağını bilmeyen prenses ihtiyatlı davranmaya karar vermiş ve prensin onu bir ay beklemesi karşılığında evlenmeye razı olmuş.

Bu esnada avdan dönen tüccarın oğlu, evini ve eşini bıraktığı yerde göremediğinde dehşete düşmüş. Raca Indrasha ona yüzüğü vermeden önce olduğu gibi, ortada boş bir araziden başka bir şey yokmuş. Tam oturmuş kendi canını almayı düşünürken, kedi ile köpek çıkagelmişler. Cadı geldiğinde kaçıp saklandıkları yerden olan biten her şeyi gördüklerini söylemişler. “Ah Efendim! Kederiniz büyük biliyoruz, ancak çaresi yok değil. Bize bir ay süre verin, gidip prensesi ve evinizi geri almaya çalışalım,” demişler.

“Gidin öyleyse,” demiş oğlan. “Tanrı yardımcınız olsun. Karımı bana geri getirin, yoksa yaşayamam.”

Böylece kedi ile köpek koşarak uzaklaşmış, prensesin ve evin kaçırıldığı yere gelene kadar da hiç durmadan yol almışlar. Kedi, “İşimiz sandığımız kadar kolay olmayabilir,” demiş. “Baksana, sahibimizin eviyle prensesi kaçırın kralmış. Sen burada kal. Ben içeri girip prensesi bulmaya çalışayım.”

Bunun üzerine köpek olduğu yere oturmuş. Kedi de, prensesin kaldığı odanın penceresine tırmanıp içeri atlamış. Kediye tanıyan prenses, ona olup biten her şeyi anlatmış. “Bu insanların elinden nasıl kaçacağım?” diye sormuş.

Kedi, “Büyülü yüzüğün yerini bana söylersen, kaçmana yardım edebilirim,” diye cevap vermiş. Prensес, “O cadı kadın yuttu yüzüğü, karnında saklıyor,” demiş.

“Peki,” diye cevap vermiş kedi. “Ben bir yolunu bulup alacağım yüzüğü. O zaman her şey düzelecek.”

Bunları söyleyip sarayın duvarından aşağı inmiş, duvarın dibindeki bir fare deliğinin dibine yatıp ölü numarası yapmaya başlamış. O esnada fareler büyük bir düğün yapıyorlarmış, memlekette ne kadar fare varsa hepsi oradaymış. Evlenen, farelerin kralının büyük oğluymuş. Bunu anlayan kedi, damadı kaçırap onu sağ salım geri verme karşılığında farelerden yardım istemeye karar vermiş. Sesini çıkarmadan yatmaya devam etmiş ve bir fırsatını bulur bulmaz atlayıp damadı yakalamış. Damat fare korkuyla, “Bırak beni

zalim kedi, bırak gideyim!” diye bağıırıyormuş. Bütün fareler bir ağızdan bağıırıyor, kediye fareyi bırakmasını, o günün onun düğün günü olduğunu söylüyorlarmış.

“Damadı bırakırım,” demiş kedi. “Ancak önce benim için bir şey yapacaksınız. İyi dinleyin sözlerimi. Bu evde prensle ve onun eşiyle birlikte yaşayan cadı bir yüzük yuttu ve o yüzük bana acilen lazım. Eğer gider de yüzüğü alıp bana getirirseniz, bu farenin kılına bile dokunmadan onu size geri veririm. Dediğimi yapmazsanız, patilerimle sıkıştırdığım gibi öldürürüm prensinizi.”

“Tamam, ne istersen yapacağız,” demiş fareler hep bir ağızdan. “Gidip de yüzüğü alamazsak hepimizi ye istersen.”

Kedi bu cesurca meydan okumaya çok şaşırmış, ancak fareler gerçekten de dediklerini yapmışlar. Gecenin bir yarısı, cadı horul horul uyurken, farelerden biri yattığı yere gidip suratına tırmanmış, kuyruğunu boğazından içeri sokup sallamaya başlamış. Boğazı kaşınan yaşlı cadı öyle bir öksürmüş ki, yüzük ağzından dışarı fırlayıp yere düşmüş. Fare yüzüğü kaptığı gibi kralına götürmüş. Yüzüğün geri alınmasına çok sevinen kral, yüzüğü kediye götürüp oğlunu salıvermesini istemiş. Kedi, damat fareyi sağ salim babasına teslim etmiş.

Kedi yüzüğü kaptığı gibi köpeğin yanına koşmuş, “Gidelim, yüzüğü aldığımızı müjdeleyelim sahibi-

mize,” demiş. Artık her şey yolunda görünüyormuş. Tek yapmaları gereken yüzüğü sahibine geri vermek-miş, böylece evleri geri gelecek, prenses de yanla-rında olacakmış. “Amma da sevinecek sahibimiz,” diye düşünmüşler, hiç durmadan koşmaya başlamış-lar. Yol üstünde geçmeleri gereken bir dere varmış, kedi köpeğin sırtına oturmuş, köpek yüzerek dereyi geçmeye başlamış ancak daha yolun yarısına geldik-lerinde köpek durmuş. Her şeyi kedi yaparken ken-disi bir ağaç dibinde oturup beklediğı için onu kıs-kanan köpek; “Ver yüzüğü bana, yoksa seni şu soya sokar boğarım,” demiş. Kedi çaresizce yüzüğü köpeğe vermiş ancak ahmak köpek yüzüğü aldığı gibi düşür-müş, derenin içinde balığın biri yüzüğü yutup uzak-laşmaya başlamış.

“Amanın! Ne yapacağız şimdi,” diye çırpınmaya başlamış köpek.

Kedi, “Olan oldu, dövünmenin faydası yok,” de-miş. “Gidip yüzüğü geri almaya çalışacağız. Zaten alamazsak, kendimizi şu derede boğalım, daha iyi. Benim aklıma bir şey geliyor. Git bir kuzu bul, onu öldürüp buraya getir.”

Köpek hemen koşarak, kedinin dediğini yapma-ya gitmiş. Kısa süre sonra ağzında ölü bir kuzuyla ge-lip onu kediye vermiş. Kedi, kuzunun postuna girip köpeğe az ileride sessizce beklemesini söylemiş. Kısa süre sonra keskin bakışlı bir şahin gelip kuzunun

üstünde dolaşmaya başlamış. En sonunda onu yakalamak için alçaldığında, kedi hemen şahinin üstüne atlayıp kaybolan yüzüğü onun için geri almazsa tınaklarıyla onu oracıkta öldürmekle tehdit etmiş. Şahin kedinin isteğini kabul etmiş, uçarak balıkların kralına gitmiş. Kraldan halkını soruşturmasını, yüzüğü bulmasını istemiş. Balıkların kralı, şahinin dediğini yapmış, yüzük bulunmuş, şahin yüzüğü kediye vermiş.

Kedi, köpeğin yanına dönerek, “Haydi gel, yüzüğü buldum,” demiş.

Ama huysuz köpek, “Yüzüğü bana taşıtmazsan şuradan şuraya gitmem,” demiş. “Senden daha iyi taşıyım ben o yüzüğü, ya bana verirsin ya da şuracıkta öldürürüm seni.” Kedi bir kez daha yüzüğü köpeğe vermek zorunda kalmış ancak ahmak köpeğin yüzüğü almasıyla yine düşürmesi bir olmuş. Bu sefer yüzük, havalanmakta olan bir uçurtmanın ipine takılmış, yükseldikçe yükseliyormuş.

“Bak ne halt ettin!” diye bağırmış kedi. “Şu büyük ağaca doğru gittikçe gidiyor yüzük.”

Köpek, “Ah ahmak kafam, ne yaptım ben böyle,” diye ağlamaya başlamış.

Kedi, “Aptal hayvan seni, adım gibi biliyordum yüzüğü düşüreceğini. Bir çırpıda cadıdan kurtardığımız yüzüğü, kendi elimizle eve götüremeden neler getirdin başımıza,” demiş. “Sus, havlayıp durma

tepemde, uçurtma ağacın tepesinde işte, gidip alacağım.”

Kedi gidip ağaca tırmanmış, uçurtmayı bulup ipine dolanmış yüzüğü almış. Yere inip, “Yürü, haydi,” demiş köpeğe. “Acele edelim, yeterince zaman kaybettik. Vallahi sahibimiz ölecek kederden.”

Yaptıklarına pişman olan köpek kediden özür dilemiş. Yüzüğü taşımayı hâlâ çok istese de üçüncü defa kediden bunu istemeye korkmuş. Böylece yüzüğü güvenli bir şekilde sahiplerine götürmüşler. Oğlanın kederi o anda neşeye dönmüş, hemen yüzükle konuşmuş, bir an sonra evi ve güzel karısı, eski yerlerindeymiş. Artık herkes çok mutluymuş.

GEVEZE KAPLUMBAĞA

Buda, hayatlarından birinde, Benares'te Brahmadatta hüküm sürerken, ülkenin vezirinin ailesinde dünyaya gelmiş, büyüdüğünde de kralın maddi manevi danışmanı olmuş.

Ancak kral o kadar gevezeymiş ki, ağzını bir açtı mı başka hiç kimse tek bir laf söz söylemeye fırsat bulamazmış ve onun bu gevezeliğine bir çare bulmak isteyen Buda, sürekli bunu nasıl yapabileceğini düşünüyormuş.

O zamanlarda, Himalaya dağlarındaki bir gölde, bir kara kaplumbağası yaşıyormuş. Gölde yüzmeye gelen iki yaban ördeği, bu kaplumbağa ile arkadaş olmuş. Günlerden bir gün, artık iyice samimi olduklarında, ördekler kaplumbağaya, "Kaplumbağa kardeş,

biz Himalaya ülkesinde Güzel Dağ'daki Altın Mağara'da yaşıyoruz. Sen de bizimle gelsene,” demişler.

“İyi de, şuradan şuraya gitmek bile bütün günümü alıyor, onca yolu nasıl geleyim?” diye cevap vermiş kaplumbağa.

Ördekler, “Dilini tutar da kimseye bir şey söylemezsen, biz seni götürürüz,” demişler.

“Tamam, söz veriyorum söylemem. Haydi, götürün beni,” demiş kaplumbağa.

Ördekler sağlam bir çubuk getirip kaplumbağaya onu sıkıca ısırmasını söylemişler, kendileri de gagalarıyla çubuğun iki ucundan tutup havalanmışlar. İki yaban ördeğinin bir çubuğun ucunda kaplumbağayı taşıdığını gören insanlar, “Bu ne böyle, iki yaban ördeğinin bir kaplumbağayı böyle taşıdığı nerede görülmüş,” demişler. Bu sözleri duyan kaplumbağa, “Size ne be! Arkadaşlarım beni taşıyorlar, size ne oluyor?” demek için ağzını açtığı anda aşağı düşmeye başlamış, Benares'teki sarayın bahçesine düşüp ortadan ikiye bölünmüş. Aşağıdan; “Sarayın bahçesine bir kaplumbağa düşüp ortadan ikiye bölündü,” diye çığlıklar yükselmiş.

Kral hemen yanına Buda'yı da alıp kaplumbağa'nın düştüğü yere gitmiş, bir kara kaplumbağasının nasıl olup da gökten sarayının bahçesine düştüğüne şaşırarak Buda'ya dönüp; “Bu buraya nasıl gelmiş olabilir?” diye sormuş.

Buda kendi kendine düşünmüş; “Nicedir, kralın şöyle bir kulağını çekmek için bir fırsat bekliyorum, denemediğim yol kalmadı. Belli ki bu kaplumbağa şu ördeklerle dost olmuş, bir şekilde onu bir çubuk ucunda daha önce görmediği tepelere götürmek istemiş olmalılar. Tuttuğu çubuktan ancak ağzını açarsa düşebilirdi, demek ki bu kaplumbağa da bizim kral gibi çenebazmış.” Daha sonra krala dönerek, “Ah kralım, söyleyeceklerinin ardı arkası kesilmeyen, geveze canlılar hep böyle kötü sonlarla hayata veda ederler,” demiş ve şunları söylemiş.

“Konuşmadan edememiş kaplumbağa. Bu yolda kendini öldürmüş; gevezelikten tutunduğu çubuğu unutmuş, Hayatı o bir kelimeyle son bulmuş. Siz de bakın, görün Majesteleri! Bilgelikten uzak, boş laflar nelere kadir. Susmasını hiç bilmeyen bu kaplumbağa ders olsun size, görün gevezelerin sonu nedir!”

Kendisine söylenen bu sözler karşısında afallayan kral; “Bana mı söylüyorsun sen bunları?” diye sormuş.

Buda açık sözlülükle; “Kralım, ister siz olun, ister bir başkası. Çenesini tutmayı kim öğrenemezse, onu da yolun sonunda bekler bu kaplumbağanın yaşadığı acı,” demiş.

Bu sözlerden derinden etkilenen kral, bir yerde yatan kaplumbağaya bakmış, bir Buda’ya bakmış ve çok konuşma huyundan vazgeçerek, zamanla az ve öz konuşan bilge bir yönetici olmuş.

BİR MINİK ÖĞÜT İÇİN YÜZ BİN RUPİ

Bir zamanlar ülkenin birinde fakir, kör bir Brahman ve karısı yaşarmış. İkisi de geçinebilmek için oğullarına muhtaçlarmış. Oğlan her gün, daha gün ağarmadan dışarı çıkar, kapı kapı dilenerek bulabildiği her şeyi eve getirirmiş. Hayatları uzun süre böyle devam etmiş, ta ki genç oğlan bu sefil hayattan bıkip başka bir ülkede talihini aramaya karar verene kadar. Durumu eşine açmış, kendisi ortalıkta yokken birkaç ay boyunca yaşlı anne ve babasına göz kulak olmasını istemiş ondan. Babası ve annesi bu kararına sinirlenip ona darılsalar da,

karısına onun yokluğunda yaşlıları mutlu etmeye çalışmasını söylemiş ve yola koyulmuş.

Çıkınında iki lokma yiyecekle günlerce yol almış, en sonunda komşu ülkenin başkentine varmış. Gidip bir tüccarın dükkânının kapısına oturup dilenmeye başlamış. Tüccar dükkândan çıkarak ona nereden geldiğini, neden geldiğini, hangi kasttan olduğunu sormuş. Oğlan bir Brahman olduğunu, orada burada dolaşıp dilenerek kendisinin ve ailesinin geçimini sağladığını anlatmış. Oğlanın haline üzülen tüccar, ona o ülkenin çok nazik ve cömert bir kralının olduğunu, isterse kralın yanına gitmesi için ona eşlik edebileceğini söylemiş. Tesadüfen o zamanlarda da kral yeni inşa ettirdiği altın tapınakla ilgilenecek bir Brahman arıyormuş. Bu yüzden oğlanı karşısında görüp, bir de ailesinin mutluluğu için bunca yükü sırtlayan iyi kalpli ve dürüst biri olduğunu duyunca çok sevinmiş. Hemen onu tapınağın başına geçirmiş, maaş olarak da kendisine yıllık elli çuval pirinçle yüz rupi ödeneceğini söylemiş.

Aradan iki ay geçmiş, bu esnada kocasından hiç haber almamış olan karısı onu merak etmiş, evden ayrılıp kocasını aramaya gitmiş. Şans eseri tam da kocasının gittiği yoldan giderek, onun vardığı şehre varmış. Burada her sabah bir dilenciye, altın tapınakta, kralın adına bir altın rupi verildiğini duymuş.

Sonraki sabah kalktığı gibi tapınağa gitmiş ve orada kocasıyla karşılaşmış.

Oğlan endişeyle; “Ne arıyorsun sen burada?” diye sormuş karısına. “Gariban annemle babamı yalnız mı bıraktın? Beddua etsinler de bana, başımdan aşağı koca koca taşlar mı yağsın istiyorsun sen? Ne yapar iki yaşlı kendi başlarına? Çabuk geldiğin gibi eve dön, beni evde bekle.”

Ancak kadın, “Olmaz,” demiş. “Açlıktan ben ölmezsem, annenle baban ölecek bu gidişle. Evde yiyecek tek bir pirinç tanesi bile kalmadı.”

Brahman hemen bir kâğıda bir şeyler yazıp kadına vermiş. “Al bunu,” demiş, “götür krala ver. Bunun karşılığında sana yüz bin rupi verecek.” Böylece kadın kocasının yanından ayrılmış. Brahman’ın ona verdiği kâğıtta üç öğüt yazıyormuş. Birincisi, seyahat ederken gece vakti yabancı bir yere varan kişinin nerede yattığına dikkat etmesi, tek gözü açık uyması imiş. İkinci öğüt, bir adamın evli bir kız kardeşi varsa ve bu adam onu zenginken ziyaret ederse, kız kardeşinin onu iyi ağırlayacağı, ancak yokluğa düşerse ona sırt çevireceğiymiş. Son öğütse, kişinin kendi işini kendisinin görmesini, hiçbir şeyden gözünün korkmasına izin vermemesini salık veriyormuş.

Kadın evine vardığında yaşlılara kocasını bulduğunu, kocasının ona çok değerli bir kâğıt verdiğini ancak kralın önüne kendisi çıkmaya cesaret ede-

mediğinden bir akrabasını gönderdiğini anlatmış. Kral kâğıtta yazanları okumuş ve adama kırbaç cezası vererek huzurundan kovmuş. Ertesi sabah kadın kâğıdı geri almış, üstünde yazanları okuyarak yolda yürürken, kralın oğlu onu görüp ne okuduğunu sormuş. Kadın, elinde içinde değerli öğütler yazan bir kâğıt olduğunu, yüz bin rupi karşılığında onu prene satabileceğini söylemiş. Prens, kadından kâğıdı göstermesini istemiş ve kâğıtta yazanları okuyunca, yüz bin rupi değerinde, mücevherlerle süslü bir bilezik vererek yanından ayrılmış. Kadın buna çok mutlu olmuş, hemen bileziği bozdurmuş ve ertesi gün ev ahalisine uzun süre yetecek malzeme almış.

Akşam olup da prens saraya döndüğünde, babasına, bir kadınla karşılaşp elindeki kâğıdı satın aldığını anlatmış. Babasının onu takdir edeceğini düşünüyormuş ama durum pek de onun umduğu gibi olmamış. Kral sinirden küplere binmiş ve oğlunu ülkeden sürdürmüş.

Prens, olup bitenlere hiçbir anlam veremese de, kralın emrine karşı gelecek hali yokmuş. Annesine, akrabalarına, dostlarına veda edip yola düşmüş. Gece çökerken bir şehre varmış, ne yapacağını bilmez halde dolaşırken adamın biri onu görüp evine davet etmiş. Prens bu daveti kabul etmiş, adam da onu gerçekten çok iyi ağırlamış. Altına bir minder sermiş, önüne çeşit çeşit yemekler koymuş.

Derken, prensin aklına kâğıtta yazan ilk öğüt gelmiş. “Ah!” demiş. “İşte Brahman’ın ilk öğüdünü dinlemenin zamanı geldi. Bu gece gözümü bile kırpmayacağım.”

Prens aklına bu öğüdü zamanında getirdiği için şanslıymış çünkü ev sahibi gerçekten de gecenin bir yarısı sessizce kalkmış, eline bir kılıç alıp prens se saldırmış. Ancak zaten uyumamış olan prens bu saldırıyı savuşturmuş ve adama; “Neden öldürmeye çalışıyorsun beni? Ben ölsem senin eline ne geçer? Şeytana uyma, sonra köpeğini öldüren o adam gibi pişman olursun,” demiş.

Bir anda şaşırان adam, “Ne köpeği? Ne adamı? Ne diyorsun sen be adam?” diye cevap vermiş.

Prens, “Elindeki kılıcı bana verirsen anlatırım,” demiş. Merakına yenilen adam, kılıcı prene vermiş ve hikâyeyi dinlemeye başlamış.

“Bir zamanlar oldukça varlıklı bir tüccar yaşamış. Adamın bir de köpeği varmış. Gel zaman, git zaman, bu adam yokluğa düşmüş, artık bakamadığı köpeğinden de ayrılmak zorunda kalmış. Gidip tanıdık bir tüccardan beş bin rupi borç alıp, köpeği de senet yerine adama vermiş. Elindeki parayla yeniden ticarete atılmış ama uzun zaman geçmeden bir gün, bizim adama borç veren tüccarın dükkânına hırsız girmiş. Dükkânı baştan ayağa talan etmiş, kasada on rupi bile bırakmamışlar. Ama ne olup bittiğini

anlayan sadık köpek hemen hırsızların peşine düşmüş, çaldıklarını nereye sakladıklarını iyice belleyip geri dönmüş. Tüccar, sabah gelip de dükkânının soyulduğunu görünce feryat figan etmeye başlamış. Adam neredeyse delirecekmiş. Bu esnada köpek kapının etrafında koşturuyor, adamın kolunu paçasını çekiştirip duruyormuş. Adamın, köpeğin bu halini gören arkadaşlarından biri, belki de onun olup bite-ni görmüş olabileceğini düşünmüş. Tüccara, köpeğin götürmeye çalıştığı yere gitmeyi önermiş. Zaten çaresiz olan tüccar, bir umut, adamın dediğini kabul etmiş, köpeğin peşine takılmışlar. Köpek onları doğruca, hırsızların çaldıkları paraları sakladıkları yere götürmüştü. Oraya vardıklarında hayvan havlayarak toprağı eşelemeye başlamış. Bunun üzerine tüccarla arkadaşı etrafı kazmışlar ve çalınan ne varsa ne bir eksik, ne bir fazla, tastamam bulmuşlar.

“Tüccar o kadar mutlu olmuş ki, geri döner dönmeyiz köpeği tasmaında bir mektupla sahibine geri yollamış. Mektupta köpeğin ne kadar akıllı ve sadık bir hayvan olduğı yazıyor, tüccar adamdan aldığı borcu unutmasını, hatta köpeği onu kurtardığı için kendisine beş bin rupi de hediye edeceği yazıyormuş. Ancak bizim tüccar senet olarak verdiği köpeğini uzaktan görünce, “Eyvah,” demiş, “Arkadaşım parasını geri isteyecek. Nasıl öderim o kadar parayı? Daha yeni toparlanmaya başlıyorum, şunun şurasında ne

kadar zaman oldu ben yeniden çalışmaya başlayalı? En iyisi buraya kadar gelmeden köpeği öldürmek, sonra da köpeği başkası öldürdü derim. Tüccar senedime sahip çıkamadığı için de ortada borç filan kalmaz.” Adam hemen dışarıya koşarak zavallı köpeği oracıkta öldürmüş. Acı içinde yere düşen hayvanın tasmaındaki mektup da yere düşmüş, adam mektubu alıp okuduğunda yüreğine adeta kor bir ateş düşmüş!”

“Sen de bir dur, düşün,” diye sözlerine devam etmiş prens. “Hayatın boyunca pişman olmayasın sonra.”

Prens bunları söyleyerek hikâyesini bitirdiğinde gün ağarıyormuş, evden çıkıp tekrar yola koyulmuş.

Kız kardeşinin kocasının hüküm sürdüğü ülkeye gitmeye karar vermiş. Oraya vardığında bir yogi kılığına girerek, sarayın yakınlarındaki bir ağacın dibine oturup ibadet ediyormuş gibi numara yapmaya başlamış. Ülkesine kutsal bir adamın geldiği haberi kralın kulağına çabucak gitmiş. Karısı çok hasta olan, bir sürü ülkeden hekimler getirtse de derdine deva bulamayan kralın içine, bunu duyduğunda bir umut doğmuş, bu kutsal adamın ona yardım edebileceğini düşünerek hemen onu yanına çağırtmış. Ancak yogi, saraya gelmeyi reddetmiş. Kapalı, gökyüzünü görmeyen binalara girmeyeceğini, majesteleri kendisini görmek istiyorsa karısını da alıp kendisinin gelmesi gerektiğini söylemiş. Karısının iyileşmesi için

her şeyi yapmaya razı olan kral, onu da alıp yoginin yanına gitmiş. Kutsal adam kadının önünde bağdaş kurup oturmasını istemiş, kadın bu şekilde üç saat boyunca oturduktan sonra da artık iyileştiğini, kal-kıp gidebileceğini söylemiş.

Akşam olduğunda ise sarayda büyük bir yaygara kopmuş; çünkü kraliçenin inci tespihi kayıpmış ve hiç kimse nerede olduğunu bilmiyormuş. Sonunda birini akıl danışmak için yoginin yanına göndermişler, tespih sabah yoginin kadını tedavi ettiği yerde öylece duruyormuş. Bunu duyunca sinirden deliye dönen kral hemen yoginin asılmasını emretmiş ancak bu emir yerine getirilemeden prens ülkeden kaçıp gitmiş. Artık ikinci öğüdün de doğruluğundan eminmiş.

Yogi kıyafetlerini çıkarıp kendi kıyafetleri içinde ağır ağır yol alırken, bir çömlekçi ile ailesini görmüş. Bunlar bir kenarda oturmuş, hem ağlıyor, hem gülüyorlarmış. Bir süre onları izleyen prens bu duruma bir anlam verememiş, en sonunda dayanamayıp; “Deli misiniz siz?” diye sormuş. “Gülünecek, mutlu olunacak bir şey varsa niye bir yandan ağlıyorsunuz? Yok, kötü bir şey olduysa da, ağlayacaksanız niye bir yandan da gülüyorsunuz?”

“Sen kendi işine baksana,” diye cevap vermiş çömlekçi. “Seni ne ilgilendirir?”

Bunun üzerine prens, “Affedersin,” demiş. “Sadece sebebini merak etmiştim.”

Çömlekçi, “Söyleyeyim o zaman,” demiş ve anlatmaya başlamış: “Bizim kralımızın bir kızı var, bu kızla evlenen kim olursa olsun, daha aynı odada kaldıkları ilk gece ölüveriyor. Kral kızını her gün yeniden evlendiriyor, kızın bütün kocaları evliliklerinin ikinci gününü göremeden ölüyor. Ortalıkta, evlenme çağında delikanlı kalmadı, yakında sıra bizim oğlana da gelecek. Koskoca prenses, bir çömlekçinin oğluyla evlenecek! Böyle saçma şey mi olur? İşte buna gülüyoruz. Ama öte yandan, bizim oğlumuz da düğün gecesi ölüp gidecek, elimizden de bir şey gelmiyor. Bu yüzden de ağlıyoruz.”

Prens, “Hakikaten de insan böyle bir durumda gülmeli mi ağlamalı mı bilemez,” demiş. “Ama artık ağlamayın. Ben oğlunuzun yerine geçer, onun yerine prensesle evlenirim. Onun elbiselerini bana giydirmeniz yeterli.”

Çok sevinen çömlekçi prensi bir güzel hazırlamış, saraya uğurlamış. Gece olup da prens prensesin odasına gideceği zaman, “Bakalım kaderimde ne var?” diye düşünmüş. “Benden önceki delikanlılar gibi ölüp gidecek miyim ben de?” Yatağa uzanmış, bir eli belindeki kılıcı sıkı sıkı tutuyormuş, gece boyunca uyumamaya ve ülkenin neredeyse bütün genç erkeklerinin sonunu getiren gizemin ne olduğunu görmeye karar vermiş. Gecenin bir yarısı, prenses derin uykudayken, burun deliklerinden iki yılan

ıkmaş, prensi öldürmek için bacaklarından yukarı sürünmeye başlamışlar ancak bu duruma hazırlıklı olan prens, kılıcını savurduğu gibi ikisini de öldürmüş. Gün doğduğunda, kral prensin ölüp ölmediğini görmeye gelmiş, delikanlıyı kızıyla karşılıklı oturmuş, neşeyle muhabbet ederken gördüğünde çok şaşırmış. “Bir bu delikanlı hayatta kaldı kızımın yanında, kader bağlamış demek ki onları birbirine,” diye düşünmüş.

Odaya girerek, “Sen kimsin delikanlı, doğruyu söyle bana? Nereden geldin?” diye sormuş.

Prens, “Ben görkemli bir ülkenin kralının oğlu-
yum efendim,” diye cevap vermiş.

Kral, kızının hayat boyu eşi olacak bu adamın soylu bir aileden geldiğini öğrendiğinde mutluluğu ikiye katlanmış. Ona sarayında kalmasını söylemiş ve onu tahtının varisi ilan etmiş. Prens bir yıldan fazla bir zaman sarayda kaldıktan sonra, ülkesini ziyaret etmek için izin isteyerek yola koyulmuş. Kral ona filler, atlar, mücevherler ve babası için hediyeler vermiş.

Prens yol üstünde tekrar kız kardeşinin kocasının hüküm sürdüğü ülkeden geçmek zorundaymış. Ülkeye girdiğinin haberi hemen krala ulaşmış, kral onun önünde el pençe divan durmuş, gelip sarayında kalmasını, onu onurlandırmasını istemiş. Saraya gittiklerinde kız kardeşi onu gülücüklerle, öpücüklerle

karşılamış. Tekrar yola çıkmadan önce prens onlara önceki ziyaretinde olanları, ülkelerinden nasıl apar topar kaçtığını anlatmış. Daha sonra onlara iki fil, iki güzel at, on beş asker ve yüz bin rupi değerinde mücevher hediye ederek yoluna devam etmiş.

Uzun bir yoldan sonra sonunda evine varan prens, annesine ve babasına geldiğini haber etmiş. Oğullarını uzun zamandır görmeyen ve yabanda ölüp gittiğini düşünen anne babasının gözleri meğer ağlamaktan kör olmuş. Kral, “Gelsin oğlum yanımıza,” demiş. “Gelip elleriyle gözlerimize dokunsun, gözümüzün önündeki perdeyi kaldırsın.” Prens geldiğinde yaşlı anne babası onu hasretle kucaklamışlar. Prens hemen anne babasının gözlerini okşayarak yeniden görmelerini sağlamış. Babasına olan biten her şeyi anlatmış, Brahman’ın karısından aldığı kâğıt parçasının onu ölümlerden kurtardığını söylemiş. Pişman olan kral, oğlundan onu affetmesini istemiş. Artık herkes mutluymuş.

ALTIN SAÇAN YILAN

Ülkenin birinde, Haridatta adında fakir bir Brahman yaşıyormuş. Çiftçilik yapıyor, ancak topraktan çok az verim alıyormuş. Bir gün, sıcak altında uzun saatler boyunca çalıştıktan sonra artık bunalan Brahman, biraz kestirmek için bir ağacın gölgesine uzanmış. O esnada elini koyduğu yerin dibindeki bir karınca yuvasından, bir gözlüklü yılanın sürünerek çıktığını görmüş. Kendi kendine, “Bu yılan bu toprakların koruyucu ruhu olmalı, ben ise ona hiç dua etmedim. Demek o yüzden tarlam böyle verimsiz. En iyisi kalkayım da gönlünü alayım,” demiş.

Gidip bir kâseye biraz süt koymuş, karınca yuvasının yanına gidip, “Ey bu toprakların koruyucusu,

senin buralarda olduğunu bilmezdim ben, ondandır ki gelip de sana hiç dua etmedim. Ne olur, bağışla ayıbımı,” demiş, sütü oraya bırakıp evine gitmiş. Ertesi sabah geldiğinde kâsenin içindeki sütün gittiğini, yerinde bir altın sikkenin durduğunu görmüş. Ondan sonraki her gün Brahman, yılanı bir kâse süt verip karşılığında bir altın sikke almış.

Bir gün Brahman tohum almak için köye gitmeye hazırlanırken, oğlunu yanına çağırıp kendisi yokken karınca yuvasının yanına bir kâse süt bırakmasını söylemiş. Oğlan sütü götürmüş, yerine koymuş ve eve dönmüş. Ertesi gün gittiğinde kâsenin içinde bir altın sikke bulmuş. Kendi kendine, “Belli ki bu karınca yuvasının içi altın dolu,” demiş. Ne diye yılanı her gün süt getirmekle uğraşıyorum ki? Koparıvereyim kafasını, karınca yuvasını eşeleyip altınları bulayım, hepsini toplayayım.” Ertesi gün Brahman’ın oğlu tekrar sütü götürmüş, karınca yuvasından çıkan yılan yavaş yavaş kâseye doğru gelirken kafasına bir sopayla sertçe vurmuş. Yılan şans eseri ölmemiş, kıvrak hareketlerle oğlanın ayaklarına dolanıp keskin dişleriyle onu ısırıp oracıkta öldürmüştü.

Bu olaydan iki gün sonra Brahman evine dönüp de oğlunun başına gelenleri öğrendiğinde derin bir kedere boğulmuş. Bir süre yas tuttuktan sonra bir gün, eline bir kâse süt alarak karınca yuvasına gitmiş, sütü yere koyup yüksek sesle yılanı dua etmiş.

Uzunca bir süre sonra yılan ortaya çıkmış ancak Brahman'ın yanına gelmiyor, karınca yuvasından dışarı yalnızca kafasını çıkarıyormuş. Brahman'a; "Bu ne aç gözlülük, nasıl oluyor da buraya geri gelebiliyorsun? Gözünü para hırsı büyüyünce kaybettiğin oğlunun acısını da mı unuttun? Bundan sonra seninle ben dost olamayız. Cahil oğlun bir sopayla öldürmeye kalktı beni, sonunda kendisi canından oldu ama ben nasıl unutayım o sopanın acısını? Ya sen? Sen nasıl unutabilirsin kaybettiğin oğlunun acısını?" demiş. Brahman'a kıymetli bir inci vererek ortadan kaybolmuş. Gitmeden önce son söylediği ise, "Artık buraya gelme," imiş. Brahman inciye alıp evine gitmiş, aç gözlülüğüne yenik düştüğü için canından olan oğluna, onunla hiçbir zaman dost olmayacak olan yılanın söylediklerine üzülmüş, oturup ağlamış.

YEDİ KRALIÇENİN OĞLU

Bir zamanlar yedi kraliçesi olan ama bir türlü çocuk sahibi olamayan bir kral yaşarmış. Kral bu duruma çok üzülür, öldüğünde arkasında bir varis bırakamayacağını düşündükçe adeta kahrolurmuş.

Bir gün yaşlı bir fakir, kralın huzuruna gelip, “Tanrı dualarınızı duydu efendim, dileğiniz olacak ve yedi kraliçenizden biri bir oğlan doğuracak,” demiş.

Bu sözler karşısında kral sevinçten çılgına dönmüş, hemen adamlarına bütün ülkede ziyafetler verilmesini, eğlenceler düzenlenmesini emretmiş.

Bu esnada yedi kraliçe, güzelliği dillere destan bir sayarda lüks içinde yaşıyorlarmış. Hizmetkârları

etraflarında pervane oluyor, kraliçelerin gönlünden geçen her şey hemen ellerinin altında bitiveriyormuş.

Avlanmaya çok düşkün olan kral, bir gün ava çıkmadan önce yedi kraliçeden bir mektup almış. Mektupta, “Gönlümüzün efendisi, ne olur bugün kuzeyde avlanmayınız. Dün gece çok kötü rüyalar gördük, tanrı korusun yolunuza bir kötülük çıkabilir,” yazıyormuş.

Kraliçelerin endişesini gidermek isteyen kral, kuzeye gitmeyeceğine söz vermiş ve güneye doğru yola koyulmuş ancak ne kadar dolaştıysa da avlayacak tek bir hayvan bulamamış. Bunun üzerine önce doğuya, sonra batıya gitmiş ama şansı yine dönmemiş. Eve eli boş dönmeyi şansına yakıştıramayan kral, verdiği sözü unutup kuzeye doğru ilerlemeye başlamış. Burada da önceleri hiçbir hayvan bulamamış ancak tam vazgeçip eve dönmeyi düşünmeye başladığında altından boynuzları, gümüşten toynakları olan bir dişi geyik önünden hızla geçip gitmiş. Geyik o kadar hızlıymış ki kral onu zar zor görebilmiş, ancak o anda bu tuhaf ve güzel hayvanı yakalama arzusu damarlarında dolaşmaya, kalbini sıkıştırmaya başlamış. Hemen adamlarına ormanın etrafını çevirmelerini emretmiş, böylece dişi geyiğin etrafını sarmışlar ve çemberi yavaş yavaş daraltarak geyik sisin içinde görünene kadar ilerlemişler. Kral bu güzel hayvanı yakalama arzusuyla ona doğru

yaklaşırken geyik öyle bir zıplamış ki, kralın kafasının üstünden atlayıp dağlara doğru koşmaya başlamış. Artık gözü kararmış olan kral, atını dehleyip geyiğin peşine düşmüş. Adamlarını arkasında bırakıp, geyiği gözden kaçırmamak için rüzgâr gibi ilerlemeye başlamış. En sonunda kendini çıkmaz bir dağ geçidinde bulunca, atını durdurmuş. Önünde yıkık dökük bir ev duruyormuş, bu uzun kovalamacadan sonra yorgun düşen kral, bu eve gidip bir kap su istemiş. Kapının önündeki sallanan sandalyesinde oturmakta olan yaşlı kadın su getirmesi için kızına seslenmiş, içeriden elinde bir kap suyla kralın o güne kadar gördüğü en güzel, en sevimli, kar beyaz tenli, altın rengi saçları olan bir kız çıkmış.

Kız su kabını krala uzatmış. Eğilip suyu içerken kızın gözlerine bakan kral, onun saatlerdir kovaladığı o altın boynuzlu, gümüş toynaklı dişi geyikten başkası olmadığını anlamış.

Kızın güzelliğinden dizlerinin bağı çözülen kral, yere çöküp kızıdan onunla evlenmesini istemiş ancak kız yedi kadının bir kral için bile fazla olduğunu, bir sekizinciye gerek olmadığını söyleyerek bu teklife gülüp geçmiş. Ancak teklifi reddedilen kral vazgeçmemiş, kızıdan ona merhamet etmesini istemiş, eğer onunla evlenmeyi kabul ederse, hayatı boyunca elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağını söylemiş. Bunun üzerine kız, “Bana yedi kraliçenin

gözlerini getir, belki o zaman söylediklerinde ciddi olduğuna inanırım,” demiş.

Bu dişi geyiğin güzelliğinden büyülenmiş olan kral hemen sarayına dönmüş, yedi kraliçenin gözlerini çıkartmış, artık kör olan zavallı kadınları yerin yedi kat dibindeki, kaçmaları imkânsız olan bir zindana attıktan sonra, yanında yedi çift gözle birlikte kulübenin yolunu tutmuş. On dört gözü karşısında gören kız bir kahkaha atmış, gözleri bir ipe dizip annesinin boynuna takmış ve “Anneciğim, ben kralın sarayındayken sen bunu boynundan çıkarma, benden sana yadigâr olsun,” demiş.

Böylece kral ve kız, birlikte saraya dönmüşler. Kral kıza yedi kraliçenin kıyafetlerini, mücevherlerini, hizmetkârlarını vermiş ve onu kraliçelerin sarayına yerleştirmiş. Kız artık hayatta aklına bile gelmeyecek şeylere sahipmiş.

Bu esnada, yedi bedbaht kraliçenin gözleri çıkarılıp zindana atılmalarından kısa süre sonra, içlerinden en küçüğü bir oğlan çocuğu doğurmuş. Diğer kraliçeler küçük kraliçenin bu kadar şanslı olmasını kıskanmışlar. İlk başta hiçbiri küçük oğlanı sevmemiş ancak zamanla ona o kadar alışmışlar ki, artık kendi çocukları gibi görür olmuşlar. Çocuk daha yürümeyi öğrenir öğrenmez zindanın duvarlarını kazımaya başlamış ve kısa sürede duvarda kendisinin sığabileceği boyda bir delik açmış. Delikten çıkıp

gitmiş, bir saat sonra elleri kolları şekerlemelerle dolu halde geri gelmiş, bunları yedi kör kraliçeye eşit olarak dağıtmış.

Çocuk büyüdükçe deliği de büyötmüş, artık günde iki üç kere bu delikten dışarıya çıkıyor, asilzadelerin çocuklarıyla sokakta oyunlar oynuyormuş. Küçük oğlanın kim olduğunu kimse bilmiyor, ancak herkes onu seviyormuş. Öyle neşeli ve sevimli bir çocukmuş ki, herkes ona şekerler, çikolatalar veriyormuş. O da bunlara hiç dokunmadan, hepsini annesi bildiği yedi kör kraliçeye getiriyormuş. Çocuk olmasa yıllar önce açlıktan ölüp gidecek olan yedi kraliçe, bu sayede hâlâ hayattaymış.

Yıllar böylece geçip gitmiş. Oğlan artık iyice büyümüş. Bir gün okunu ve yayını alarak ava çıkmaya karar vermiş. Şans eseri, annelerinin gözlerinin oyulmasına sebep olan dişi geyiğin keyif içinde yaşadığı sarayın yakınlarından geçerken, bu mermer sarayın etrafında uçuşan güvercinleri görmüş, nişan alıp bir tanesini vurmuş. Kuş kraliçenin oturduğu pencerenin üstünden düşerek yuvarlanmış. Bunu gören kraliçe neler olduğunu görmek için ayağa kalkıp dışarı bakmış. Elinde ok ve yayıyla orada duran oğlanı gördüğünde büyölü güçleri sayesinde, onun kralın oğlu olduğunu hemen anlamış.

Kıskançlıktan ve öfkeden gözü dönen kraliçe, oğlanı oracıkta öldürmeye karar vermiş. Bir uşak

gönderip onu huzuruna çağırtmış, az önce vurduğu güvercini ona satmasını istemiş.

Oğlan, “Olmaz,” demiş. “Zindanda yaşayan yedi kör annem var, onlar için vurdum bu kuşu ben. Yemek götüremezsem ölür gider kadıncağızlar.”

Kurnaz kraliçe, “Vah zavallılar!” demiş. “Peki, annelerine gözlerini geri vermek istemez misin? Bana güvercini verirsen, sana annelerinin gözlerini nerede bulacağını söylerim.”

Bunu duyan oğlan heyecandan neredeyse küçük dilini yutacakmış, güvercini hemen kraliçeye vermiş. Bunun üzerine kraliçe oğlana gidip kendi annesini bulmasını ve bir kolye gibi boynunda taşıdığı gözleri ondan istemesini söylemiş.

“Bak bu elimdekine bir şeyler yazıyorum. Bunu anneme gösterirsen gözleri hemen verir sana,” demiş.

Oğlanın eline kırık bir çömlek parçası vermiş. Bu parçanın üstünde, “Bunu sana getiren oğlanı hemen öldür, kanını su gibi akıt,” yazıyormuş.

Yedi kraliçeden hiçbirisi okuma yazma bilmediğinden, oğlana da öğretememişler. Zavallı çocuk ölüm fermanını eline almış, sevinçten hoplaya zıplaya kraliçenin annesinin evine doğru gitmeye başlamış.

Yol üstünde bir kasabadan geçmiş. Orada yaşayan herkes o kadar üzgün görünüyormuş ki, oğlan

dertlerinin ne olduğunu sormadan edememiş. Ona kralın tek kızının evlenmek istemediğini, bu yüzden de kralları öldüğünde tahtın bir varisinin olmayacağını söylemişler. Ülkede ne kadar delikanlı varsa prensesle evlenmeye can atıyormuş ama o ancak yedi annenin oğluyla evleneceğini söylüyor, herkesi reddediyormuş. İnsanlar, “Galiba aklını oynattı prenses, öyle saçma şey mi olur? Bir kişinin ancak bir annesi olabilir,” diyorlarmış. Kralın emriyle şehre giriş yapan her genç erkek, prensesin huzuruna çıkarılıyormuş, oğlan her ne kadar bir an önce gidip annelerinin gözlerini bulmak için sabırsızlansa da, onu yaka paça prensesin yanına götürmüşler.

Prensес oğlanı görür görmez yanakları al al olmuş, babasına dönerek, “Babacığım, bu delikanlıyla evleneceğim,” demiş.

Krallıkta o güne kadar duyulan en mutluluk verici sözlermiş bunlar.

Ülkede yaşayanlar sevinçten göbek atmaya başlamışlar ancak yedi annenin oğlu, önce gidip annelerinin gözlerini geri almasına müsaade edilirse prensesle evleneceğini söylemiş. Akıllı ve bilgili bir kız olan güzel prenses oğlanın hikâyesini duyduğunda, kırık çömlek parçasını görmek istemiş, yazılanları okuduğunda hiçbir şey söylememiş, o parçaya benzer başka bir çömlek parçası alarak üzerine, “Bu çocuğa göz kulak ol, ne isterse ver,” yazıp aynı

 mlek parçasıymış gibi ona geri vermiş. Oğlan yeniden yola koyulmuş.

Çok geçmeden dağ geçidindeki harabe kul beye varmış. Kraliçenin annesi çirkin, yaşlı bir kadınmış,  mlek parçasının  zerinde yazanları okuduğunda homur homur homurdanarak oğlana ne istediğini sormuş. Oğlan kadının boynundaki g zleri istediğini s yleyince, terslene terslene g zleri oğlana vermiş, “Ama on   g z var artık burada,” demiş. “Biri geçen hafta d ş p kayboldu.”

Biri eksik de olsa annelerinin g zlerini kurtardığına çok sevinen oğlan koşa koşa yedi annesinin yanına d nm ş. Altı b y k kraliçeye birer çift g z verdikten sonra elinde kalan tek g z  en k  k kraliçeye vermiş ve “K  k annem benim, bundan sonra senin tek g z n ben olacağım,” demiş.

Daha sonra s z verdiği gibi prensesle evlenmek  zere yola çıkmış ancak k t  kalpli kraliçenin sarayının  n nden geçerken çatıda yine g vercinleri g rm ş. Nişan alıp okunu atmış ve kuşlardan biri pencerenin  n nden yuvarlanarak yere d şm ş. Kraliçe pencerenin  n ne gelip de dışarı baktığında ne g rs n! Oğlan kanlı canlı karşısında duruyormuş.

 fkeden g zleri kararmış, oğlanı tekrar yanına çağırtıp kızgınlığını hissettirmeden, nasıl olup da o kadar uzun yoldan bu kadar çabuk d nebildiğini sormuş. Oğlanın annelerinin g zlerinden on   tanesini

geri alıp onlara verdiğini öğrendiğinde, sınırdan ılık atmamak için kendini zor tutmuş. Oğlanın sağ salim geri geldiğine, üstelik annelerinin gözlerini de onlara geri verdiğine çok sevinmiş gibi yaparak vurduğu bu güvercini de ona satmak isteyip istemediğini sormuş. Eğer kuşu ona verirse, karşılığında oğlana, yoginin sütü hiç kesilmeden akıp gllere, derelere dönen ineğini verecekmiş. Oğlan güvercini seve seve vermiş kraliçeye ve karşılığında üzerinde bir mesaj yazılı olan başka bir çömlek parçası almış. Kraliçe oğlana annesinin evine geri gidip ineği ondan almasını, bu çömlek parçasını da ona vermesini söylemiş. Oysa çömleğin üstünde yine “Bu oğlanı öldür, su gibi akıt kanını,” yazıyormuş.

Oğlan yola koyulmuş, ancak dağ geçidindeki kulübeye gitmeden önce prensesi ziyaret edip ona neden geç kaldığını, neler olduğunu anlatmak istemiş. Oğlana verilen çömlek parçasının üzerindeki mesajı okuyan prenses bu parçayı yine değiştirmiş. Oğlan tekrar yola koyulup yaşlı kadının kulübesine giderek yoginin ineğini istemiş. mlek parçasının üstünde oğlana istediğini vermesi yazdığı için, yaşlı kadının başka çaresi yokmuş. Ona ineği nerede bulabileceğini söylemiş ve hazinenin yanına vardığında onu koruyan on sekiz bin iblisten korkmamasını tembihlemiş. “Ahmak kızım seni buraya gönderip, bir sürü kıymetli şeyi sana vermemi isteyip duruyor. İyice

sinirleniyorum artık, ben çileden çıkmadan çekil git sen de gözümün önünden,” demiş.

Oğlan cesaretini toplayıp yola koyulmuş. Uzun süre yol aldıktan sonra süt beyazı bir göle gelmiş. Gölün etrafında, on sekiz bin iblis nöbet tutuyormuş. Hepsi birbirinden korkunç görünüyormuş ancak yaşlı kadının söylediklerini hatırlayan oğlan cesaretini toplamış, sağına soluna bakmadan, ıslık çala çala iblislerin arasından yürümeye başlamış. Sonunda bütün iblisleri geçip yoginin kocaman, bembeyaz, güzel ineğinin yanına gelmiş. Bu iblislerin kralı olan yogi de ineğin yanında oturmuş, gece gündüz süt sağıyormuş. Sağdığı süt bir dere oluyor, gidip süt gölüne dökülüyormuş.

Oğlanı karşısında gören yogi, sinirle, “Ne istiyorsun? Neden geldin buraya?” diye sormuş.

Oğlan yaşlı kadının söylediklerini bir bir tekrarlamış: “Kral İndra yeni bir davul yapacaktı, senin derin de çok ince ve gerginmiş söylediklerine göre, ben de derini yüzüp almaya geldim.”

Bu sözleri duyan yogi korkudan yaprak gibi titremiş; çünkü ne cinler ne de yogiler Kral İndra’nın buyruğuna karşı gelebilirmiş. Oğlanın ayaklarına kapanıp, “Canımı bağışla, neyim varsa senindir, istersen ineğimi bile alabilirsin,” diye ağlamaya başlamış.

Sanki yoginin teklifini düşünüyormuş gibi biraz suratını sıvazlayan oğlan, en sonunda yoginin

isteğini kabul etmiş. İneği almış ve eve doğru yola koyulmuş. Bu güzel hayvanı gören yedi kraliçe çok sevinmiş, o günden sonra gece gündüz çalışmışlar, kaymak ve peynir yapmışlar, pastacılara, fırıncılara testi testi süt satmışlar, gün geçtikçe zenginleşmişler.

Artık annelerinin yokluk çekmeyeceğini gören oğlan, gönül rahatlığıyla gidip prensesle evlenmek için tekrar yola koyulmuş, ancak kötü kalpli kraliçenin sarayının önünden geçerken yine bir güvercin vurmada edememiş. Vurulan güvercin kraliçenin oturup dışarı baktığı pencerenin hemen altına düşmüş. Oğlanı yine sağ salim karşısında gören kraliçe artık öfkeden saçını başını yoluyormuş.

Oğlanı yine yanına çağırıp nasıl bu kadar erken döndüğünü sormuş. Oğlan kraliçenin annesinin kendisine ne kadar nazik davrandığını anlattığında kadın neredeyse düşüp bayılacaktı ancak hemen kendini toparlamış, yüzüne sahte bir gülücük yerleştirip oğlanın sağ salim geri gelmesine çok sevindiğini söylemiş. Eğer vurduğu üçüncü güvercini de kendisine vermeyi kabul ederse, ona daha öncekilerden daha büyük bir iyilik yapmaya, ona bir gecede bir tarla dolusu pirinç veren bir tohum vermeye söz vermiş.

Duydukları karşısında çok heyecanlanan oğlan, güvercini hemen kraliçeye vermiş. Elinde üçüncü bir çömlek parçasıyla tekrar yola koyulmuş. Parçanın üstünde, “Bu sefer de eline yüzüne bulaştırayım

deme, bitir artık şu oğlanın işini,” yazıyormuş.

Prens bir yolculuğa daha çıkmadan önce, kendisini merak etmemesini söylemek için yeniden prensesin yanına gitmiş. Prensese yine çömlek parçasını alıp, üzerinde “ocuk ne istiyorsa ver, kendi çocuğundan ayırma onu,” yazan başka bir parçayla değiştirmiş.

Yaşlı kadın, elinde çömlek parçasıyla dünyada bir eşi daha olmayan pirinç tohumunu isteyen oğlanı karşısında gördüğünde, sinirden neredeyse düşüp bayılacakmış ancak kızından da ölesiye korkuyormuş. Bu yüzden kendini toparlamış, oğlana gidip on sekiz milyon iblisin koruduğu pirinç tarlasını bulmasını, tarlanın ortasındaki en uzun pirinç sapını kopardıktan sonra sakın ola arkasına bakmamasını söylemiş.

Böylece oğlan yola koyulmuş, çok uzun zaman geçmeden de byl pirinç tohumunun yetiştiği, on sekiz milyon iblisin koruduğu tarlayı bulmuş. Cesaretini toplayıp, yine sağına soluna bakmadan yürüyerek tarlanın ortasına kadar gelmiş, en uzun sapı koparmış ancak geri döndüğünde arkasında birbiri-rinden tatlı seslerle, “Beni de kopar, beni de alsana, beni neden almıyorsun?” diye bağrışan pirinç sapla-rının sesi gelmiş. Oğlan bir anlık şaşkınlıkla arkasını döndüğü anda ise birden her yer kararmış. Ondan geriye sadece bir avuç kl kalmış.

Aradan günler geçmesine rağmen oğlandan bir ses seda çıkmaması yaşlı kadını korkutmaya başlamış. Kızının, “Onu kendi çocuğundan ayırma,” dediğini hatırlıyor, oğlanın başına bir şey gelecek olursa kızının onu cezalandıracağını düşünüyormuş. En sonunda dayanamayıp oğlanı bulmak için yola düşmüş. Çok geçmeden uzakta pirinç tarlası görünmeye başlamış ve biraz daha yaklaşıncı tarlanın hemen önünde, yerde bir avuç kül olduğunu görmüş. Bu durumda ne yapılacağını bilen kadın, tarlanın kenarından biraz su almış, küllerle suyu karıştırıp bir macun yapmış, bu macuna insan şekli verip küçük parmağını keserek heykelin ağzına birkaç damla kan damlatmış. İşte, yedi kraliçenin oğlu, sağ salim karşısında duruyormuş!

Yaşlı kadın, “Bir daha sana söylediklerimi dinlemezlik etme, vallahi gelip seni kurtarmam. Ne dertler açtın başıma, yaşlı başlı halimle ne zor geldim buralara kadar biliyor musun sen? Çekil git şimdi gözümün önünden!” demiş.

Oğlan kuşağının içinde bereketli pirinç tohumuyla neşe içinde annelerinin yanına dönmüş, kadınlar kısa süre içinde çok büyük bir servet edinmişler. Oğullarını prensesle evlendirip, günlerce süren kutlamalar yapmışlar. Ancak akıllı prenses, kocasının aslında onun oğlu olduğunu krala söyleyip de kötü kraliçe cezasını bulana kadar rahat edemeye-

cekmiş. Kocasına, yedi kraliçenin bir zamanlar yaşadığı, şimdilerde ise kötü kraliçenin evi olan saraya benzer bir saray yaptırmış ve ondan kral için bir ziyafet tertip etmesini istemiş. Yedi kraliçenin oğlunu ve akıl almaz servetini duymuş olan kral, ziyafet davetini seve seve kabul etmiş ancak davete teşrif edip de saraya geldiğinde, kendi sarayının aynısını karşısında görünce epey şaşırmış. Şaşıaalı kıyafetler içindeki ev sahibi, kralı misafir salonuna götürmüş, burada yedi kraliçe tıpkı onları son gördüğü günkü halleriyle yedi tahtta oturuyorlarmış. Bu esnada prenses, bir adım öne çıkıp olan biten her şeyi krala anlatmış. Kral duydukları karşısında öyle öfkelenmiş ki, üstündeki büyü bozulmuş, bunca zaman arkasından oynanan oyunları duydukça çılgına dönen kral, kötü kalpli kraliçeyi ölüm cezasına çarptırmış. Yedi kraliçe eski saraylarına dönmüş, ömürlerinin geri kalanını mutluluk içinde geçirmişler.

KALEM KILIÇTAN KESKİN

Ülkenin birinde on tane giysi tüccarı yaşarmış, bunlar her yere birlikte giderlermiş. Bir gün uzak bir ülkeye seyahate çıkmış, bir süre sonra da, ellerinde giysi satarak kazandıkları bir sürü parayla evlerinin yolunu tutmuşlar. Köylerinin hemen yakınında sık ve büyük bir orman varmış. Sabahın erken saatlerinde bu ormana varan tüccarlar, burada yaşayan üç amansız hırsızdan bihaberlermiş. Daha ormanın yarısına kadar bile gelemeden, hırsızlar ellerinde kılıç ve sopalarla tüccarların yolunu kesmişler, neleri var neleri yoksa onlara vermelerini söylemişler. Hayatlarında ellerine silah almamış olan tüccarlar sayıca fazla olsalar

da, tepeden tırnağa silahlı bu üç adam karşısında bir şanslarının olmadığını anlamış ve üstlerindeki kıyafetlere kadar çıkarıp hırsızlara vermiş, ormanın ortasında don paça kalakalmışlar. Hırsızlarsa, on kişiyi bir çırpıda alt ettiklerini düşündükçe zevkten dört köşe olmuşlar. Adeta üç kral gibi on tüccarı karşılarına dizmiş, gitmelerine izin vermeden önce onlara, dans edip kendilerini eğlendirmelerini emretmişler. Zavallı tüccarlar, kaderlerine boyun eğip hırsızların karşısında iç çamaşırlarıyla şaklabanlık yapmaya başlamışlar.

Bu on tüccarın içinde, diğerlerinden daha zeki olan biri varmış. Bir içine düştükleri duruma bakmış, bir de oturdukları yerlere krallar gibi kurulmuş, zevkten dört köşe olmuş hırsızlara. Bu esnada hırsızların silahlarını bir kenara koyduklarını görmüş, karşılarında dans etmekte olan tüccarları iyice hafife alıyorlarmış. Bir koronun önünde şarkı söyleyen bir şarkıcı gibi, bir adım öne geçmiş ve şarkı söylemeye başlamış:

“Biz burada dokuzdan fazlayız,
Onlar hepi topu dörtten bir eksik:
İkiden azına ikiden bir fazlamız yeter
Sağlam bir ip, sonra hazırız.
Ram ram ra ri ram ram.”

Çok eğitilmiş olmayan, o güne kadar her istediklerini kaba kuvvetle elde ettikleri için kafaları da

çok çalışmayan hırsızlar, adamın sayılarla ilgili bir şarkı söylediğini düşünmüşler. Aslında bu gerçekten de bir şarkıymış, tüccar nakaratı bir kez daha tekrarlayınca arkadaşları dans ederek yavaş yavaş hırsızlara yaklaştırmaya başlamışlar. Ticaret ve zanaat ehli olan bu adamlar, şarkının ne anlama geldiğini gayet iyi anlıyorlarmış. Bu, onların, bir alıcının önünde satacakları malın fiyatını konuşurken kullandıkları şifreli bir dilmiş.

Tüccarlardan biri diğerine bir malın fiyatını sorduğunda diğeri, “Dokuzdan bir fazla rupi,” diye cevap verirmiş. Hesap kitap bilmeyen cahil bir müşterinin bu dili anlamasına imkân yokmuş. Yani bu şarkıyla tüccarın anlatmak istediği, kendileri on kişiyken hırsızların üç kişi olduğu, her üç tanesi bir hırsızı zapt edecek olursa boşta kalan bir kişinin hırsızların elini kolunu bağlayabileceği imiş.

Şarkının manasını anlamayan hırsızlar hâlâ oturdukları yerde yayılıyor, bir yandan tütün içerken bir yandan hurma yiyorlarmış. Tüccar şarkıyı bir kez daha tekrarladığında, daha “ram ram ra ri ram,” demeden, tüccarlar üçer üçer ayrılmış, gidip hırsızları yaka paça yakalamışlar. Geride kalan şarkıyı söyleyen tüccarmış, bir parça giysiyi uzun ince şeritler halinde yırtmış ve hırsızların elini ayağını bir güzel bağlamış. Az önce keyiften dört köşe olan hırsızlar şimdi yerde pirinç çuvalı gibi yatıyorlarmış.

On tüccar mallarını geri almışlar, yolun geri kalanında kendilerini korumak için hırsızların silahlarını da kuşanmışlar, köylerine dönüp başlarından geçen macerayı herkese anlatmışlar.

RACA RASALU

Bir zamanlar, Salabhan adında büyük bir raca yaşarmış. Salabhan ve karısı Kraliçe Lona, günler boyunca tapınak tapınak gezer, dualar eder, Tanrı'dan evlerini şenlendirecek bir çocuk dilerlermiş ama bu dilekleri bir türlü gerçekleşmemiş. Ancak uzun zaman sonra bir gün, Lona'ya bir oğlu olacağı müjdelenmiş.

Kraliçe Lona saraya dönmüş ve aradan zaman geçip de oğlunun doğum zamanı yaklaşıncaya, sarayın kapısına dilenmeye gelen üç yogiye, oğlunun kaderinin ne olacağını sormuş. İçlerinden en genci bir adım öne çıkarak, "Kraliçem! Bir oğlunuz olacak, büyüdüğünde de çok yiğit, cesur bir erkek olacak

ama on iki yıl boyunca siz de, babası da çocuğun yüzüne bakmamalısınız, eğer bakacak olursanız ölürsünüz. Yerin altında özel bir yer yaptırıp, çocuk doğar doğmaz onu buraya koyun, on iki yıl güneş yüzü görmesin. Zamanı gelince oğlan yer altından çıkacak, ırmakta yıkanacak, yeni kıyafetler giyip sizin yanınıza gelecek. Oğlanın adını Raca Rasalu koyun, namı birçok kıtaya yayılacak,” demiş.

Vakti gelip de prens dünyaya gelince, anne babası onu yer altında özel olarak yaptırdıkları saraya götürmüşler, yanına bakıcılar, şifacılar, uşaklar ve bir veliahdın isteyebileceği her şeyi koymuşlar. Prensle aynı gün doğan bir tay, bir papağan, bir kılıç, bir mızrak ve bir kalkan da, büyüyüp de yeryüzüne çıkacağı zaman için yer altındaki saraya götürülmüş.

Çocuk bu sarayda tayıyla oynayarak, papağanıyla konuşarak büyümüş. Bakıcı kadınlar ve şifacılar, ona bir veliahdın bilmesi gereken her şeyi öğretmişler.

Genç Rasalu, on bir koca yıl boyunca gün ışığı nedir bilmeden yaşayıp gitmiş, giderek büyümüş. O güne kadar tayıyla oynamaktan, papağanıyla konuşmaktan ve yer altında geçen yaşamından memnun olsa da, on ikinci yıl, günü gelip çatığında oğlanın kalbi yeni bir şeyler görmek arzusuyla yanıp tutuşmaya başlamış. Sık sık yer altındaki sarayının pencerelerine kulaklarını dayayıp dış dünyadan buraya gelen cılız sesleri dinler olmuş.

Bir g n bakıcısına; “Gidip d nyayı g rmek istiyorum,” demiş. Bakıcısı ona, on iki yaşını doldurana kadar, bir yıl daha beklemesi gerektiğini s ylediğindeyse  yle bir kahkaha koyuvermiş ki, sesi sarayın i inde  ınlamış. “Hi biriniz beni burada tutamazsınız, yetti artık, ben gidiyorum!” demiş.

Bhaunr adını verdiği Arap atına atlayıp zırhını kuşanmış ve dış d nyaya doğru yol almaya başlamış; ancak bakıcılarının ona hep s ylediği gibi, ırmağa geldiğinde kıyafetlerini  ıkarmış, suya girerek bir g zel yıkanmış.

Bu temiz giysili, beyaz tenli ve cesur y rekli  ocuk, babasının şehrine varana kadar durmadan yol almış. Oraya vardığında, kadınların toprak testilerle su  ektiği bir kuyunun dibine oturup biraz dinlenmiş. Kadınlar, omuzlarında testilerle yanından ge erken, prens toprak testilere taş atıp hepsini bir bir kırmaya başlamış. Kırılan testilerden akan suyla sıırıslıklam olan kadınlar, ağlaya ağlaya saraya koşmuşlar. Krala parlak zırhı i inde, omzunda bir papağan ve yanında g zel bir at olan gen  bir prensin, testilerini kırıp kendilerini ıslattığını s ylemişler.

Kadınların anlattıklarını dinleyen Raca Salabhan, Rasalu’nun vaktinden  nce yer altındaki sarayından  ıktığını anlamış. On iki yıl dolmadan onun y z n  g recekle olursa oğlunun  leceğini s yleyen yogilerin s zlerini hatırladığı i in, adamlarını

gönderip işlediği suçtan ötürü onu yakalatmaya cesaret edememiş. Bunun yerine kadınlara, hazineden pirinçten ve demirden yapılma testiler vererek zararlarını karşılamış.

Rasalu, kadınların omuzlarında pirinçten ve demirden testilerle kuyuya geri geldiklerini gördüğünde bir kahkaha atmış, yayını ve okunu çıkarıp metalden yapılma testileri kil gibi orta yerlerinden delivermiş.

Bütün bunları ülkenin kralının dikkatini çekebilmek için yapan Rasalu, kralın kendisini yine huzuruna çağırmadığını görünce, atına atladığı gibi saraya gitmiş. Büyük salondan içeri girip şaşkınlık içinde tahtında oturan babasını selamlamış; ancak Raca Salabhan öleceğinden korkarak hemen arkasını dönmüş ve tek bir kelime konuşmamış.

Bunun üzerine Rasalu öfkeyle bağırır:

“Buraya seni selamlamaya geldim büyük Kral, öldürmeye değil.

Ne suç işledim de bana sırtını dönersin?

Bu saltanat, zenginlik de umurumda değil.

Benim ne istediğimi bilsen, sen de hayret edersin.”

Bu sözleri söyledikten sonra öfke içinde arkasını dönüp dörtnala gitmeye başlamış ancak sarayın pencerelerinin altından geçerken annesinin ağlamasını duymuş. Bu ses, öfkeli yüreğini yumuşatmış. Annesiz, babasız büyüyen prensin yüreğine yalnızlık

bir kaya gibi oturuvermiş, o da oturup ağlayarak konuşmaya başlamış:

“Kim bu acılı yüreğin sahibi? Neden ağlıyorsun?
Yitik oğlun için mi yoksa bu gözyaşları?
Eğer annemsen benim, neden saklıyorsun?
Zaten sensiz yaşadım bütün o yılları!”

Bunların duyan Kraliçe Lona’da ağlayarak cevap vermiş;

“Annenim tabi, o yüzden ağlıyorum.
Şu sözümü iyi tut.
Git, insanlara önderlik et,
Ama yüreğini her zaman temiz tut!”

Bu sözleri duyan Rasalu’nun içi bir anda ferahlamış ve gidip kaderiyle yüzleşmeye karar vermiş. Doğduğundan beri yanı başında olan atı Bhaunr ve papağanını alıp yola koyulmuş.

Onlar ufukta kaybolana kadar, Kraliçe Lona arkalarından uzun uzun bakmış ve ağlayarak;

“Ah! Evimi şenlendirmeyen oğlum,
Kaderin, bahtın güzel olsun.

Bana artık gündüz de gece gibi karanlık.

Oğlu gurbete giden bir anne neyden medet umsun?” demiş.

Rasalu, ilk olarak Kral Sarkap ile peçiç oynamak üzere onun ülkesine gitmeye karar vermiş. Peçiç, veliahtlara daha çocuk yaşta öğretilen, tahta üstünde oynanan bir oyunmuş. Bir veliahdın komutanlığa

ne kadar yeteneği varsa, bu oyunda o kadar başarılı olurmuş. Üç yol arkadaşı, yol üstünde şiddetli bir fırtınaya yakalanmışlar, oraya buraya yıldırımlar düşüyormuş. Rasalu saklanacak eski bir mezardan başka bir yer bulamamış, burada toprağın üstünde başsız bir ceset yatıyormuş. Günlerdir bir insan yüzü görmeyen Rasalu, can sıkıntısını gidermek için oturup cesetle konuşmaya başlamış:

“Ucu bucağı yok gibi bu yolun, tek bir insan yok. Şu kaskatı ve soğuk cesede bile razıyım. Şimdi dönse hayata sırtı pek, karnı tok, En azından konuşuruz, diner biraz yalnızlığım.”

Rasalu sözlerini bitirir bitirmez, başsız ceset sanki hiç ölmemiş gibi doğrulup oğlanın yanına oturmuş. Dileği gerçek olan Rasalu, cesede dönüp;

“Fırtına amansız, hiç merhameti yok. Batıda bulutlar öbek öbek toplanıyor. Seninse bir mezarın, bir kefenin yok.

Zavallı merhum! Ne sana huzur vermiyor?” diye sormuş.

Bunun üzerine ceset:

“Yaşarken ben de senin gibiydim, böyle sarığım bile vardı.

Herkesten çok kendimi beğenirdim. Eğlenceleirim, heveslerim vardı.

Düşmanlarıma karşı cesur bir yiğittim, çok da güzel bir kılıcım vardı.

Ama Şimdi ölüp gittim, Gnahlarım kurŐun gibi ağırdı.

Huzurla toprağı a bile giremedim. Mezarım, günahkâr bedenime dardı!” diye cevap vermiş.

Rasalu ile başsız ceset, fırtınalı gece boyunca sohbet etmişler. Sabah olduğunda Rasalu yoluna devam etmesi gerektiğini söylemiş, başsız ceset nereye gittiğini sorup da Kral Sarkap ile peçiç oynamaya gittiğini duyduğunda Rasalu’ya yalvarmaya başlamış; “Vazgeç, geri dön ne olur. Ben Kral Sarkap’ın kardeŐiyim, onun nasıl biri olduğunu herkesten iyi bilirim. Her gün kahvaltıdan önce, eğlence olsun diye iki üç adamın kellesini vurdurur o. Bir gün elinde kafasını kesecek adam kalmayınca, can sıkıntısını gidermek için benim, öz kardeşinin kafasını vurdurdu. Bir Şekilde seni de öldürmek isteyecektir. Ama illa ki gidip onunla peçiç oynayacağım diyor-san, Şu mezardan bir parça kemik alıp kendine bir zar yap, kardeşimin attığı zar byldr ama bu zarın karşısında efsunu bozulur. Yoksa hayatta oyunu sen kazanamazsın.”

Bu sözler zerine Rasalu, yerden bir parça kemik almış, çakısıyla bir çift zar yontup bunları cebine koymuş. Başsız cesede veda ederek yola devam etmiş.

Yol üstünde, yanan bir ormana rastlamış. Yangının içinden bir ses, “Yolcu! Ne olursun kurtar beni buradan,” diye bağırmış.

Prens, sesin geldiği yere doğru bir iki adım yaklaşınca, bir de ne görsün! Kurtarılmak için yalvaran minik bir çekirge. İyi yürekli ve kudretli bir genç olan Rasalu, elini uzatıp çekirgeyi kurtarmış, tam onu serbest bırakacakken, küçük böcek ayaklarından minnacık bir tüy koparıp kurtarıcısına vermiş ve minnettar bir sesle; “Bunu sakla, eğer başın sıkışacak olursa bir ateş yakar, bu tüyü içine atarsın. O zaman ben, iki elim kanda bile olsa yardımına koşarım,” demiş.

Prens gülümseyerek, “Ufacık bir şeysin sen, bana ne yardımın dokunabilir?” dediyse de, tüyü güvenli bir yere koyup yoluna devam etmiş.

Rasalu, Kral Sarkap’ın şehrine vardığında, onu kralın yetmiş kızı karşılamış, yetmiş de birbirinden güzel, neşeli kızlarmış bunlar. Yüzlerinde hep bir gülümseme varmış, yalnızca içlerinden biri, prensin ölüme gittiğini bildiğinden dolayı üzgünmüş. Prense;

“Ah güzel prens, al güzel atını

Bu kapıdan girmeden geri dön, düşünme bile arkanı.

Buralarda herkes bilir, kral vurduracak kafanı;

Ne olur beni dinle, seviyorsan canını

Hemen buradan geri dön, düşünme bile arkanı!” demiş.

Prensesin endişesine gülüp geçen Prens:

“Güzel hanım, çok uzak yollardan geldim,
Aşkta inanca, savaşta cesarete yemin ettim,
Kralı beni gördüğüne pişman edeceğim,
Gör bak, kafasını dörde böleceğim;

Sonra küçük hanım, seni de alıp buralardan gideceğim!” diye cevap vermiş.

Rasalu’nun bu cevabı karşısında prenses kafasını kaldırıp ona bakmış, ne kadar yakışıklı, cesur ve güçlü olduğunu görünce oracıkta ona âşık olmuş. Artık peşinden dünyanın öbür ucuna kadar gitmeye razıymış. Ancak bu durumu kıskanan diğer altmış dokuz kız, öfkeyle bağırmış: “Sen şu yürekli savaşçıya da bak hele! O kadar kolay değil beyim, madem kız kardeşimizle evlenecek, ailemize gireceksin, o zaman senden istediklerimizi yapmak zorundasın.”

Rasalu neşeyle “Nasıl isterseniz hanımlar,” demiş. “Ne yapmamı istiyorsanız söyleyin, hemen yerine getireyim.”

Altmış dokuz kız, kafa kafaya verip düşünmüşler ve yüz kilo darı tohumunu yüz kilo toprakla karıştırıp, tohumları topraklardan ayırması için Rasalu’nun önüne dökmüşler.

Önünde toprak ve tohumdan oluşan bir tepelik gören Rasalu’nun aklına, yangından kurtardığı çekirge gelmiş. Hemen ona verdiği minnacık tüyü bir ateşe atmış. O anda havada vızıldamalar duyulmaya başlamış ve büyük bir çekirge ordusu oracıkta

belirmiş. Rasalu, çekirgelerden, tohumlarla toprağı ayırmalarını istemiş.

Çekirge, “Hepsi bu kadar mı?” diye sormuş. “İstedığinin bu kadar küçük bir şey olduğunu bilseydim, koca orduyu toplayıp da gelmezdim. Ben de ciddi ciddi başın belada sandım. Bu iş bizim için çocuk oyuncağı.”

Çekirgeler hemen işe koyulmuşlar ve daha o gece bitmeden tohumları bir yana, toprağı başka bir yana yığmışlar. Kralın altmış dokuz kızı, Rasalu’ya verdikleri görevin tamamlandığını gördüklerinde bununla yetinmemişler. Rasalu’dan kolu kopana kadar, kendilerini salıncakta sallamasını istemişler.

Bunu duyan Rasalu bir kahkaha patlatmış, “Şuradaki küçük hanımı da sayarsak yetmiş kişisiniz. Hepinizi yorulana kadar sallamak için bütün ömrümü burada geçirmem gerekir. Birinizi salıncaktan indirsem, öteki tekrar binmek isteyecek. Olmaz! Sallanmak istiyorsanız yetmişiniz birden aynı salıncığa bineceksiniz.”

Böylece yetmiş kız bir salıncığa doluşmuşlar. Parlak zırhı içindeki Rasalu, salıncığın iplerini okuna bağlayıp atabildiğı kadar uzağı atmış. Ok serbest kaldığında salıncak da havaya fırlamış. Yetmiş kız kıkırdıyor, gülüşüyorlarmış.

Ama salıncak geri gelirken Rasalu kılıcını çektiğı gibi salıncığın iplerini kesivermiş. Yetmiş kız baş

aşığı yere yuvarlanmışlar. İçlerinden en küçüğü, Rasalu'nun sevdiceği, bütün kardeşlerinin üstüne düşmüş. Diğer kızların her yeri morarıp incinirken ona hiçbir şey olmamış.

Rasalu oradan ayrılmış, yetmiş davulun yan yana durduğu bir yere gelmiş. Kralla peçiç oynamaya gelen herkes, bu davulları çalmak zorundaymış. Rasalu, en baştaki davula öyle bir vurmuş ki, yetmiş davul sırayla patlamış. Davulların hemen bitişiğinde yan yana dizilmiş yetmiş gong varmış. Rasalu, en baştaki gonga var gücüyle vurmuş, bütün gonglar paramparça olmuş. Kardeşleri acı içinde kıvranırken kendisi zarar görmediği için oradan kaçabilen küçük prenses, olan biteni görmüş, dehşet içinde babasına koşarak:

“Baba, öyle bir prens geliyor ki ortalığı yıkarak
Bizi salıncaktan düşürüp baş aşağı savurarak
Bir vuruşta davullarını, gonglarını kırarak
Seni öldürecek, beni de kraliçesi yapacak.” demiş.
Bunun üzerine Kral Sarkap öfkeyle:

“Ahmak kızım benim, amma çok konuştun
Pireyi aldın deve gibi büyüttün
Şöyle bir endamımı göstersem, o prens çiçek gibi
solar

Hele bir yemeğimi yiyeyim

O zaman gör bak, kimin vakti önce dolar.”

Böyle yürekli sözler söylemesine rağmen, Rasa-

lu'nun ününü daha önce duymuş olan kral, içten içe korkuyormuş. Prensın oyun saati gelene kadar yaşlı bir kadının evinde bekleyeceğini öğrenmiş, onu ağırlamak için bu eve tepsi tepsi yemekler göndermiş. Ancak bu yemeklerin hepsi zehirliymiş.

Köleler tepsileri getirdiklerinde Rasalu ayağa kalkarak; "Söyleyin kralınıza ben buraya onunla dost olmaya gelmedim. Düşmanıyım ben onun, çölde kalsam elinden bir tas su içmem," demiş. Kralın gönderdiği yemekleri de köpeğin önüne koymuş. Yemekleri yiyen köpek oracıkta can vermiş. Bunu gören Rasalu çok sinirlenmiş. Avazının çıktığı kadar bağırarak "Gidin efendinizin yanına, sorun bakalım düşmanını savaşıarak öldüremeyecek kadar korkak mıymış kendisi?" demiş.

Akşam olduğunda Rasalu, Kral Sarkap ile peçiç oynamak üzere yola çıkmış. Çömlekçilerin fırınlarının yanından geçerken huzursuz huzursuz dolaşan bir kedi görmüş, gidip kediye derdinin ne olduğunu sormuş. Kedi, "Çömlekçi şu fırına pişmesi için çömlekler koydu, benim yavrularım da o çömleklerden birinin içinde. Adam ateşi daha yeni yaktı, elimden hiçbir şey gelmiyor. Yavrularım diri diri yanacak," demiş.

Bu sözler Rasalu'nun kalbine bir taş gibi oturmuş. Gidip çömlekçiye fırına yeni koyduğu çömlekleri pişmeden satın almak istediğini söylemiş.

Ancak çömlekçi hangi çömleklerin fırından kırılmadan çıkacağını bilemediğini, o yüzden de çömlekler pişmeden hiçbirini satamayacağını söylemiş. Biraz pazarlıktan sonra Rasalu, adamı ikna etmiş. Çömlekleri fırından çıkarıp yavruları annelerine getirmiş. Rasalu'ya minnettar olan kedi, yavrulardan birini ona vermiş, "Koy cebine, yanında gezdir bu yavruyu," demiş. "Başın sıkışacak olursa sana yardım edecek." Rasalu yavru kediyi cebine koymuş, sarayın yolunu tutmuş.

Oyuna başlamadan önce Kral Sarkap, Rasalu ilk oyunda yenilirse krallığını, ikinci oyunda yenilirse bütün malını mülkünü ve üçüncü oyunda yenilirse başını Rasalu'ya vereceğini söylemiş. Aynı şekilde Rasalu da ilk oyunda silahlarını, ikinci oyunda atını, üçüncü oyunda ise kendi başını Sarkap'a vereceğini söylemiş.

Oyun başlamış, ilk hamleyi yapmak Rasalu'ya düşmüş. Ölü adamın söylediklerini unutan Rasalu, kemiklerden yaptığı zar yerine Sarkap'ın ona verdiği zarı kullanmış. Üstelik Sarkap evcil hayvan olarak beslediği faresi Dhol Raca'yı oyun tahtasının üstüne salmış. Hayvan tahtada koşturuyor, taşları devirip duruyormuş. Rasalu ilk oyunu kaybetmiş ve parlak zırhını Sarkap'a vermiş.

İkinci oyun da başlamış, fare yine tahtada dolaşıyormuş. Rasalu ikinci oyunu da kaybetmiş ve

doğduğundan beri yanında olan atını Sarkap'a vermiş. Sadık bir Arap atı olan Bhaunr o anda dile gelmiş, sahibine ağlayarak şunları söylemiş:

“Denizlerde doğdum ben, servet ödediler bana
Sevgili Prens eskisi gibi güven bu dostuna
Bin sırtıma gidelim, kimse yakalayamaz bizi
Durmadan dinlenmeden kuş gibi uçururum ikimizi

Ama illa ki kalıp devam edeceksen oyuna
Sana yalvarıyorum, artık şu ceplerini bir yokla”
Bunları duyan Raca Sarkap kaşlarını çatmış, kölelerine hemen Bhaunr'u götürmelerini söylemiş. Köleler sadık atını götürürken, Rasalu gözyaşlarına hâkim olamamış. Adamlar atı sürükleye sürükleye götürürken at bir kez daha bağırmış:

“Ağlama Prensım! Beni merak etme
Ne bir parça ekmek yerim, ne su içerim bu yabancı yerde

Sen elini sağ cebine at, bak ne bulacaksın içeride”
Bu sözleri duyan Rasalu'nun aklına cebindeki kedi gelmiş. Bununla birlikte, o anda ölü adamın söylediklerini ve kemikten yaptığı zarı hatırlamış. Kalbi heyecandan çarpmaya başlayan Rasalu, gözlerini Sarkap'ın gözlerine dikip, “Şimdilik atımla silahlarımı bırak, bu oyunu da kazanırsan zaten kelle mi alacaksın, o zaman at da, silah da senin olacak,” demiş.

Rasalu'nun bu cesur sözlerinden biraz ürken kral, sarayda ne kadar güzel kadın varsa, hepsinin en güzel kıyafetlerini giyip Rasalu'nun karşısına geçmelerini emretmiş. Böylece rakibinin dikkatini oyundan başka bir yere çekmeyi umuyormuş. Ancak Rasalu kadınlara dönüp bakmamış bile. Zarlarını cebinden çıkarıp Sarkap'a, "Bunca zaman senin zarlarınla oynadık, son oyunu da benimkilerle oynayalım," demiş.

O esnada kedi, cebinden çıkıp Dhol Raca'nın geldiği pencerenin önüne oturmuş, son oyun başlamış.

Rasalu'nun kazanmakta olduğunu gören Sarkap, hemen faresini çağırmış. Ancak fare tam pencereden çıkmak üzereyken orada bekleyen kediyi görmüş, korkudan bir adım daha atamamış. Böylece oyunu Rasalu kazanmış ve silahlarını geri almış. Bir sonraki oyunu, atını geri almak için oynamış. Sarkap sürekli faresini çağırırsa da, kedi o pencerede oturdukça fare yerinden kımıldayamıyormuş. Böylece Rasalu ikinci oyunu da kazanmış ve Bhaunr'u geri almış.

Üçüncü ve son oyun oynanmaya başlamadan önce, Sarkap oyun tahtasına eğilerek:

"Kilden taşlar! Bana yardım edin

Şu adama karşı talihimi çevirin

Mal mülk kalmadı artık masada canımız var

Sarkap'ın hatırı için, yüzünüzü bana çevirin" demiş.

Bunun üzerine Rasalu da oyun tahtasına eğilmiş ve;

“Kilden taşlar! Bana yardım edin

Şu adama karşı talihimi çevirin

Mal mülk kalmadı artık masada canımız var

Tanrı rızası için yüzünüzü bana çevirin” demiş.

Oyun başlamış. Kadınlar toplanmış oyunu izliyor, kedi de hâlâ pencere nöbet tutuyormuş. Sarkap önce krallığını, sonra mal varlığını, en sonunda da başını kaybetmiş.

Tam o esnada bir hizmetkâr gelip Raca Sarkap’a bir kızının daha doğduğunu söylemiş. Başına gelen talihsizlikler yüzünden keder içinde olan Sarkap; “Doğduğu gibi öldürün,” demiş. “Böyle talihsiz bir zamanda doğdu, babasına uğursuzluk getirdi.”

Bu sözleri duyan Rasalu ayağa kalkıp, “Bebeğin ne suçu var?” diye sormuş. “İstemiyorsan çocuğu bana ver, onu kendime eş alayım, senin de canını bağışlarım. Ama bana söz vereceksin, bir daha kim-senin başı üstüne oyun oynamak yok.”

Sarkap hemen yemin etmiş. Yeni doğmuş bebeği, taze mango yapraklarıyla kundaklayıp Rasalu’ya vermiş. Rasalu yola koyulmuş. Tam saraydan ayrılırken karşısına bir düzine mahkûm çıkmış. Mahkûmlar ona:

“Ah şahin bakışlı Kral! Ne yumuşak bir kalbin var.

Bize bir iyilik yap, şu zincirleri ortadan ikiye kopar!”

Bunu duyan Rasalu, Sarkap’tan mahkûmları serbest bırakmasını istemiş.

Atına binerek Murti Tepelerine gitmiş. Kokilan adını verdiği bebeği yer altındaki bir saraya yerleştirmiş, mango yaprağını da sarayın kapısına dikerek “On iki yıl sonra bu ağaç büyüyüp çiçek açacak, ben de o zaman gelip Kokilan ile evleneceğim,” demiş.

On iki yıl sonra mango ağacı gerçekten de çiçek açmaya başlamış, Raca Rasalu söylediği üzere geri dönüp Kokilan ile evlenmiş.

ASLAN KILIĞINDAKİ EŞEK

B rahmadatta Benares'te hüküm sürerken, Buda köylü bir ailede yeniden dünyaya gelmiş. Büyüdüğünde geçimini sağlamak için çatılara kiremit döşemeye başlamış. O zamanlarda bir seyyar satıcı şehir şehir gezer, bir eşeğin sırtına yüklediği malları satarmış. Gittiği her yerde eşeğin sırtındaki yükü indirir, ona bir aslan derisi giydirip eşeği tarlalara salarmış. Tarlaların bekçileri, otlanan eşeği uzaktan bir aslan zanneder, yanına gitmeye cesaret edemezlermiş.

Seyyar satıcı bir sabah köyün birinde mola vermiş. Kendine kahvaltı hazırlarken, eşeği de aslan postu içinde bir arpa tarlasına salmış.

Tarlanın bekçileri uzaktan aslan gibi görünen eşeğin yanına gitmeye cesaret edememişler, ancak eve dönüş yolunda gördüklerini herkese anlatmışlar. Bütün köylüler, ekinlerini bu aslandan korumak için onu öldürmeye karar vermişler. Elllerinde silahlarla, davullarla, arpa tarlasına doğru ilerlemeye başlamışlar. Gelenleri görünce ödü patlayan eşek bir anırtı koparmış!

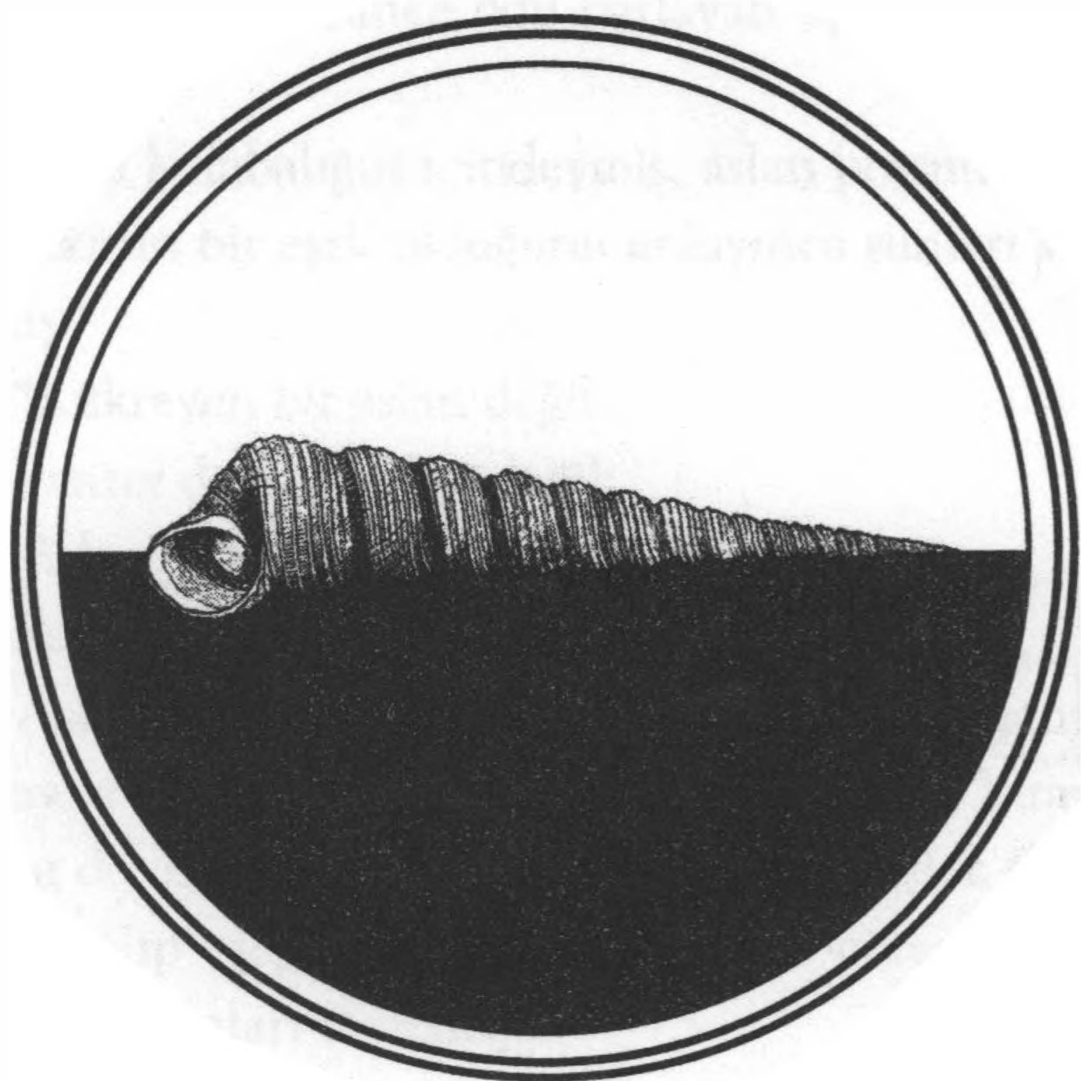
Buda kalabalığın içindeymiş, aslan postunun altındaki bir eşek olduğunu anlayınca şunları söylemiş:

“Kükreyen bir aslan değil
Panter değil, kaplan değil;
Aslan postunun içinde,
Sefil bir eşekten başkası değil!”

Aslan postunun içindekinin bir eşek olduğunu anlayan köylüler onu yakalayıp kemiklerini kırana kadar dövmüşler, postu da alıp çekip gitmişler. O esnada gelip eşeğini böyle harap halde gören seyyar satıcı ise şunları söylemiş:

“Ne zamandır bu eşeği, aslan postunda sakladım,
Ama eşek eşekliğini unutmadı. İlk fırsatta anırdı!
Bu da onun hayatını kararttı.”

Satıcı daha sözlerini bitirmeden, eşek oracıkta ölüp gitmiş!

ÇİFTÇİ İLE TEFEÇİ

Bir zamanlar, borç aldığı bir tefeci yüzünden hayatı zindan olan bir çiftçi varmış. Ekin iyi de olsa, kötü de olsa, çiftçi her zaman fakir, tefeci ise her zaman zenginmiş. En sonunda, artık iliği kemiği kurumuş olan çiftçi dayanamayıp tefecinin evine gitmiş ve ona; “Taşı sıkıp da suyunu içecek halim yok. İki yakam bir türlü bir araya gelmiyor, senin rahatın ise her zaman yerinde. Söylese-ne bana, nasıl zengin olunur?” diye sormuş.

Tefeci bu soruya, “Dostum, zenginlik Ram’dan geliyor, git ona sor,” demiş.

Saf çiftçi “Teşekkür ederim, gideyim Ram’ı bulayım da ona sorayım,” diyerek oradan ayrılmış.

Yanına yolda yemek için üç tane gözleme alıp, Ram'ı bulmak üzere yola koyulmuş.

Yolda karşısına ilk çıkan bir Brahman olmuş, gözlemelerden birini bu Brahman'a vererek, Ram'ı nasıl bulabileceğini sormuş. Ama Brahman gözlemeyi aldığı gibi tek bir kelime etmeden çiftçinin yanından uzaklaşmış. Bir süre sonra çiftçinin karşısına bir yogi çıkmış. Çiftçi ona da bir gözleme vermiş, ama karşılığında istediği bilgiyi alamamış. En sonunda, yol üstünde, bir ağacın dibinde oturan fakir bir adama rastlamış. Adamın aç olduğunu öğrenince son gözlemesini de ona vermiş, dinlenmek için yanına oturmuş, sohbet etmeye başlamışlar. "Nereye gidiyorsun?" diye sormuş fakir adam.

Çiftçi, "Tam olarak ben de bilmiyorum, Ram'ı bulmam lazım ama kime sorduysam ağızlarından tek kelime alamadım. Kimsecikler bir şey bilmediğine göre çok uzun yol gitmem gerekebilir. Söylesene sen biliyor musun Ram'ı nerede bulabileceğimi?"

Fakir adam gülümseyerek, "Tabii ki biliyorum, Ram benim! Söyle bakalım, ne istiyorsun benden?" demiş.

Çiftçi başından geçen her şeyi anlatmış. Ona acıyan Ram, eline bir deniz minaresi vererek onu nasıl şişireceğini göstermiş. "Unutma," demiş, "bir şeye ihtiyacın olduğunda bu minareyi bu şekilde şişireceksin, böylece dileğin gerçekleşecek. Yalnız şu

tefeciye dikkat et, öyle insanların kurnazlığına sihir bile fayda etmez.”

Çiftçi neşe içinde köyüne geri dönmüş. Ondaki bu neşeyi hemen fark eden tefeci, kendi kendine; “Bu ahmağın başına güzel bir şey gelmiş, şundaki neşeye bak,” diye düşünmüş. Hemen çiftçinin evine gitmiş, sanki başına gelenleri biliyormuş gibi konuşarak onu tebrik etmiş. Çok geçmeden çiftçi de kendisini bütün hikâyeyi tefeciye anlatırken bulmuş. Bir tek sihirli deniz minaresini şişirdiğinden bahsetmemiş, çiftçi biraz safmış ama tefeciye bunu anlatacak kadar da ahmak değilmiş.

Yine de bu deniz minaresinde çiftçinin anlatmadığı bir şeyler olduğunu hisseden tefeci, öyle ya da böyle onu çiftçiden almaya karar vermiş. Minareyi çalmak için uygun bir anı beklemiş ve yakaladığı ilk fırsatta onu çalmış.

Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir türlü minareyi şişiremiyormuş. En sonunda vazgeçip tekrar çiftçinin yanına gitmiş. “Bana bak,” diye söze girmiş. “Senin şu deniz minaren benim elimde. Ne yaptıysam işe yaramadı, ben bunu kullanamıyorum. Ama sana vermezsem sen de kullanamazsın. Vallahi kaldırır atarım denize, haberin olsun. O yüzden bir anlaşma yapacağız. Şimdi ben sana deniz minareni geri vereceğim ama sen minareden kendin için ne istiyorsan, benim için iki katını isteyeceksin.”

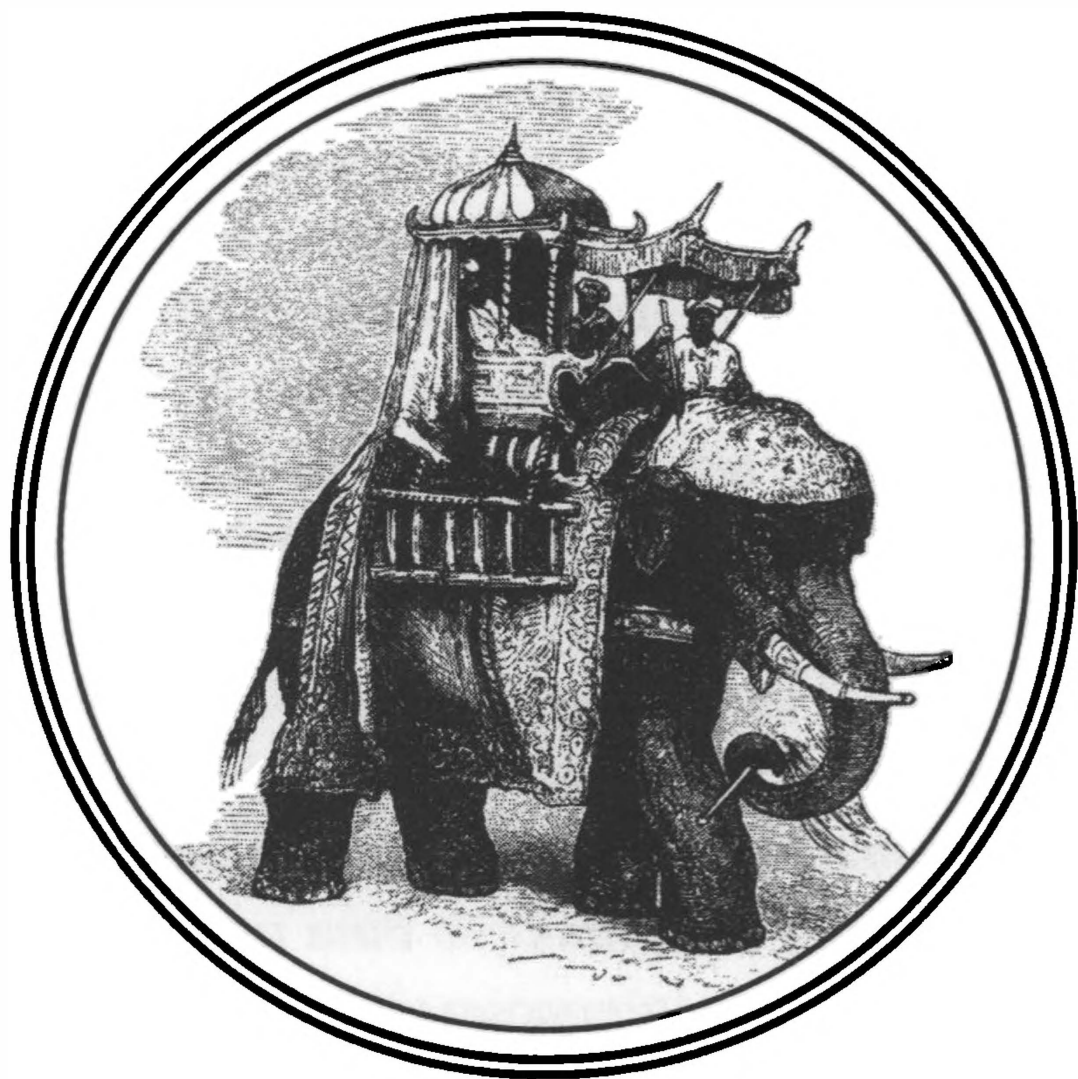
“Hayatta olmaz,” diye bağırmış çiftçi; “Ne farkı kaldı bunun önceki düzenden?”.

Tefeci, “Hiç de öyle değil,” demiş, “Sen kendi payını alacaksın bir kere, bu kadar ketum olma. Sen istediğin her şeye sahip olduktan sonra ben zengin olmuşum, fakir olmuşum ne fark eder?”

Deniz minaresi de tefecinin elinde olduğundan, çiftçi eninde sonunda buna razı olmak zorunda kalmış ve o günden sonra çiftçi, deniz minaresinden ne aldıysa tefeci onun iki katını almış. Bu konu gece gündüz çiftçinin kafasını kurcalıyormuş, artık hiçbir şeyden mutlu olamaz olmuş.

Derken kuraklık başlamış. Bir damla yağmur yağmıyor, çiftçinin ekinleri boyunlarını büküyorlarmış. Bunun üzerine çiftçi deniz minaresini şişirmiş, ekinlerini sulayacak bir kuyu istemiş. Kuyu oracıkta belirmiş, ama aynı anda tefecinin bahçesinde de iki kuyu birden belirmiş. Artık buna dayanamayan çiftçi oturup uzun uzun düşünmüş. En sonunda aklına bir fikir gelmiş. Deniz minaresini kaptığı gibi şişirmiş ve: “Ey Ram! Bir gözümü kör et!” demiş. O anda tefecinin iki gözü birden kör olmuş. İki kuyunun arasından geçip evine gitmeye çalışırken kuyulardan birine düşüp boğulmuş.

Bu gerçek bir öyküdür. Çiftçinin tefeciden daha şanslı olduğu tek konu, tek gözünün kör olmamasıdır.

ALNINDA AY, YANAĞINDA YILDIZ TAŞIYAN ÇOCUK

Ülkenin birinde, anne babaları çok fakir olan yedi kız çocuğu yaşarmış. Bu kızlar her gün kralın bahçesine gelir, ağaçların altında bahçıvanın kızıyla oynarlarmış. Bahçıvanın kızı onlara her gün; “Büyüyüp evlendiğimde bir oğlum olacak, o kadar güzel bir oğlan çocuğu olacak ki dünyaya daha önce onun gibisi gelmemiş olacak. Alnında bir ay, yanağında bir yıldız olacak,” dermiş. Bu sözleri duyan oyun arkadaşları kıza güler, onunla dalga geçerlermiş.

Günlerden bir gün, kız yine arkadaşlarına doğuracağı oğlandan bahsederken, kral kulak misafiri

olmuş. Kızın tarifini uzun uzun dinlemiş. Gerçekten de böyle bir oğlu olsa ne kadar mutlu olacağını düşünmüş. Zaten kral ve kraliçenin çocukları olmuyormuş. Kralın bunları düşünmesinin sebebi biraz da çocuk özlemiymiş. Bu yüzden bahçıvanın yanına gidip ona kızıyla evlenmek istediğini söylemiş. Bahçıvan ve karısı bu duruma çok sevinmişler. Kızlarının kraliçe olacağı fikri çok hoşlarına gitmiş. Kralın teklifini kabul etmişler, yapılan düğüne bütün arkadaşlarını çağırmışlar. Görkemli bir düğün olmuş.

Düğünden bir yıl sonra, kız artık bir oğlan çocuğu doğurmak üzereymiş. Kralın diğer dört kraliçesi, sürekli kızı görmeye geliyorlarmış. Bir gün ona; “Kralımız her gün ava gidiyor, senin de yakında çocuğun olacak. Kral avdayken hastalanırsen, kralın da bundan haberi olmasa ne yapacaksın?” demişler.

Kral o akşam eve geldiğinde bahçıvanın kızı ona; “Her gün ava gidiyorsun, sen uzaktayken hastalanırsam ya da başıma bir iş gelse nasıl bulacağım ben seni aradığım zaman?” demiş. Bunun üzerine kral, karısı için kapının yanına bir davul yerleştirmiş ve “Bana ne zaman ihtiyaç duyacak olursan bu davulu çal. Ne kadar uzakta olduğum fark etmez. Bu davulun sesini her zaman duyarım. Duyunca da hemen yanına koşarım,” demiş.

Ertesi sabah kral yine ava gittiğinde dört kraliçe yine kızın yanına gelmişler. Kız onlara davuldan

bahsetmiş. Kraliçeler; “Hadi bir çal da görelim, gerçekten seni duyuyor mu?” demişler.

Kız, “Şimdi neden çalayım davulu? Zor durumda değilim ki, kralın avını bölmenin ne anlamı var?” demiş.

Kraliçeler; “Boş ver şimdi kralın avını,” demişler. “Hadi bir çal davulu da görelim, gerçekten duyup gelecek mi?”

Kız en sonunda onları memnun etmek için davulu çalmak zorunda kalmış, o anda da kral karşısında belirmiş.

Kral, “Bir şey mi oldu? Neden çağırdın beni?” diye sormuş. “Avı yarıda kesip geldim hemen”.

Kız, “Bir şey istediğim yok,” demiş. “Sadece gerçekten davulun sesini duyup gelecek misin diye merak ettim.”

Kral; “Peki madem,” demiş. “Böylece davulu denemiş oldun. Ama bir daha gereksiz yere çağırma beni.” Ava geri dönmüş.

Sonraki gün kral yine ava gittiğinde, dört kraliçe yine bahçıvanın kızını görmeye gelmişler. Kralın bu sefer de davulu duyup duymayacağını görmek için kızıdan davulu çalmasını istemişler. Kız ilk başta olmaz dediyse de sonradan ikna olmuş. Davulu çalmış, kral hemen oracıkta bitivermiş. Ama kızın hasta ya da sıkıntıda olmadığını gördüğünde oldukça sinirlenmiş ve “Bana ihtiyacın olmadığı halde ikinci

defa avımı yarıda kesip beni çağırıyorsun. Belli ki eğleniyorsun benimle. Bundan sonra davulu istediğin kadar çal, avımı bölüp gelmeyeceğim,” demiş ve öfkeyle uzaklaşmış.

Üçüncü gün bahçıvanın kızı gerçekten hastalanmış, davulu tekrar tekrar çalmış ama kral gelmemiş. Davulu duymuş aslında ama “Bir şeyi yok, canı sıkılıyor, herhalde yine beni denemek istiyor,” diye düşünmüş.

Bu arada dört kraliçe kızın yanına gelip, “Bizim burada adettir, çocuk doğmadan önce annesinin gözünü bir mendille bağlarız ki çocuğu hemen görmesin. Hadi biz de senin gözlerini bağlayalım,” demişler. Kız; “İyi madem, adet böyleyse bağlayın gözümü,” demiş. Kadınlar kızın gözlerini bağlamışlar.

Kısa süre sonra bahçıvanın kızının bir oğlu olmuş, gerçekten de oğlanın alnında bir ay, yanağında da bir yıldız varmış. Zavallı annesi daha bebeğini göremeden, kötü kalpli kraliçeler çocuğu alıp ebe-ye götürmüş ve demişler ki; “Çocuğun ağlamasını engelle ki annesi onu duymasın. Gece olduğunda çocuğu ya öldür ya da al buradan götür. Annesinin onu görmemesi lazım. Dediklerimizi yaparsan seni bol kepçeden ödüllendiririz.” Kraliçelerin bunu yapmasının sebebi, kıskançlıktan başka bir şey değilmiş. Ebe çocuğu almış, bir kutuya koymuş, kraliçeler de bahçıvanın kızının yanına dönmüşler.

İlk önce çocuğun beşiğinin içine bir taş koymuşlar, daha sonra kızın gözlerini açmışlar ve ona taşı gösterip, “Bak işte oğlun burada,” demişler. Zavallı kız ağlamaktan harap olmuş. Kendi kendine, “Kral gelip de ortada bir çocuk olmadığını görünce ben ne diyeceğim?” demiş. Ama elinden bir şey gelmezmiş.

Kral saraya döndüğünde, karısının ona çocuk yerine bir taş verdiğini öğrenmiş ve sinirden deliye dönmüş. Onu sarayın hizmetçilerinden biri yapmış, bir daha da onunla konuşmamış.

Ebe, gecenin bir yarısı, içinde bebek olan kutuyu alıp bir ormanın içindeki geniş bir ovaya gitmiş. Büyükçe bir çukur kazmış ve çocuk hâlâ içindeyken kutuyu çukura gömmüş. Ancak o gece kralın köpeği Shankar, elinde kutuyla saraydan çıkan ebenin peşine takılmış. Kadın ödülünü almak için kraliçenin yanına dönünce, köpek hemen gidip çukuru eşelemiş, kutuyu topraktan çıkarıp açmış. Karşısında küçük oğlanı gördüğünde çok sevinen köpek kendi kendine, “Tanrı korudu bu çocuğu, bu toprağın altından canlı çıktığına göre, ben de ona zarar vermemeliyim, çocuğu yemeyeceğim ama onu yutup midemde saklayacağım,” demiş ve dediğini yapmış.

Altı ay sonra köpek bir gece ormana gitmiş, “Acaba çocuk içimde hâlâ canlı mı?” diye düşünmüş. Çocuğu karnından çıkarıp karşısında sağ salim gördüğünde çok sevinmiş. Oğlan artık altı aylıkmış.

Köpek onu bir kere daha yutup altı ay boyunca midesinde saklamış. Bu sürenin sonunda bir gece yarısı, bir kez daha ormana gitmiş. Artık bir yaşında olan çocuğu midesinden çıkarmış, onu sevip gece boyu onunla oynamış.

Ancak köpeğin zaman zaman gece yarısı ortadan kaybolduğunu fark eden bakıcısı, bu kez onu takip etmiş. Ormanda olan biteni gördüğünde koşarak kraliçelere haber vermiş; “Kralın köpeğinin karnında bir çocuk var, hem de nasıl güzel bir çocuk! Alnında bir ay, yanağında da bir yıldız var, daha önce hiç böyle bir çocuk görmedim,” demiş. Bunu duyan kraliçeler telaşa kapılmışlar. Kısa süre sonra kral avdan döndüğünde ona; “Sen yokken köpeğin odalarımıza girdi, kıyafetlerimizi yırttı, bulabildiği her şeyi parçaladı. Bu hayvanın bizi öldürmesinden korkuyoruz,” demişler. Kral, “Korkmayın, rahat rahat yiyin yemeğinizi. Madem öyle, köpeği yarın vurdururum,” demiş.

Adamlarına gün doğarken köpeği öldürmelerini söylemiş. Ancak konuşulanları kapı arkasından duyan köpek kendi kendine, “Ne yapacağım ben şimdi? Kral beni öldürecek. Kendi canımı geçtim, ben ölürsem karnımdaki bebeğe ne olacak? Bir şekilde onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım,” diye düşünmüş.

Gece olduğunda köpek koşarak kralın Suri adındaki ineğinin yanına gitmiş. “Suri, kral beni öldürmeye karar verdi, ölmeden önce sana bir emanet

vereceğim. Bu emaneti canın pahasına koruman istiyorum,” demiş.

İnek Suri; “Neymiş vereceğin o emanet?” diye sormuş. “Elimden gelirse elbette korurum onu.” İkisi birlikte ormana gitmişler, köpek orada bebeği karnından çıkarmış. Çocuğun güzelliği karşısında dili tutulan Suri, “Daha önce hiç bu kadar güzel bir çocuk görmedim,” demiş. “Üstelik alnında bir ay, yanağında bir yıldız var. Ne pahasına olursa olsun koruyacağım bu çocuğu.” Ve çocuğu yutmuş. Köpek ona teşekkür etmiş. İnek ahıra geri dönmüş.

Ertesi sabah kralın adamları, köpeği ormana götürüp vurmuşlar. Çocuk artık Suri’nin karnında yaşıyormuş. Aradan bir yıl daha geçmiş. İnek çocuğun hâlâ canlı olup olmadığını merak etmeye başlamış. Ona zarar vermiş olabileceğinden korkarak ormanın yolunu tutmuş. Artık iki yaşına basmış olan oğlan midesinden çıkarmış. Oğlan sapasağlam karşıındaymış. Onunla biraz oynadıktan sonra, oğlanı tekrar yutmuş.

Bir sonraki yılın sonunda Suri, çocuğun hâlâ yaşayıp yaşamadığını görmek için yine ormana gitmiş. Çocuğu midesinden çıkarmış, çocuk hâlâ hayattaymış. Artık üç yaşında olan çocuğu tekrar yutarak ahırına dönmüş.

Ancak Suri’nin yılda bir kere tek başına ormana gittiğini fark eden çoban, bu kez onu takip etmeye

karar vermiş. Olanları gördüğünde neredeyse düşüp bayılacakmış. Kendisini toparlayıp hemen kraliçelerin yanına koşmuş. “İneğin karnında dünyalar güzeli bir oğlan çocuğu var, çocuğun alnında bir ay, yanığında bir yıldız var. Ben hayatımda böyle güzel bir çocuk görmedim,” demiş.

Bunu duyan kraliçeler dehşete düşmüşler. Üstlerini başlarını parçalamış, saçlarını başlarını yolmuş, bağıra bağıra ağlamaya başlamışlar. Kral gelip de ne olduğunu sorduğunda; “İneğin buraya kadar gelip bizi öldürmeye çalıştı. Canımızı zor kurtardık. Bizi bu hale o getirdi,” demişler. Kral; “Dert etmeyin siz bunları. Rahat rahat yiyin yemeğinizi. İnek yarın ölecek,” demiş.

Kralın adamlarına verdiği emri duyan Suri, ne yapacağını düşünmüş. Korktuğu kendi canı değilmiş, karnında taşıdığı ve çok sevdiği çocuğu kurtarmak istiyormuş. Bu yüzden gece yarısı olduğunda, kralın Katar adındaki atının yanına gitmiş. Katar huysuz, suratsız bir atmış. Kimseleri sırtına bindirmez, hatta yanına bile yaklaştırmazmış. Suri atın yanına giderek, “Katar, kral benim yarın öldürülmemi emretti. Sana bir emanet vermek istiyorum. Kabul eder misin?” diye sormuş. Katar; “Peki göster bakalım,” demiş. Suri çocuğu midesinden çıkardığında, o huysuz suratsız atın yüzü yumuşamış. “Seve seve bakarım ben bu çocuğa,” demiş. “Bugüne kadar sırtıma

binebilen olmadı ama bu çocuk isterse onu sırtıma bile bindiririm.” Suri ona teşekkür etmiş. Çocuğu korumak için kendi hayatını feda ettiğini söylemiş. Ertesi gün kralın adamları onu ormana götürüp öldürmüşler.

Oğlan artık atın karnında yaşıyormuş. Bir yıl geçtikten sonra at kendi kendine; “Çocuk öldü mü acaba, yoksa yaşıyor mu? En iyisi gidip bir bakayım,” diye düşünmüş. Çocuğu karnından çıkarmış, ahırda onunla oynamış. Aslında atın ahırdan dışarı çıkmasına izin verilmiyormuş. Katar şimdi dört yaşında olan çocuğu sağ salim karşısında gördüğüne çok sevinmiş. Biraz oynadıktan sonra onu tekrar yutmuş. Bir yıl sonra, çocuk beş yaşına geldiğinde, katar onu tekrar midesinden çıkarmış. Her şey yolundaymış. Oğlan sağlıklı bir şekilde büyümeye devam ediyormuş.

Ancak bu sefer seyis ahır kapısından olanları görmüş. Kral o esnada avda olduğundan koşarak kraliçelerin yanına gitmiş. Katar’ın karnında yaşayan dünyalar güzeli çocuktan bahsetmiş. Bunu duyan kraliçeler yine saçlarını başlarını yolmuşlar. Odada ne varsa kırıp dökmüşler, kral akşam dönüp de ne olup bittiğini sorduğunda: “Atın Katar bizi öldürmeye yeltendi. Vaktinde kaçmasaydık şimdi hiçbirimiz yaşamıyorduk,” demişler. Bunun üzerine kral, “Üzülmeysin,” demiş. “Rahat rahat yemeğinizi yiyin, yarın Katar’ı vurduracağım.” Ancak sonra düşününce, Katar gibi

huysuz bir hayvanı iki adamın öldüremeyeceğini düşünmüş. Bu yüzden adamlarına bir tabur asker toplatıp atı öyle öldürmelerini söylemiş.

Ertesi gün kral askerlerini ahırın etrafına dizmiş, kendisi de önlerinde durup içlerinden biri atın kaçmasına sebep olursa, onu bizzat kendisinin öldüreceğini söylemiş.

Katar bu esnada ahırın dışında konuşulan her şeyi duyuyormuş. Oğlanı midesinden çıkarmış ve “Şurada ahırın dışına çıkan küçük bir oda var, orada bir eyer bulacaksın. Getir koy onu sırtıma. Orada prenlere layık kıyafetler de var. Onları da sen giy. Hemen duvarın dibindeki kılıçla tüfeği de al, sonra çık üstüme otur,” demiş. Katar aslında peri ülkesinden gelme bir atmış. İsteddiği her şeyi elde edebilirmiş. Ancak bundan ne kralın ne de adamlarının haberi varmış. Her şey hazır olduğunda Katar ahırın kapılarını kırarak çıkmış. Kralın önünden koşarak geçmiş, ormanın içine girerek kaybolmuş.

Kral, Katar’ın üzerinde birinin oturduğunu görse de, gözleri oğlanı iyice seçememiş. Askerler atın arkasından koşmuşlar ama at o kadar hızlı koşuyormuş ki hiçbir sonuç elde edememişler. Kral atı yakalayamayacaklarını anlayınca, askerleri evlerine göndermiş. Kendisi de evine gitmiş. At bizzat onun önünden geçip kaçtığı için kendini vuracak hali de yokmuş.

Katar ormanın içinde koşmaya devam etmiş. Gece olduğunda, oğlanla birlikte bir ağacın altında uyumuşlar. At otlanmış, oğlan da etraftaki ağağlardan taze meyveler bulmuş. Ertesi gün dinlenmiş bir şekilde uyanmış, prensin babasına ait olmayan başka bir ülkenin ormanına varana kadar, durmadan yol almışlar. Katar burada, “şimdi in sırtımdan,” demiş oğlana. “Sırtımdan şu eyeri de al. stndeki güzel kıyafetleri çıkarıp silahların etrafına sar.” Oğlan, Katar’ın dediklerini yapmış. At ona yırtık pırtık, eski püskü kıyafetler vermiş. Oğlan bunları giydiğinde ona, “Silahlarını sardığın kıyafetleri şu çalıların arkasına sakla, ben göz kulak olurum onlara. Ben artık burada kalacağım. Bana ihtiyacın olduğunda gelip beni burada bul. şimdi gidip kendine bu ülkede iş bulman lazım,” demiş.

Duyduklarına çok üzülen oğlan, “İyi de ben bu yaşıma kadar hep birinizin midesindeydim. Yol bilmem, iz bilmem. Ne yapacağım bu ülkede tek başıma?” diye sormuş.

Katar, “Korkma,” demiş. “Gidip bir iş bulacaksın. Başın sıkışacak olursa da gelip beni burada bulursun. Yalnız, gitmeden önce şu kulağımı bk.” Oğlan Katar’ın dediğini yaptığında at bir eşeğe dönüşmüş. Katar bu sefer, “şimdi de kendi sağ kulağını bk,” demiş. Oğlan kendi sağ kulağını büktüğünde eciş bücüş, bakımsız, çirkin bir çocuğa dönüşmüş. Üstelik alnındaki

ayla yanağındaki yıldız da görünmüyormuş. Böylece yola koyulmuş. Bir süre sonra karşısına bir tahıl tüccarı çıkmış, ona kim olduğunu sorduğunda, oğlan fakir bir zavallı olduğunu, iş aradığını söylemiş. Tüccar, “İyi ya, gel benim hizmetkârım ol,” demiş.

Tahıl tüccarı, kralının sarayının yakınlarında yaşıyormuş. Bir gün saat gece on ikiyi vurduğunda, yattığı yerin sıcaklığına dayanamayan oğlan, kralın bahçesine gitmiş. Bir yandan ağır ağır dolaşp, bir yandan da şarkı söylüyormuş. Kralın en küçük kızı dışarıdan gelen bu sesi duyduğunda, bu güzel sesin sahibini merak etmiş. Hemen üstünü giyinip saçlarını taramış, koşarak bahçeye inmiş. Karşısında fakir, çirkin oğlanı gördüğünde, “Kimsin sen? Nerden geldin buraya?” diye sormuş.

Ama oğlan cevap vermemiş.

Prenses, “Ben konuşurken bana cevap vermeyen bu yabancı da kim ola ki?” diye düşünerek uzaklaşmış. Sonraki iki gece de aynı şeyler olmuş. Ancak üçüncü gece de oğlanın ağzından bir cevap alamayacağını anlayan prenses, “Ne tuhaf birisin! Burada seninle konuşuyorum, tenezzül edip cevap bile vermiyorsun,” demiş. Oğlan yine ses çıkarmamış.

Ertesi gün genç prens işlerini bitirdiğinde, ormana gidip atını görmek istemiş. Katar ona, “Her şey yolunda mı? Mutlu musun?” diye sorduğunda oğlan, “Mutluyum,” diye cevap vermiş. “Tahıl tüccarının

birine ıraklık ediyorum. Üç gecedir biraz hava alıp şarkı söylemek için kralın bahçesine gidiyordum. En küçük prenses her seferinde yanıma geliyor. Kim olduğumu, nereden geldiğimi soruyor. Sorularına hiç cevap vermedim ama ne yapacağımı da bilmiyorum,” demiş. Bunun üzerine at, “Sana bir daha aynı şeyleri sorarsa, fakir oğlanın biri olduğunu, kendi ül-kenden buraya çalışmaya geldiğini söylersin,” demiş.

Oğlan daha sonra tahıl tüccarının evine dönmüş. Gece olup da herkes yattığında, kalkıp kralın bahçesine gitmiş. Her gece söylediği şarkıyı söylemeye başlamış. Bunu duyan küçük prenses hemen bahçeye inmiş. Oğlana kim olduğunu, nereden geldiğini bir kez daha sormuş.

Oğlan bu sefer, “Fakir çocuğun tekiyim,” diye cevap vermiş. “Kendi ülkemden buraya çalışmaya geldim. Şimdi de bir tahıl tüccarının ırağıyım.” Bunları duyan prenses uzaklaşmış. Sonraki üç gece boyunca oğlan, kralın bahçesine gidip aynı şarkıyı söylemeye devam etmiş. Prensес her gece onun yanına gelip aynı soruları sormuş, oğlan da her gece aynı cevapları vermiş.

Ertesi gün kız babasının yanına gitmiş ve ona, “Baba, evlenmek istiyorum ben,” demiş. “Ama evleneceğim adamı kendim seçeceğim.” Babası bunu kabul etmiş, ülkedeki bütün krallara ve racalara mektup yazarak, “En küçük kızım evlenmek istiyor;

ama evleneceği adamı kendisi seçmek konusunda ısrarcı. Gönlü kimi ister bilmiyorum. Lütfen hepiniz ölkeme gelin, kızımın hepinizle görüşüp seçimini yapmasını istiyorum,” demiş.

Birçok büyük kral, raca ve bunların oğulları daveti kabul edip öлкеye gelmişler. Herkes geldiğinde kral misafirlerine dönerek, “Yarın hepiniz gelip bahçemde oturun. Küçük kızım gelip hepinizle görüşecek ve kiminle evlenmek istediğine karar verecek,” demiş.

Prenses ertesi gün kendisi için büyük bir filin hazır edilmesini istemiş. Sabah olduğunda en güzel kıyafetlerini giymiş, mücevherlerini takmış, mavi renge boyalı filine binmiş. Elinde altın bir gerdanlık varmış.

Kralın bahçesine gittiğinde bütün kralları, racaları ve onların oğullarını orada otururken bulmuş. Tahıl tüccarının oğlu da bahçedeymiş ancak o gün oraya bir davetli olarak değil, diğer hizmetkârlarla birlikte bir izleyici olarak gelmiş.

Prenses, filiyle bahçenin etrafında birkaç tur atmış, bütün krallara, racalara ve prenslere dikkatlice bakmış ve daha sonra gidip elindeki altın gerdanlığı tahıl tüccarının çırağının boynuna takmış. Herkes bu duruma kahkahalarla gülmüş, krallar ise büyük şaşkınlık içindelermiş. Bir an kendilerini toparladıktan sonra, “Nasıl bir oyun oynuyorsunuz bize

burada?” demişler. Fakir oğlanı bir güzel hırpalamış, gerdanlığı boynundan almış ve ona; “Çekil yolumuzdan ucube seni! Bu kılıkla yanımıza gelmeye utanmıyor musun?” demişler. Oğlan onlardan uzaklaşmış ve olacakları görmek için belli bir mesafeden izlemeye koyulmuş.

Prenses elinde altın gerdanlığıyla bahçenin etrafında bir tur daha atmış ve gerdanlığı götürüp yine oğlanın boynuna takmış. İnsanlar bu sefer daha çok gülmüşler. “Koskoca kralın kızı, bu fakir yabani tipi nereden takmış kafasına?” diye kendi aralarında konuşmaya başlamışlar. Bu arada bahçede beklemekte olan krallar, oğlanın bahçeden çıkarılmasını istemişler. Ancak kız, “Ne münasebet! Kimse çıkaramaz onu buradan dışarı,” demiş ve oğlanı file bindirdiği gibi saraya götürmüştü.

Krallar, racalar ve onların oğulları, şaşkınlıktan neredeyse küçük dillerini yutmuşlar. Kendi aralarında, “Bu da ne demek oluyor? Dört bir yandan hepimizi buraya çağırdılar ama prenses fakir bir çırakla evlenmek istiyor, öyle mi?” diye konuşmuşlar. Bu esnada kral bir adım öne gelerek, “Kızıma, gönlünün istediği kişiyle evlenmesine rıza göstereceğimi söyledim. Gitti, iki kere o fakir çırağı seçti. Elimden bir şey gelmez. Onları evlendireceğim,” demiş. Böylece prenses ve oğlan görkemli bir düğünle evlenmişler. Krallar, racalar ve onların oğulları, hayal kırıklığı

içinde evlerine dönmüşler. Prensesin, her biri zengin prenslerle evli olan altı ablası da, böyle fakir ve çirkin bir oğlanla evlendiği için onunla dalga geçmişler. Altı ablanın kocaları her gün ava gidiyor, akşamları eve ellerinde çeşit çeşit etlerle dönüyorlarmış. Etler pişirilip akşam yemeğinde yeniyormuş. Ancak en küçük prensesin kocası ava gitmiyor, sürekli sarayda kalıyormuş. Bu duruma çok üzülen prenses ablalarına bu konuyu açmış, çok üzüldüğünü anlatmış.

Aradan günler geçmiş. Prenses bir gün dayanamayıp kocasına, “Ablalarımın kocaları her gün ava gidiyor. Çeşit çeşit hayvan vuruyorlar. Eve elleri kolları dolu geliyorlar. Sen niye her zaman evdesin, neden ava gitmiyorsun?” diye sormuş.

Oğlan bu soruyu yanıtsız bırakmış. Birkaç gün sonra karısına, “Gidip biraz hava alacağım,” demiş.

Prenses, “İyi edersin, ahırdan atların birini al,” diye cevap vermiş.

Bunun üzerine prens, “Gerek yok,” demiş. “Atla gitmeyeceğim, yürüyeceğim.” Yürüye yürüye Katar’ın olduğu ormana kadar gitmiş. Bunca zaman eşek kılığında dolaşan Katar’a, olan biten her şeyi anlatmış. “Prenseslerin en küçüğü ile evlendim. O beni seçtiğinde herkes bize güldü. Benim fakir, çirkin bir adam olduğumu, ona iyi bir koca olamayacağımı söylediler. Ama o zaman bunları önemsemedim

Çünkü prenses benimle mutluydu. Ama artık eskisi kadar mutlu değil. Altı ablasının kocaları her gün ava gidip eve elleri etle dolu geliyorlar. Karıları onlarla gurur duyuyor. Beni ise ava gitmiyorum. Karımı hayal kırıklığına uğratiyorum. O yüzden ben de ava çıkmak istiyorum,” demiş.

Katar, “Pekâlâ, o zaman sol kulağı mı bük,” demiş. Oğlan sol kulağını bükerek bükmez Katar tekrar at olmuş. Katar, “Şimdi de kendi sol kulağını bük,” demiş. Oğlan atın dediğini yapınca yeniden, alnında bir ay, yanağında bir yıldız olan yakışıklı bir prens dönüşmüş. Sakladığı güzel kıyafetlerini giymiş, kılıcıyla silahlarını almış ve ava gitmiş.

Bütün gün avlanmış. Bir sürü kuş ve geyik vurmuş. O gün karısının altı ablasının kocaları hiçbir hayvan avlayamamışlar çünkü bütün hayvanları genç prens vurmuş. Altı adam ormanda boş boş gezinip durmuşlar. Bu esnada genç prens karnını doyurup dinlenmek için bir ağacın altına oturmuş, altı ablanın kocaları onu burada bulmuşlar.

Onu orada gören prensler, “Ne yakışıklı bir prens. Alnında bir ay, yanağında bir yıldız var üstelik. Bu prensi ormanda daha önce gördüğümüzü hatırlamıyorum. Buraya başka bir ülkeden gelmiş olmalı,” diye kendi aralarında konuşmuşlar. Daha sonra onun yanına gelip selam vermişler ve ondan yemeğini kendileriyle paylaşmalarını istemişler.

Karşılarındakinin bacanakları olduğundan hiç haberleri yokmuş.

Prens, “Eğer sizden istediklerimi yaparsanız, sizinle yemeğimi ve suyumı paylaşırım,” demiş. Prensler, “Ne istersen yaparız, biraz daha susuz kalacak olursak burada ölüp gideceğiz,” demişler. Genç prens, “Pekâlâ, şimdi her birinizin sırtına kızgın bir damga vuracağım, kabul mü?” diye sormuş. Susuzluktan ölmek üzere olan prensler, sırtlarındaki damganın kıyafetlerinin altında kalacağını ve kimsenin bunu görmeyeceğini düşünerek kabul etmişler. Eline altı sikke alan prens, bunları ateşte iyice ısıtmış, altı prensin her birinin sırtına basmış. Daha sonra da onlara yemek ve su vermiş. Karınlarını doyurup susuzluklarını gideren prensler, teşekkür edip evlerine dönmüşler.

Genç prens akşam olana kadar ağacın altında oturmuş, daha sonra atına binip kralın sarayına doğru yola çıkmış. Onu at üzerinde gören herkes alnındaki aya ve yanağındaki yıldıza bakıyor, ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyor, ancak kimse onu tanımıyormuş. Prens kralın sarayına yaklaştığında, muhafızlar ona kim olduğunu sormuşlar. Onu tanımayan muhafızlar, geçmesine izin vermemişler. Herkes onun kim olduğunu merak ediyormuş.

Prens en sonunda, “En küçük prensesinizin kocasıyım ben,” demiş.

“Hayır, sen o olamazsın” demişler. “O eciş bücüş, çirkin bir adam, üstelik fakir.”

Prens aynı kişi olduğu konusunda ne kadar ısrar etse de, kimse ona inanmamış.

Muhafızlar “Bize doğru söyle, kimsin sen?” diye soruyorlarmış.

Prens “Tamam, sizin beni tanımamanız normal. Gidin prensesinizi çağırın. Onunla konuşmam lazım,” demiş.

Muhafızlar prensesi çağırmışlar ancak prenses kocasını tanımamış. “Benim kocam bu kadar yakışıklı değil. Bu adam başka bir ülkeden gelmiş olmalı,” demiş.

Daha sonra prence dönerek “Ne demeye benim kocam olduğunu söylüyorsun? Kimsin sen?” diye sormuş.

Prens “Çünkü ben senin kocanım, doğruyu söylüyorum.” diye cevap vermiş.

Prenses “Sen benim kocam filan değilsin, doğruyu da söylemiyorsun.” demiş. “Benim evlendiğim adam senin gibi yakışıklı değil. Üstelik fakir, çirkin denilebilecek bir adam.”

“Doğru,” demiş prens. “Ama ben doğruyu söylüyorum. Tahıl tüccarının çırağıydım, bir gece sıcaklayınca babanın bahçesine gelip dolaşmaya, şarkı söylemeye başladım. Sen de benim sesimi duydun, gelip bana kim olduğumu, nereden geldiğimi sordun. Ben

sana cevap vermedim. Bu böyle günlerce devam etti. Dördüncü günün sonunda sana fakir bir adam olduğumu, buraya çalışmaya geldiğimi ve tüccarın çırağı olduğumu söyledim. Daha sonra sen babana evlenmek istediğini ama kocanı kendinin seçeceğini söyledin. Birçok yerden krallar, prensler geldi. Ama sen elindeki altın gerdanlığı iki kez benim boynuma taktın. İşte gerdanlık hâlâ boynumda. Düğün günümde bana verdiğin yüzükle mendil de burada.”

Prenses bunun üzerine kocasına inanmış. Kocasının bu kadar yakışıklı bir erkek olarak görünce de çok sevinmiş. “Ne tuhaf bir adamsın sen,” demiş, “Şimdiye kadar fakirdir, çirkindin. Şimdiyse hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeksin. Değişmiş olmana rağmen kocam olduğuna eminim.” Prenses daha sonra tanrıya şükretmiş: “Çok yakışıklı bir kocam var. Daha önce onun gibisi dünyaya gelmiş midir, bilmem. Üstelik alnında bir ay, yanağında ise bir yıldız var.” Daha sonra prenses, prensin elini tutup onu saraydaki herkese göstermiş. Prens eskiden olduğu gibi kralın sarayında yaşarken, Katar’ı da kralın ahırına getirmiş.

Bir gün kral, yedi damadıyla birlikte sarayında oturuyormuş. Saray insan doluymuş. Genç prens krala yaklaşıp “Efendim, sarayınızda tam altı tane hırsız var,” demiş. Kral, “Hırsız mı? Nerede? Göster bana,” diye sorduğunda, prens altı damadı işaret etmiş. Bu

sözler karşısında herkes şaşkına dönmüş, kimse prens se inanmamış. Bunun üzerine prens “Gömleklerini çıkarsınlar,” demiş, “o zaman göreceksiniz ki hepsinin sırtında bir hırsız damgası var.” Damatlar gömleklerini çıkarmışlar. Kral dâhil herkes sırtlarındaki damgayı görmüş. Altı damat utançtan yerin dibine girerken, genç prens keyiften dört köşeymiş. Bunca zaman boyunca, fakir ve çirkin bir adam olduğunda, bu altı prensin onu nasıl aşağıladıklarını hiç unutmayan prens, bu şekilde intikam almak istemiş.

Prens daha evlenmeden önce, Katar daha ormandayken ona nasıl doğduğunu, onu nasıl sakladıklarını, annesinin kim olduğunu anlatmış. “Evlendiğin zaman seni babanın ülkesine geri götüreceğim,” demiş. Genç prensin, diğer altı prensten herkesin önünde intikam almasından iki ay sonra Katar, “Artık babanın yanına gitmenin zamanı geldi. Gidip kraldan ülkeni ziyaret etmek için izin iste. Oraya gittiğimizde ne yapacağımızı sana söyleyeceğim,” demiş.

Bugüne kadar Katar’ın sözünden bir kere bile çıkmayan prens, karısının yanına gidip, “Gidip ülkemi görmeyi, annemi babamı ziyaret etmeyi çok istiyorum,” demiş. Karısı “Peki, gidip annemle babamdan izin alayım, yola çıkalım,” demiş. Gidip kralla kraliçeden izin almışlar. Kral, kızına ve damadına birçok at, fil, çeşit çeşit hediyeler ve onları korumaları için

bir sürü seyis vermiş. Böylece kafilе halinde, prensin çok da uzakta olmayan ülkesine doğru yola koyulmuşlar. Oraya vardıklarında, prensin bebekken kutuyla gömüldüğü, Shankar ve Suri'nin onu defalarca yuttuğu yerde kamp yapmışlar.

Prensın babası olan kral, ormanlık alanda bu kampı görünce çok telaşlanmış. Başka bir kralın ona savaş açmaya geldiğini düşünmüş. Hizmetkârlarından birini gönderip kampın kime ait olduğunu sordurmuş. Bunun üzerine genç bir prens bir mektup yazarak "Sen büyük bir kralsın, benden korkmana gerek yok. Buraya sana savaş açmaya gelmedim. Aksine beni oğlun yerine koy isterim. Buraya ülkeni görüp seninle tanışmaya geldim. Şerefine büyük bir davet vereceğim. Herkes davetlidir," demiş.

Bu mektubu okuyan kral çok sevinmiş. Tellallar çıkarıp ülkedeki herkesin ziyafet için prensin kampına davetli olduğunu duyurmuş. Ziyafete herkes gelmiş. Kral, dört kraliçeyle birlikte gelmiş ancak bahçıvanın kızı ortada yokmuş. Kimse onu ziyafete çağırmamış.

Herkes toplandığında, kalabalığın arasında anesini göremeyen prens krala dönerek "Ülkedeki herkes geldi mi buraya?" diye sormuş.

Kral "Evet herkes burada," diye cevap vermiş.

Prens "Emin misin?" diyerek üstelemiş.

Kral "Evet, eminim," diye tekrarlamış.

Bunun üzerine prens “Bir kişinin gelmediğini görüyorum,” demiş. “Bir zamanlar eşin, şimdi ise hizmetkârın olan bahçıvanın kızı burada değil.”

Kral “Doğru,” demiş, “onu getirmeyi unuttum”. Bunun üzerine prens, adamlarını gönderip bahçıvanın kızını getirmelerini söylemiş. Hizmetkârlar kadını yıkamış, güzelce giydirmiş, mücevherlerle süsleyerek ziyafetin olduğu yere getirmişler.

Hizmetkârlar bahçıvanın kızını getirirken, kral da uzun uzun prensin yüzüne bakıp ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyormuş. Yüzündeki aya ve yıldıza dikkatlice bakıp prensin hangi ülkede doğduğunu merak etmiş.

Derken bahçıvanın kızını taşıyan araba gelmiş. Prens arabaya gidip kadına çadıra kadar eşlik etmiş. Ona çok iyi davranmış. Dört kötü kraliçe bu duruma hem çok şaşırmış hem de çok sinirlenmişler. Üstelik prens, geldiklerinde onlara selam bile vermemiş. Onların yüzüne bile bakmazken, bahçıvanın kızının etrafında pervane oluyormuş.

Herkes yemeğe oturduğunda, prens bahçıvanın kızına ilgi göstermeye devam etmiş. Ona çok kibar davranıyor, onun yemeklerini özel tabaklarda getirtiyormuş. Kadın ise “Alnında ay, yanağında ise bir yıldız olan bu yakışıklı prens kimin nesi acaba? Hayatımda böyle yakışıklı birini görmedim,” diye düşünüyormuş.

Bu şekilde ziyafetle iki-üç gün geçmiş. Herkes prensin yakışıklılığından bahsediyor, onun nereden geldiğini merak ediyormuş.

Prens bir gün, krala çocuğu olup olmadığını sormuş. Kral, çocuğu olmadığını söylemiş. Bunun üzerine prens, krala kendisinin kim olduğunu bilip bilmediğini sormuş. Kral, prensin kendisine nereli olduğunu hiç söylemediğini hatırlatınca da, prens “Ben senin oğlunum,” demiş. “Bahçıvanın kızı da benim annem.”

Kral şaşkınlıktan donakalmış. “Sen nasıl benim oğlum olabilirsin? Şu hayatta tek bir çocuğum olmadı benim,” demiş.

Prens, doğumundan hemen önce ve sonra, kötü kalpli kraliçelerin yaptıklarını birer birer anlatmış. Shankar’ın, Suri’nin onu korumak için canlarından olduğunu söylemiş. Katar’ı yanına çağırarak krala göstermiş ve onu tanıyıp tanımadığını sormuş. Kral, Katar’a bakmış ve “Elbette tanıyorum, benim atım Katar bu,” demiş. Prens, “Evet, Katar bu,” diye doğrulamış, “sırtında benimle birlikte ahırdan kaçtığı zamanı hatırlamıyor musun?” Katar da bütün hikâyeyi baştan sona anlatmış. Bu yakışıklı prensin oğlu olduğunu öğrenen kral delicesine sevinmiş, öyle ki sevinçten ağlamış.

Kral, oğluna gelip sarayda onunla birlikte yaşamasını teklif etmiş. Ancak prens sarayda yaşayama-

yacağını, oraya sadece annesini bulmaya geldiğini, annesi de burada olduğuna göre onu da alıp kayın-babasının sarayına gideceğini söylemiş. Kral, yeni bulduğu oğlunu kaybetmek istemediğini, eşinin de, kendisinin de sarayında annesiyle birlikte yaşayabileceklerini söylemiş.

Prens, kötü kalpli dört kraliçe ölmediği sürece asla o sarayda kalmayacağını, eğer babası kraliçeleri öldürmeyi kabul ederse, gelip sarayda yaşayabileceklerini söylemiş.

Kral, kraliçeleri öldürmüş. Kendisi, karısı, oğlu ve gelini, o günden sonra sarayda mutlu bir biçimde yaşamışlar. Katar ise periler ülkesine dönmemiş. Hayatının sonuna kadar prensin yanında kalmış.

KEÇE SAÇLI İBLİS

Bir zamanlar Brahmadatta, Benares Kralı iken, Bodhisatta onun en büyük kraliçesinin oğlu olarak dünyaya gelmiş. İsim günü geldiğinde sekiz yüz Brahman'a çocuğun kaderi danışılmış, söyledikleri karşısında hepsine güzel ödüller verilmiş. İşaretleri okumak konusunda çok iyi olan Brahmanlar şunları söylemişler:

“Oğlunuzun yüreği iyilikle dolu kralım, siz öldüğünüzde tahta o geçecek, beş silahı kullanmada o kadar becerikli olacak ki, namı birçok yere yayılacak.” Bu sözler karşısında oğlana “Beş Silahlı Prens” adını koymuşlar. Bu silahlar kılıç, mızrak, yay, savaş baltası ve kalkanmış.

Oğlanın on altı yaşına geldiğinde babası ona;

“Oğlum, gidip eğitim almalısın,” demiş.

Oğlan, “Peki, hocam kim olacak?” diye sormuş.

Kral, “Çandahar Krallığı’na git, Takkasila kentinde çok ünlü bir hoca var. Eğitimi ondan almanı istiyorum. Bu parayı da al, işinin karşılığı olarak hocana ver.” Kral böylece oğlanın eline parayı tutuşturup onu göndermiş. Oğlan gidip hocasını bulmuş, eğitimi tamamlamış. Hocasından hediye olarak beş silah almış ve ona veda edip Takkasila’dan ayrılp Benares’e doğru yol almaya başlamış.

Yolunun üzerinde, içinde keçe saçlı iblisin yaşadığı bir orman varmış. Oğlan ormanın girişindeyken onu gören bir adam; “Hey, efendi, o ormandan uzak dur! Keçe saçlı iblis yaşıyor orada, acıması yoktur, görür görmez öldürür seni,” demiş. Onu ormandan ne kadar uzak tutmaya çalıştılsa da boşunaymış. Bodhisatta kendine çok güveniyormuş, bu yüzden de hiç tereddüt etmeden ormana dalıvermiş.

Ormanın ortasına geldiğinde, iblis kendini göstermiş. Bir palmiye ağacı gibi uzunmuş, çanak gibi koca koca gözleri varmış, fildişi gibi dişlerinin uçlarında topuzlar duruyormuş ama kafası bir şahinin kafasıymış, vücudu rengarenk, el ve ayakları ise mavymiş.

“Şu yolcuya da bak,” diye bağırmış oğlanı gördüğünde. “Ne güzel, bugün yemeğim ayağıma geldi.”

Bodhisatta bunun üzerine, “Bana bak iblis,” demiş, “Senden korkacak değilim. Bana senin bu ormanda yaşadığını söylediler, ona rağmen korkmadan geldim buraya kadar. Asıl senin benden korkman lazım. Bak bu oku görüyor musun? Ucunda devası olmayan bir zehir var bunun,” demiş ve oku atmış. İblisin uzun, keçe saçlarının arasına giren ok orada takılıp kalmış. Oğlan elli oku arka arkaya attıysa da, bütün oklar gidip iblisin saçlarına takılıyormuş. İblis okları takıldıkları yerden teker teker çıkarıp ayaklarının dibine koymuş, daha sonra ona saldırmak için kılıcını çekip hazırda bekleyen Bodhisatta’nın yanına gelmiş. Bodhisatta, her biri birer metre uzunlukta üç kılıcını teker teker çıkarıp iblise saplamış, kılıçlar iblisin saçlarına takılmış. Bodhisatta, bu sefer mızrağını çıkarıp saplamak için ileri atılmış, mızrak da iblisin keçe saçlarına takılmış. Bodhisatta, iblisi en azından biraz hırpalamak için bu sefer kuşağından sopasını çıkarıp şöyle bir iki salladığında, onun da iblisin saçları arasına takılıp kaldığını görmüş.

Artık elinde silah kalmayan Bodhisatta, iblise tekrar seslenmiş: “Bana bak iblis! Bu ormana girerken silahlarıma güvendim sanmadın herhalde! Benim kim olduğumu biliyor musun sen? Adım Beş Silah Prensi. Elimde silah olsun ya da olmasın, tuzla buz edeceğim seni şuracıkta!” Prens bir anda öne atılarak, sağ eliyle iblise bir yumruk atmış, ancak sağ eli

tıpkı silahlar gibi iblisin saçına takılmış. Diğer eliyle bir yumruk daha atmaya çalışmış, ayaklarıyla iblisi tekmelemek, hatta iblise kafasıyla vurmak istemiş ama sonunda örümcek ağına yakalanmış bir sinek gibi boylu boyunca iblisin saçlarına sıkışıp kalmış.

Beş uzvu da sıkışıp kalan prens, iblisin saçlarında asılı olduğu halde hiç korkmamış, hatta endişelenmemiş bile.

Prensin hâlâ korkmadığını, hatta kapana kısıldığı halde tehditler savurmaya devam ettiğini gören iblis kendi kendine, “Amma cesur oğlanmış. İnsan değil aslan sanki! Benim gibi bir dudağı yerde, bir dudağı gökte bir iblis onu kısıkivrak yakaladı, yine de korku nedir bilmiyor. Bunca zaman kimleri yakaladım şu ormanda, böylesini ilk defa görüyorum. Benden de korkmuyorsa şu hayatta neyden korkuyor ki acaba?” diye düşünmüş. Karnı ne kadar aç olsa da, merakı daha ağır basmış ve “Söylesene genç adam, şu hayatta seni ne korkutur?” diye sormuş.

Prens, “Neden korkayım ki? En fazla öldürürsün beni, zaten eninde sonunda bütün insanlar ölmez mi? Zaten kuşağımın altında bir yıldırım var, beni yesen de onu sindiremezsin, eninde sonunda o yıldırım seni paramparça eder, ikimiz de ölür gideriz. Bu yüzden korkmuyorum ya,” demiş. Aslında Bodhisatta’nın kuşağının altındaki yıldırım diye bahsettiği şey, en güçlü silahı olan zekâsının gücüymüş.

Bunu duyan iblis, “Doğru söylüyor galiba,” demiş. “Doğru olmasa nasıl bu kadar cesaretli olur? Bir parça et yiyeceğim diye bu tehlikeye atılmaya değmez. Bırakayım gitsin,” diye düşünmüş. Böylece ölmekten korkarak, Bodhisatta’yı serbest bırakmış ve demiş ki: “Genç adam, aslan gibi bir yüreğin var. Yemeyeceğim seni. Git evine, ailene kavuş. Özgürsün.”

Bunun üzerine Bodhisatta; “Peki iblis, gideceğim. Belli ki önceki hayatlarında günahkâr biriydin, bu yüzden de bu hayata böyle zalim, kan dökücü bir iblis olarak gelmişsin. Ama zalimlik yapmaya, burada saklanıp insanları yemeye devam edersen, sonraki hayatın daha karanlık olacak, ondan sonraki ise çok daha karanlık. Bak beni gördün ve kötülük yapmaktan vazgeçtin. Can alırsan, hayvan olarak doğarsın, insan olarak doğsan bile kısacık bir ömrün olur,” demiş. Oturup iblise ölümcül günahları ve iyi erdemleri anlatmış. Anlattıkları, iblisi ölümüne korkutmuş. En sonunda onu ormanın tanrısına dua etmeye götürmüş ve sözlerini kulağına küpe etmesini söyleyerek oradan ayrılmış.

Ormanın çıkışında olanları herkese anlatmış ve beş silahıyla birlikte tekrar Benares’e doğru yola koyulmuş. Bir süre sonra kral olduğunda, ülkesini adilce yönetmiş, bu dünyada güzel şeyler yapmış ve vakti geldiğinde göçüp gitmiş.

FİLDİŞİ KENT VE GÜZEL PRENSES

Günün birinde genç prens, baş vezirin oğ-
luyla dışarıda ok talimi yaparken, oklar-
dan biri yanlışlıkla yakınlardaki bir evin
üst katında gezinmekte olan bir kadına denk gelmiş.
Kadın bir tüccarın karısıymış. Aslında prens, o pen-
cerenin önündeki bir dala tünemiş olan kuşu hedef
almış ve o esnada o odada birinin olduğu aklından
bile geçmemiş. Sonuç olarak ne olduğunu görmeyen
prens yürüyüp gitmiş, vezirin oğlu da kuşu yakalaya-
madığı için onunla alay etmiş.

O esnada karısına bir şey sormak için eve uğra-
yan tüccar, kadını odanın ortasında, yanında bir okla

yatarken bulmuş. Kadının öldüğünü düşünerek pencereden dışarı avazı çıktığı kadar bağırmış: “Hırsız var! Hırsız var! Karımı öldürmüşler, komşular yetişin!” Komşular hemen pencerenin altında toplanmışlar, muhafızlar ne olup bittiğini görmek için fırlayıp eve koşmuşlar. Hâlbuki kadın sadece korkudan bayılmış, sadece göğsünün kenarında, okun sıyırıp geçtiği yerdeki ufak bir yaradan başka bir şeyi yokmuş.

Kadın biraz kendisini toparlayınca dışarıda ok ve yaylarıyla talim yapan iki genç adam olduğunu, bunlardan birinin bile bile kendisini hedef aldığını söylemiş.

Bunu duyan tüccar, kralın yanına gitmiş, ona olup biteni anlatmış. Kral, duyduklarına çok sinirlenmiş, bunun affedilemez bir suç olduğunu, failer bulunur bulunmaz onlara en ağır cezayı vereceğini söylemiş. Tüccardan gidip karısına bunu yapanları görürse tanıyıp tanıyamayacağını sormasını istemiş.

Kadın, “Tabii ki tanırım,” demiş. “Bin kişinin arasında olsun, yine tanırım hergeleyi.”

Bunu duyan kral, “O zaman yarın kentte ne kadar erkek varsa yarın sizin evin önünde toplanacak, karın da pencereden bakıp kendisini okla vuran adamı böylece bulabilir,” demiş.

Hemen tellallar kent meydanına çıkarılarak, on yaşından büyük herkesin ertesi gün tüccarın evinin önünde toplanacağı haberi duyurulmuş. Aslında bu

emirden muaf tutulan prens ve vezirin oğlu, kalabalığın toplandığı gün tesadüfen oradalarmış. Hareketliliği görünce, olup biteni izlemek için biraz durmaya karar vermişler. Ancak tüccarın karısı, bu ikisini kalabalığın içinde görür görmez tanımış, hemen krala haber vermiş.

Bunu duyan kral çıldıracak gibi olmuş, “Ne demek o iki hergele, benim kendi oğlumla baş vezirimin oğluymuş? Hale bak! Bir de sözde halka örnek olacak bunlar, asın gitsin ikisini de!” diye öfkeyle kükreymiş kral.

Ancak biraz daha sakin mizaçlı olan vezir, “Hemen karar vermeyin kralım,” demiş. “Gidelim soralım, soruşturalım, nasıl olmuş bu olaylar.” Vezir iki genç oğlana dönüp, “Şimdi lafı evirmeden, çevirmeden dosdoğru söyleyin bakalım, neden yaptınız böyle bir zalimliği?” demiş.

Prens, “Ben kimseyi okla vurmak istemedim. Dalda tünemiş bir kuşa nişan aldım ama onu yakalayamadım, kadına denk gelen ok bu olsa gerek. O tarafta birinin olduğunu görsem hiç atar mıydım o oku?” demiş.

Bu yanıtı duyan kral, “Tamam, bunu sonra ayrıca konuşacağız. Söyleyin insanlara dağılsınlar, artık beklemelerine gerek yok,” demiş.

Akşam olduğunda, kralla vezir kafa kafaya verip oğulları konusunda ne yapacaklarını konuşmuşlar.

Kral hâlâ, ikisinin de asılması gerektiğini söylüyor-
muş; ama vezir bunun yerine prensi ülkeden sürme-
nin daha merhametli olacağına onu ikna etmiş.

Böylece ertesi sabah bir grup asker, prensi şeh-
rin çıkışına götürmüş. Sınır kapısına yaklaştıkların-
da, vezirin oğlu koşarak onlara yetişmiş. Yanında
dört at, atların sırtında birer çıkın hurma varmış.
“Ben de geliyorum,” demiş. Prensın boynuna sarı-
lıp, “Yalnız gönderemem seni oralara. Biz beraber
büyüdük, ülkeden gidilecekse de beraber gideriz,
öleceksek de beraber ölürüz. Ne olur itiraz etme,”
demiş.

Prens, “Bizi nelerin beklediğini biliyor musun
sen?” diye sormuş. “Başımıza her türlü şey gelebilir.
Evinde kalmak varken, neden benimle gelesin?”

Prens, “Benim senden başka dostum mu var? Her-
kesten çok seni seviyorum ben bu hayatta. Sen ol-
mazsan bu ev de, bu ülke de bana zindandan farksız.”

Böylece iki arkadaş yola koyulup ülkeden çık-
mışlar. Arkalarından da atları ve kıymetli eşyalarıy-
la birlikte askerler geliyormuş. Artık sınır kapısına
geldiklerinde, prens askerlere biraz altın verip geri
dönmelerini söylemiş. Askerler altınları alıp geri
dönmüşler ancak henüz çok uzaklaşmadan çalılık-
ların arkasına saklanıp prensin gerçekten uzaklaş-
tığından, gizlice geri dönmeye çalışmayacağından
emin olana kadar beklemişler.

Genç adamlar ülkelerinden çıkıp durmadan yol almış, akşam olurken bir köye varıp geceyi buradaki büyük bir ağacın altında geçirmeye karar vermişler. Prens ateş yakmış, yanlarındaki birkaç çul çaputtan yatak yapmışlar, vezirin oğlu köyde çarşı pazar gezip yiyecek bir şeyler getirmek için gitmiş ancak biraz gecikmiş. Yarım saatten fazla bekleyen prens sabırsızlanmış, kalkıp dolaşmaya başlamış.

Daha ateş yaktıkları yerden çok uzaklaşmadan küçük, berrak bir dereye rastlamış, kaynağının çok uzakta olmadığını anlayıp kaynağa doğru gitmeye karar vermiş. Kaynak gerçekten de yakınlardaki güzel bir gölmüş, üstünde birbirinden güzel nilüferler varmış. Prens gölün kenarına oturup içmek için biraz su almış. Suyu ağzına götürmeden önce şöyle bir baktığında, üstünde güzel bir perinin yansımasını görmüş. Hemen dönüp arkasına bakmış, ancak etrafta kimsecikler yokmuş. Suyu içip biraz daha almak için eğildiğinde avucundaki suda yine aynı yansımayı görmüş. Hemen arkasına bakmış ve bu sefer gölün diğer tarafında oturan periye görmüş. Perinin güzelliğinden şaşkına dönen prens, düşüp bayılmış.

Vezir geri döndüğünde ateş yakılmış, atlar güzelce ağaçlara bağlanmış, torbalar bir kenara düzgünce yığılmış vaziyetteymiş ama prens ortada yokmuş. Vezirin oğlu ne düşüneceğini bilememiş. Bir süre beklemiş, daha sonra sağa sola bağırarak seslenmiş.

Hiçbir yerden cevap gelmeyince, derenin kenarından yürüyerek prensi aramaya başlamış. Biraz ilerledikten sonra arkadaşlarının ayak izini görmüş, izleri göle kadar takip etmiş ancak izler gölün kenarında birden son buluyor, prens ise az ileride hareketsiz yatıyormuş.

Dünya üzerindeki tek arkadaşının ölüp gittiğini sanan oğlan, prensi yattığı yerden kaldırmış, gölden su alıp yüzüne çarpmış. “Ölme kardeşim, ne olur ölme! Sen ölürsen ben ne yaparım? Koca dünyada yapayalnız kalırım, bu acıya ben nasıl dayanırım?” diye ağlamaya başlamış.

Ancak yüzüne çarpan suyla kendine gelen prens gözlerini açmış, şaşkınlık içinde ağlayan arkadaşına bakmış. Vezirin oğlu, “Çok şükür hayattasın, bir an öldün gittin sandım. Söylesene neden yığılıp kaldın buraya?” demiş.

“Yürü git,” demiş vezirin oğluna. “Tek kelime konuşmak istemiyorum seninle, gözüm görmesin, defol!”

Şaşırان vezirin oğlu, “Sakin ol, haydi gel gidelim buradan. Bak yemek getirdim, her şey hazır,” demeye çalıştıysa da, prens ona sürekli gitmesini söylüyormuş.

“Hayatta da seni burada yalnız bırakıp bir yere gitmem,” demiş. “Ne oldu da birden bire bana yüz çevirir oldun sen? Daha bu sabah bu yola beraber

çıkmadık mı? Ama şimdi birdenbire yüzümü bile görmeye dayanamaz oldun.”

Prens bunun üzerine, “Bir peri gördüm,” demiş. “Ama ben yüzünü görür görmez yüzünü lotus yapraklarının arkasına gizledi. Hayatım boyunca daha güzel bir şey görmedim ben. Koynundan fildişi bir kutu çıkarıp bana verdi. O anda bayılmışım. Gidip bana o periyi bulursan, seninle gelmeyi kabul ederim.”

Vezirin oğlu, “Aman kardeşim,” demiş, “senin gördüğün öyle sıradan bir peri değil. Perilerin perisini görmüşsün. Fildişi Kent’ten Gülizar’dır bu olsa olsa. Sana verdiklerinden bir tek bu anlaşılıyor. Adını, yüzünü nilüferlerle gizlemesinden anladım, sana verdiği fildişi kutu da nerede yaşadığını gösteriyor. Hale bak sen! Peri hanım gerçekten de gidip onu bulmanı istemiş. Sen hiç merak etme, sabırlı ol, ben gidip Gülizar hanımı bulacağım.”

Bu cesaret verici sözleri duyan prens rahatlamış. Kalkıp arkadaşıyla ateş yaktıkları yere gitmiş, yemeklerini yemiş, sabah olunca da yola koyulmuşlar. Yolda iki adamla karşılaşmışlar. Bunlar, hırsızlıkla geçinen bir ailenin oğullarıymış. Aileleri on bir kişiymiş, bir ablaları evde kalıp onlara yemek yapıyor, geri kalan on erkek kardeş de ikişer kişi halinde sağa sola gidiyor, güçlerinin yettiği yolcuları yol üstünde soyuyor, güçlerinin yetmediklerini dinlenmek için

evlerine davet edip onlara ailecek saldırıyorlarmış. Bu hırsızların evi bir kuleymiş, yekpare taştan yapıma odaları varmış, en altta da ellerine düşen gariibanların cesetlerini attıkları bir kuyuları varmış.

İki adam, oğlanlara kibarca yaklaşıp geceyi onların evinde geçirmelerini istemişler. “Geç oldu, bakkın gece çöktü. Yakında başka köy de yok,” demişler.

Prens, arkadaşına dönüp, “Ne dersin? Davetlerini kabul edelim mi?” diye sormuş.

Vezirin oğlu kaşıyla gözüyle olmaz demeye çalışsa da, prens o kadar yorgunmuş ki, arkadaşının mız mızlandığını düşünüp, “Peki, çok teşekkürler bu nazik teklifiniz için,” diyerek, adamların evinde kalmayı kabul etmiş. Böylece hep birlikte hırsızların kulesine gitmişler. Ancak kuledeki yekpare odalardan birine kapatılıp, kapı da üstlerine sürgülenince, talihlerine lanet etmeye başlamışlar.

Vezirin oğlu, “Sızlanmanın faydası yok, tırmanıp şu pencereden bakacağım, belki bir kaçış yolu vardır,” diyerek pencereye doğru tırmanmaya başlamış. “Aşağıda bir hendek var, etrafı yüksek duvarlarla çevrili. Aşağıya atlayayım, bir bakayım, sen burada bekle, ben gelene kadar hiçbir şey yapma,” demiş.

Kısa bir süre sonra geri gelmiş, prence hayatında gördüğü en çirkin kadınla karşılaştığını söylemiş. Kadının, hırsızların hizmetçisi olduğunu düşünüyor-

muş. “Eğer prens onunla evlenmeyi kabul ederse bizi serbest bırakacağını söylüyor,” demiş. Prens çaresiz, canlarını kurtarmak için bunu kabul etmiş. Böylece kadın, onları gizli bir yoldan dışarı çıkarmış.

Vezirin oğlu, “İyi de, atlarımızla eşyalarımız nerede?” diye sorunca kadın, “Onları bu yoldan çıkaramazsınız, ama onları almak için başka bir yoldan çıkmaya kalkarsanız da öleceğinize kesin gözüyle bakabilirsiniz,” demiş.

Bu durumda vezirin oğlu, “Başka bir yoldan gitmek ya da atları burada bırakmak zorunda değiliz,” demiş. Elimde bir tılsım var, atları istediğim gibi büyütüp küçültebilirim.” Gidip kimselere görünmeden atları getirmiş, onları kumaş gibi incecik yaparak kapıdan geçirmiş, dışarı çıktıklarında da tekrar eski hallerine getirmiş. Atına binip prensi alarak uzaklaşmış, prensin atının arkasında evlenmeye söz verdiği kadın varmış.

Atların büyüyüp küçülmesi esnasında çıkan sesleri duyan hırsızlar, koşarak dışarı çıkmış, kaçakların arkasından oklarını atmışlar. Oklardan biri kadına saplanıp onu öldürmüştü, bu yüzden onu geride bırakmak zorunda kalmışlar.

Hiç durmadan yol almış, gecenin geç saatlerinde başka bir köye gelmişler. Ertesi gün tekrar yola koyulmuşlar. Yolda gördükleri herkese Fildişi Kent’i soruyorlarmış. En sonunda, sora sora bu ünlü şehre

gelmişler, yaşlı bir kadına ait olan küçük bir kulübenin önünde durmuş ve bu kadından kendilerine zarar gelmeyeceğini düşünerek, geceyi onun evinde geçirmek istemişler. Yaşlı kadın ilk başta onları misafir etmek istemese de, genç adamlar yanlarındaki eşyalardan birkaç parçayı ona hediye ettiklerinde, fikri değişmiş. Onları birkaç gün evinde ağırlamayı kabul etmiş.

Ev işlerini bitirip gelip misafirlerinin yanına oturmuş. Vezir'in oğlu, sanki oraya sora sora gelmişler de, tesadüfen yolları düşmüş gibi davranıyormuş. "Eee, bu şehrin bir adı var mı?" diye sormuş.

Yaşlı kadın, "Adı olmayan şehir olur mu hiç? Tabii ki bu şehrin bir adı var," demiş.

"Peki, nedir adı?"

"Fildişi Kent. Hiç duymadın mı? Bütün dünya bilir burayı." Fildişi Kent'in adını duyan prens iç geçirmiş. Vezir ona bakışlarıyla sessiz olmasını, hiçbir şey belli etmemesini işaret etmiş.

Vezirin oğlu, "İlk defa duyuyorum. Peki, bir kralınız var mı sizin de?" demiş. "Kral olmadan olur mu? Kraliçemiz ve prensesimiz de var," demiş kadın.

"Ne güzel! Peki, isimleri ne?"

"Prensesin adı Gülizar, kraliçenin adı da..."

Vezir'in oğlu gerisini dinlemeden prene dönmüş. "Tamam," demiş. "Doğru şehre geldik. Güzel prensesi de göreceğiz."

Bir sabah, misafirler kadının ayna karşısında uzun uzun saçlarını taradığını, güzel giysilerini giyip kuşandığını görmüşler.

“Misafir mi geliyor?” demiş vezirin oğlu.

“Hayır,” demiş yaşlı kadın.

“Sen mi bir yere gidiyorsun?”

“Gidip kızımı ziyaret edeceğim. Prenses Gü-lizar’ın sarayında çalışıyor. Her gün gidip onu ve prensesi ziyaret ediyorum. Dün siz gelip bütün vakti-mi alınca gidememiştim.”

Bunu duyan vezirin oğlu, kadından saraya gittiğinde kimseye onlardan bahsetmemesini söylemiş. Vezir, bir sır verdiği bu kadının çenesini tutamayıp prensesi geldiklerinden haberdar etmesini umuyormuş.

Kadın saraya gittiğinde kızı sinirle, “İki gündür nerelerdeydin? Meraktan öldüm burada,” demiş.

Yaşlı kadın tam da vezirin beklediği gibi hemen, “İki genç yolcu geldi evime. Biri prens, diğeri de vezirin oğluymuş. O kadar çok iş çıktı ki, bütün gün yemek ve temizlikten başka bir şey yapmadım. Kimler, burada ne arıyorlar bilmiyorum ama içlerinden birinin kafası hiç çalışmıyor. Bana bu şehrin bir adı olup olmadığını sordu, sanki isimsiz şehir varmış gibi! Bunları bile bilemeyecek kadar uzaktan geliyor olsalar gerek, ama epey zenginler. Bana bir sürü hediyeler verdiler.”

Kadın, aynı şeyleri kızından sonra kelimesi kelimesine prensese de anlatmış. Prenses çok sinirlenmiş, bir daha yanında yabancılardan bahsedecek olursa onu cezalandıracağını söylemiş.

Akşam olup da kadın kulübesine geri döndüğünde, vezirin oğluna sözünü tutamadığını, bunun için çok üzgün olduğunu, prensesin onlardan bahsettiği için kendisine çok kızdığını anlatmış.

Prensin duydukları karşısında cesareti kırılmış. “Eyvahlar olsun!” demiş, “Prenses daha yabancılardan adını duyduğunda bu kadar sinirleniyorsa, beni karşısında göreceksin olsa öfkeden delirir herhalde.”

Vezirin oğlu şaşkın bir sesle, “Ne öfkesi?” demiş. “Seni gördüğünde kesinlikle çok sevinecek. Kadına yaptıklarından anlıyorum ki, gidip onu görmeni istiyor hatta.”

Bunları duyan prensin içi yeniden umutla dolmuş.

Ertesi gün kadın saraya gitmeden önce, Gülizar hizmetkârlarından birini çağırıp ona kendisi yaşlı kadınla sohbet ederken endişeli bir halde içeri girmesini, kadın ne olduğunu sorarsa da kralın fillerinin delirdiğini, çarşıya pazara dağılıp önlerine çıkan her şeyi yıkıp devirdiklerini söylemesini tembihlemiş.

Hizmetkâr kendisine söyleneni yaptığında, yaşlı kadın, fillerin kendi küçücük kulübesini de yerle bir edeceğini, misafirlerini öldüreceğini düşünerek korkuya kapılmış, bir an önce evine gitmek için

prenesten izin istemiş. Gülizar'ın, üstüne oturan herkesi istediği yere götüren büyülü bir salıncağı varmış. Hizmetkârlarından salıncağı getirmelerini istemiş, yaşlı kadına salıncağa oturup evde olmayı dilemesini söylemiş.

Yaşlı kadın kendisine söylenenleri yapmış ve kendisini bir anda evinde bulmuş. Misafirleri de sağ salim karşısında oturuyorlarmış. “Çok şükür,” demiş kadın. “İkiniz de öldünüz sandım. Kralın filleri ip-lerini koparmış, her yanı ezip geçiyorlarmış. Bunu duyunca sizin için endişelendim. Prenses de eve sağ salim gelebilmem için bana bu sihirli salıncağı verdi. Gelin, filler gelip de evimizi tepemize yıkmadan dışarı çıkalım.”

Vezirin oğlu, “Endişelenme, ortalıkta fil filan yok,” demiş, “kandırmışlar seni.”

Daha sonra prensin kulağına eğilerek, prenses bize işaretler yolluyor, yakında dileğin gerçekleşecek,” demiş.

Aradan iki gün geçmiş, prens ve vezirin oğlu salıncağa oturmuş, sarayda olmayı dilemişler. Bir anda kendilerini sarayın önünde bulmuşlar, kapıda da onları bekleyen peri duruyormuş. Ne mutlu bir karşılaşmaymış!

“Sonunda,” diye söze girmiş Gülizar. “Kocamı bir kez daha görebildim.”

Prens, “Şükürler olsun, seni buldum,” demiş.

Prens ve Gülizar, oracıkta birbirlerine evlenme sözü vermişler. Genç adamlar, yaşlı kadının kulübesine dönerken, Gülizar sarayda kalmış. İkisi de hayatlarında daha önce olmadıkları kadar mutlularmış.

Artık prens her gece gidip Gülizar'ı ziyaret ediyor, sonra yaşlı kadının evine dönüyormuş. Bir sabah Gülizar, prense artık yaşlı kadının kulübesine gitmemesini, hep yanında kalmasını söylemiş. Prens başına bir şey geleceğinden korkuyormuş. Hırsızlar onu öldürürse ya da hasta olup yataklara düşerse diye gözüne uyku girmiyormuş. Artık prensi görmekten bir an bile duramazmış. Prens ona korkacak bir şey olmadığını söylemiş.

O gece kulübeye geri dönmek zorundaymış; çünkü ülkeyi terk ederken bile onu yalnız bırakmayıp onun için canını riske atan arkadaşı, onu bekliyormuş.

Gülizar çaresiz razı olmuş ama içten içe de vezirin oğlundan kurtulmanın bir yolunu bulması gerektiğini düşünmüş. Bundan birkaç gün sonra, hizmetkârlarına, bir tencere pilav yapmalarını söylemiş. Pilavı yaparken içine zehir koyacaklar ve zehirli duman uçup gitmesin diye de hemen tencerenin kapağını kapatacaklarmış. Pilav hazır olduğunda, Gülizar hizmetkârlarından biriyle tencereyi vezirin oğluna göndermiş. Ona, prensesin ölmüş amcasının ruhu için yemek gönderdiğini söylemişler.

Bunu duyan vezirin oğlu, “Prens benden, prensesse çok iyi bahsetmiş olmalı,” diye düşünerek teşekkürlerini iletmiş.

Akşam olup da yemek saati geldiğinde vezirin oğlu tencereyi alıp karnını doyurmak için derenin kenarına gitmiş. Kapağı açıp otların üzerine koymuş, ellerini yıkamak için suya eğilmiş. Ancak o daha ellerini yıkayamadan kapağı koyduğu yerdeki yeşil otların sapsarı olduğunu görmüş. Bu duruma çok şaşırmış. Ne olduğunu anlamak için pilavdan bir parça alıp etraftaki kargalardan birine vermiş. Karga, daha lokmayı ağzına alır almaz düşüp ölmüş.

Vezirin oğlu pilavın zehirli olduğunu anlayıp, “Çok şükür, ölümden kurtuldum,” demiş.

O gece prens, Gülizar’ın yanından döndüğünde, vezirin oğlunun çok sessiz ve mutsuz olduğunu fark etmiş. “Sarayda çok uzun süre kalıyorum diye bana mı kızgınsın?” diye sormuş. Bunun üzerine vezirin oğlu, prensin zehirli pilavdan haberi olmadığını anlamış, o yüzden oturup ona o gün olan her şeyi anlatmış.

“Bak işte,” demiş, “prensensin sabah güya ölmüş amcasının ruhu için bana yollattığı pilavdan bir lokma şu mendile sardım. Zehir varmış pilavda, şans eseri vaktinde fark etmesem şimdiye ölmüş olacaktım.”

Prens, “Ah Kardeşim! Böyle bir şeytanlığı kim yapmış, o zehri pilava kim koymuş olabilir?” demiş.

Vezirin oğlu, “Kim olacak, Prenses Gülizar,” diye cevap vermiş. “İyi dinle beni şimdi; yarın saraya gittiğinde yanına biraz kar al, gözlerine sür. Bu seni ağlatacak. Prenses neden ağladığını sorduğunda, bu sabah aniden ölen arkadaşın için ağladığını söyle. Yanına şu şarapla bir de kürek al, prensese şaraptan biraz içir. Oracıkta uyuyakalacak. O uyurken küreği ateşte ısıtıp ucunu sırtına basıver. Prensesin boynundaki inci kolyeyi al, küreği geri getirmeyi de unutma. Sonra geri gel. Cesaretli ol, sakın vazgeçmeyesin. Mutluluğun dediklerimi yapmana bağlı. Ondan sonra prensesle yapacağın evliliğe kralın ve bütün sarayın rıza göstermesini sağlayacağım.”

Prens, vezirin söylediği her şeyi yapacağına söz vermiş, sözünü de tutmuş. Bir sonraki gece prens, Gülizar’ın yanından döndüğünde, vezirin oğluyla birlikte atlarını ve çantalarını alıp biraz ilerideki mezarlığa gitmişler. Burada, vezirin oğlu fakir numarası yapacak, prens de fakirin uşağı gibi davranacakmış.

Sabah olup da Gülizar kendine geldiğinde sırtında bir acı hissetmiş, üstelik inci kolyesi de ortalıkta yokmuş. Koşup babasına kolyesinin kaybolduğunu söylemiş ama sırtındaki acıdan bahsetmemiş.

Kral, kızının inci kolyesini hırsızların çaldığını düşünerek çok sinirlenmiş, hemen bütün ülkede, hatta komşu ülkelerde sorgulamaların başlamasını emretmiş.

Kralın emrini duyan vezirin oğlu, “Çok iyi oldu bu,” demiş. Sonra prence dönüp, “Korkma kardeşim, şimdi al bu kolyeyi, götür sat,” demiş.

Prens kolyeyi alıp satmak için sarrafa götürmüştü. Sarraf kolye için ne kadar istediğini sorduğunda, prens elli bin rupi istediğini söylemiş, anlaşmışlar. Adam, “Sen burada bekle, ben gidip parayı getireyim,” demiş. Prens bekledikçe beklemiş. Sarraf en sonunda geri geldiğinde, yanında bekçiler varmış. Prensi kolyeyi çalmak suçundan yaka paça yakalamışlar.

Bekçilerden biri, “Nasıl aldın sen bu kolyeyi?” diye sormuş.

Prens, “Benim efendim bir fakirdir,” demiş. “Bana kolyeyi verdi, gidip satmamı söyledi. İzin verirseniz, göstereyim size efendimin nerede olduğunu.”

Prens, bekçileri vezirin oğlunun olduğu yere götürmüştü. O esnada fakir kılığındaki genç adam gözleri kapalı, dua eder gibi yapıyormuş. Duasını bitirince bekçi ona inci kolyeyi nereden bulduğunu sormuş.

“Kralı buraya getirin,” demiş adam. “Ne olduğunu yüzüne anlatayım.”

Bunun üzerine kral gelmiş ancak o esnada fakir kendini ibadetine o kadar kaptırmış gibi görünüyormuş ki, kral başına bir uğursuzluk gelir korkusuyla fakirin ibadetini bölmemişti, sonuna kadar beklemiş ve sonra, “Kızımın inci kolyesi ne geziyor sende?” diye sormuş.

Fakir anlatmaya başlamış: “Dün gece şurada oturmuş dua ediyordum. Derken bir gulyabani peyda oldu, prenses kılığına girmişti ama ben onun ne olduğunu anladım. Şuraya birkaç gün önce ölmüş zavallı bir genci gömmüşlerdi, gelip onu topraktan çıkardı, yemeye başladı. Bunu görünce çok sinirlendim. Şu ateşte duran küreği aldığım gibi sırtına sırtına vurmaya başladım. Gulyabani kaçarken bu kolye de ondan düştü. Sözüme inanmazsan ispatlaması zor değil. Git kızının sırtına bak, o geceden kalma kürek yanığını görürsün sırtında. Gulyabani o günden beri kızının kılığında sarayda oturuyor. Git bak, eğer dediğim gibiyse onu bana getir ki, bu sefer cezasını doğru düzgün verebileyim.”

Kral saraya dönmüş, kadın hizmetkârlardan birine, gidip kızının sırtına bakmasını emretmiş.

Kadın, “Fakirin söyledikleri doğruymuş, kürek yanığı sırtında duruyor,” demiş.

Bunun üzerine kral, kızın oracıkta öldürülmesini emrettiyse de, etrafındakiler,

“Efendim, kızı gönderelim fakire, ne ceza istiyorsa versin,” demişler.

Böylece prenses mezarlığa götürülmüş.

Fakir, “Kızı bir kafese kapatıp geçen gece cesedi çıkardığı mezarın yanına koyun,” demiş.

Dediği yapılmış, kısa süre sonra da prens, vezirin oğlu ve prenses mezarlıkta yalnız kalmışlar.

Gece çökmeden prens ve vezirin oğlu kılıklarından kurtulmuşlar, atları ve çantalarıyla kafesin önüne gelmişler. Prensesi serbest bırakmışlar, sırtındaki yaraya merhem sürmüşler, atlarından birini de ona vermişler. Vakit kaybetmeden yola koyulmuşlar, sabaha kadar durmamışlar. Sabah olduğunda bir yerde oturup planlarını konuşmuşlar. Vezirin oğlu, prensese, mendile sardığı zehirli pilavı göstermiş, yaptığı şeyden pişman olup olmadığını sormuş. Prenses ağlamış, suçunu kabul edip özür dilemiş.

Bunun üstüne baş vezire bir mektup göndermişler, kendileri ülkelerinden ayrıldıklarından beri başlarına gelen her şeyi anlatmışlar. Vezir bu mektubu okur okumaz krala haber vermiş. Kral, iki genç adama mektup yazarak geri dönmemelerini, bir mektup da Gülizar'ın babasına yazarak her şeyi anlatmalarını söylemiş. Genç adamlar, kralın dediklerini yapmışlar.

Gülizar'ın babası mektubu okuduğunda vezirlere ve askerlere dönerek; “Ülkede iki yabancı, ellerini kollarını sallaya sallaya geziyor, bir sürü dolaplar çeviriyorlar, siz ayakta uyuyorsunuz,” diye bağırılmış. “İpe göndereceğim sizi, bu nasıl devlet adamlığı!” Öte yandan, kral, yapacak çok bir şey kalmadığının da farkındaymış.

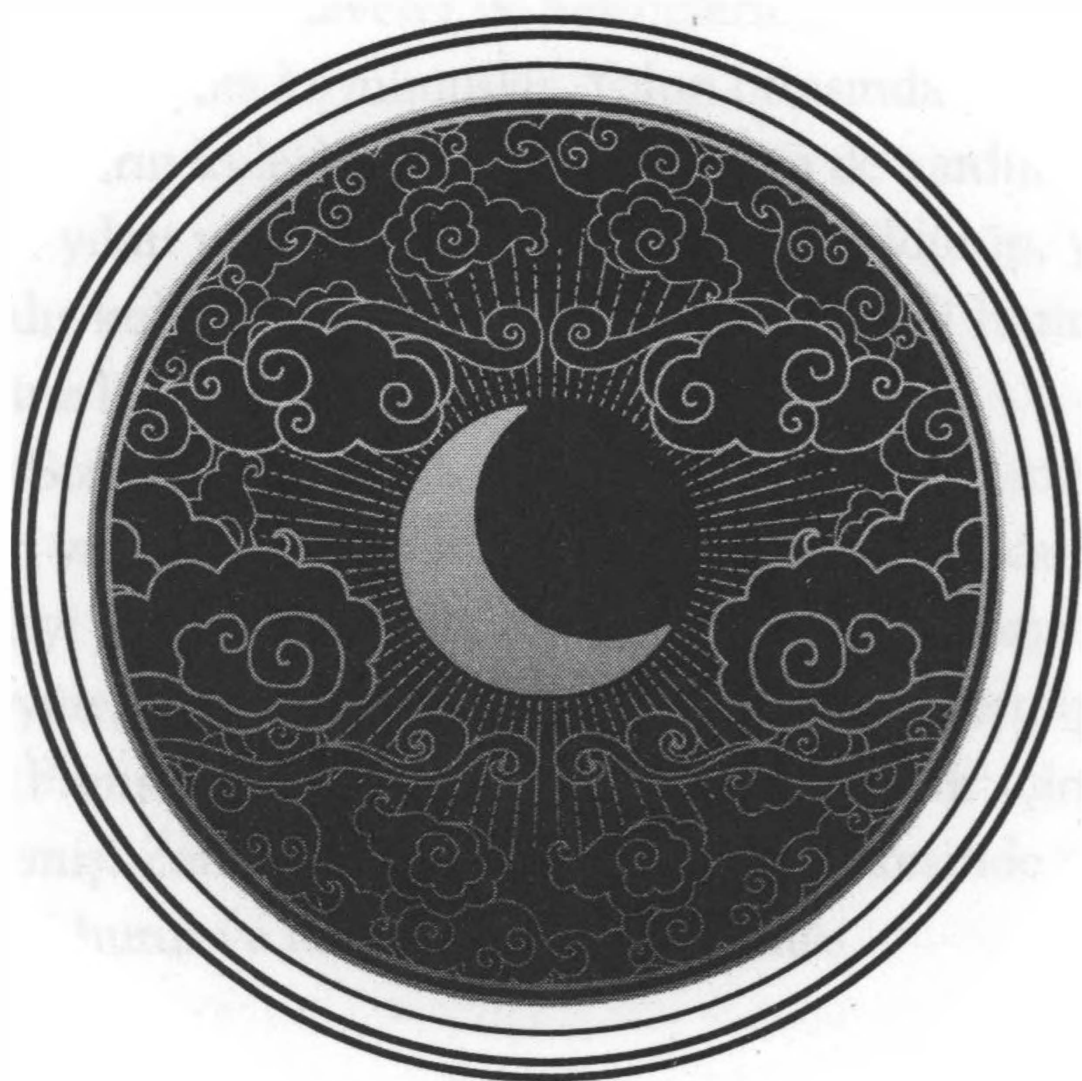
Hemen bir mektup yazarak, “Gelin, sarayımda kalın,” demiş. “Prens isterse kızımınla hemen evlenebilir.”

Prens ve vezirin oğlu bu teklifi seve seve kabul etmişler, kral onları sevgiyle karşılamış. Düğün yapılmış, kral onlara birçok hediyeler, atlar, filler vererek kendi ülkelerine gitmelerini, kralın artık onları kabul edeceğine inandığını söylemiş.

Daha sonra prens, Gülizar ve vezirin oğlu, yanlarında askerler, develer ve hazinelerle kendi ülkelerine doğru yola koyulmuşlar. Yolun ortasında yeniden hırsızların kulesini görmüş, askerlerin de yardımıyla onu yıkıp yerle bir etmişler. Hırsızları öldürüp, yıllardır kulede tuttukları hazineleri de kendi hazinelerine katmışlar.

Sonunda kendi ülkelerine varmışlar. Kral, oğlunun yanında güzel Gülizar'ı ve arkasında da onca hazineyi görünce, iki genç adamın başardıkları karşısında yüreği yumuşamış, şehre girmelerine izin vermiş.

Prensin bundan sonraki hayatı aydınlık içinde geçmiş. Zamanla tahta oturduğunda ülkesinde yıllarca huzur ve mutluluk hüküm sürmüştü.

GÜNEŞ, AY VE RÜZGÂR YEMEĞE ÇIKMIŞLAR

Günlerden bir gün Güneş, Ay ve Rüzgâr teyzeleri ve amcaları olan Yıldırım ve Şimşekle birlikte yemek yemeye gitmişler. Gökyüzünde gözle görülebilecek en uzak yıldızlardan biri olan anneleri ise tek başına, çocuklarının dönmesini beklemiş. Güneş ve Rüzgâr çok açgözlü ve bencillermiş. Önlerine ne konduysa silip süpürmüş, annelerine tek bir lokma götürmeyi akıllarından geçirmemişler. Ama nazik ve düşünceli olan Ay, annesini unutmamış. Önüne koyulan her yemekten bir parçayı, annesine götürmek için uzun, güzel tırnaklarının arasına koymuş.

Geri döndüklerinde gözünü bile kırpmadan onları beklemiş olan anne, “Eee, çocuklar, bana bir şey getirdiniz mi?” diye sormuş. Üç çocuğun en büyüğü olan Güneş, “Ben sana bir şey getirmedim,” demiş, “eğlenip yemek yemeye gittim ben, eve yemek taşımaya değil.” Rüzgâr da, “Ben de bir şey getirmedim anne,” demiş, “ben de eğlenmeye gittim kırk yılda bir, onda da seni düşünecek halim yoktu ya!” Ama Ay, “Anne, ben sana biraz yemek getirdim, bir tabak getir de koyayım, ye,” demiş. Ellerini sallayarak annesi için getirdiği her şeyi tabağa koymuş.

Bunun üzerine anne, Güneş’e dönerek, “Madem sadece eğlenmeyi düşündün, anacığını aklına bile getirmedin, sen bundan sonra hiç olmadığın kadar sıcak olacaksın, ışıkların dokunduğun her şeyi yakacak. Sen ortaya çıktığında herkes saklanacak, sen onlara dokunmayasın diye kafalarını örtecekler,” demiş.

Güneşin böyle yakıcı ve sıcak olması bundanmış.

Yıldız daha sonra Rüzgâr’a dönerek, “Sen de anneni unuttun, yazıklar olsun,” demiş, “kuru kuru havalarda es bundan sonra, insanlar senden rahatsız olsunlar, sen ortaya çıktığında, senden hep kaçsınlar.”

Bu yüzden rüzgârı kimse sevmezmiş

Sonra Ay’a dönerek, “Ah çocuğum, anneni bir sen hatırladın, eğlenmenin arasında beni düşündün,

ışığın yumuşak, parlak ve güzel olsun. İnsanlar seni görmeyi iple çeksin,” demiş.

Ay ışığının böyle güzel, yumuşak olması, ona şarkılar yazılması bundanmış.

KÖTÜ EVLATLAR NASIL OYUNA GELDİ

Artık ölüm döşeginde olduğunu düşünen yaşlı, varlıklı bir adam oğullarını yanına çağırıp malını mülkünü aralarında bölüş-türmüştü. Ancak bunun üzerinden yıllar geçmesine rağmen adam ölmemişti. Hasta, yatağa bağlı olarak yaşamasının yanında bir de oğulları adama zulmediyorlarmış. Nankörler! Eskiden hepsi para koparmak için babalarının etrafında dolaşırken şimdi paylarını alınca adamcağız ölsün diye gün sayıyorlarmış. Babaları artık onlar için yükten başka bir şey değilmiş. Yaşlı adamcağıza da bunu hissettirmekten çekinmiyorlarmış.

Adam bir gün onu ziyarette gelen bir arkadaşına bu konuyu açmış. Arkadaşı bu duruma çok zlmş, biraz düşüneceğini, bir çözüm bulunca da ona haber vereceğini söylemiş. Birkaç gün sonra geri gelmiş, yaşlı adamın önüne taş ve çakıl dolu dört bavul koymuş.

“Oğulların beni bu bavullarla buraya gelirken gördüler,” demiş. “Ben gidince gelip sana soracaklardır. O zaman sana gecikmiş bir borcumu ödemeye geldiğimi, artık eskisinden kat kat zengin olduğunu söyle. Bavulları kimseye verme, sen hayatta olduğun sürece kimsenin onlara dokunamayacağını söyle. Parayı görünce hemen değişeceklerdir. şimdilik hoşça kal, yine gelir, seni ziyaret ederim.”

Babalarının artık eskisinden daha da zengin olduğunu düşünen oğullar yine adamın etrafında pervane olmaya başlamışlar. Adamın dünyadan göçüp gittiği güne kadar bu böyle devam etmiş. Babaları öldükten sonra ilk iş bavulları açmaya koşan oğulları ise taş ve akıldan başka bir şey beklemiyormuş.

